

δικαιολογεί και πού τίποτα δε μπορεί να τη σώσει!

— Σωπα!

— Ότι εσύ μούδαλες το όπλο στο χέρι, δίχως να το θέλεις, και μ' έσπρωξες σ' αυτή την τρέλλα, πού με κάνει να κοκκινίζω και πού δε μπορώ άκομη να την εξηγήσω.

— Μη βλαστήμας!

— Θα σκεφθής, πώς σ' αγαπάω φλογερά, άποκλειστικά. Πώς, αν μ' άποφύγης, θα σε περιμένω συνεχώς, έτοιμος να θυσιάσω και τη ζωή μου άκομη για σένα. Πώς ό,τι έχω ανήκει σε σένα και στο παιδί σου. Πώς ποτέ σου τ' όρκίζομαι, δε θ' αγαπήσω άλλη γυναίκα. Πώς, όταν θελήσης να ξαναέρθεις κοντά μου, θα με βρης πάντα ελεύθερο, για σένα! Πώς έγκλημάτσα από μεγάλη άγάπη, για ναχω το δικαίωμα να σε κρατήσω δική μου και να εξασφαλίσω την ευτυχία σου...

— Η φωνή του νέου έτρεψε άπό συγκίνηση. Προσπάθησε να πιάσει τα χέρια της φιλενάδας του. Έκείνη όμως τον έσπρωξε μακριά, χλωμιάζοντας.

— Ο θόρυβος ενός κάροου με βώδια πού έμπαινε στην αυλή, έδαλε τέλος σ' αυτή τη σκηνή.

— Φύγε, προς Θεού! φώναξε με τρόμο η νέα γυναίκα.

— Ναί, θα φύγω, Άλλά να μου ύποσχεθής πρώτα...

— Όχι, αδύνατο!

— Αφισέ μου μιά έλπίδα!

— Όλα τελειώσανε μεταξύ μας... Άντίο.

— Λωράνς!...

— Φύγε γρήγορα! Έρχονται! Θα μάς δούνε...

— Αναστατωμένος, παραχαλισμένος, ο κόμης προχώρησε προς το μέρος της αύλης. Άλλ' η νέα γυναίκα τον σταμάτησε.

— Όχι από κεί, του είπε. Θα σε δούνε. Τούβειξε τη σκάλα και πρόσθεσε:

— Από δω.

— Της έρριξε μιά τελευταία ματιά, πού έκλεινε όλες τις ίκεσίες μιάς άπελπισμένης καρδιάς. Μά εκείνη γύρισε άλλου το πρόσωπό της.

— Ο κόμης έφυγε, τη στιγμή ακριβώς πού ο Σεζαίρ, ο γέρος υπηρέτης των Λα Μπρέντ, σταματούσε με το κάρο του μπροστά στην πόρτα, κοντά στην όποια κειτότανε το πτώμα του κυρίου του.

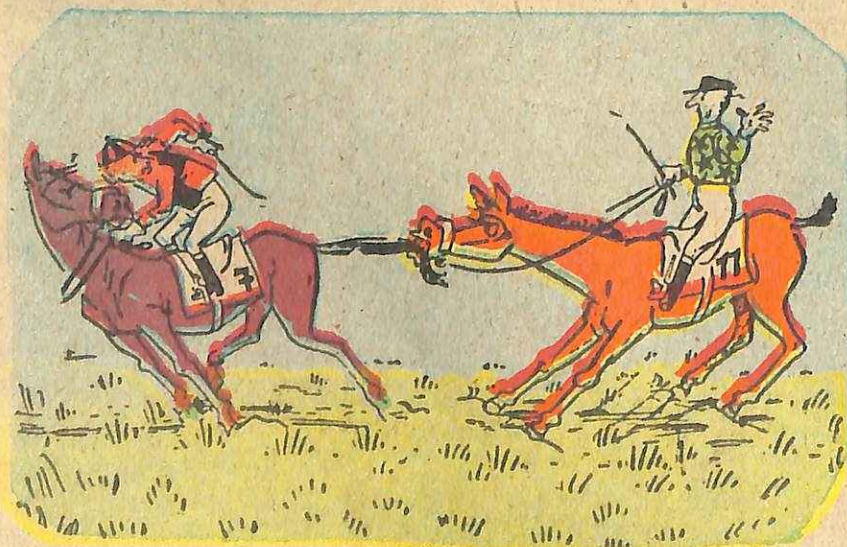
— Η νέα γυναίκα είχε προλάβει να εξαφανισή το ένα άπό τα όπλα της μονομαχίας εκείνης με την τραγική κατάληξη. Όταν μπήκε ο γέρος στην αίθουσα τη βρήκε γονατισμένη κοντά στο νεκρό. Του άνασήκωνε το κεφάλι, προσπαθώντας του κάκου να τον ξαναφέρει στη ζωή.

— Ο Σεζαίρ της έρριξε μιά ματιά έρωτηματική, γεμάτη μίσος και πόνο.

— Σκοτώθηκε! τράυλισε εκείνη, με φωνή πού έτρεμε άπό λυγμούς.

— Πέστε καλλίτερα πώς τον σκοτώσατε! άπάντησε ο γέρος με θυμό.

— Ξέρω πώς δε μ' αγαπήσες ποτέ, Σεζαίρ, είπε η Λωράνς με σταθερότερο τόνο.

Χωρίς λόγια.

Μά σούτη τη στιγμή βοίσκομαι σε τέτοια κατάστασι, ώστε πρέπει να με λυπάσαι... Σκέψου αυτόν τώρα! Τρέξε να φέρεις ένα γιατρό!

— Ποιός άργά!

— Ποιός ξέρει!...

— Υπήρχε στο σταύλο του σπιτιού ένα άλογο, άδύνατο, πού χρσίμιε για να μεταφέρει τα προϊόντα του κτήματος στο παλάτι. Ο γέρος τούσε, του έρριξε στην πλάτη ένα γοντρό ύφασμα, του πέρασε χαλινάρια και ξεκίνησε άμέσως για το Κολμπριέρο, σηκώνοντας πίσω του ένα σύννεφο σκόνης.

— Είχε δίκο η νέα γυναίκα: Ποτέ ο Σεζαίρ κι η Λεονάρντ, οι παλιοί υπηρέτες των Λα Μπρέντ, δεν της είχαν δείξει κάποια φίλια και συμπάθεια. Η έχθρότης τους συνετέλεσε άσφαλώς στο να κάνει άκομη πιο άνυπόφορη τη διαμονή της στο σκυθρωπό εκείνο σπίτι, όπου δεν έδλεπε παρά αυτούς μονάχα. Αύησε τη μελαγχολία της και διευκόλυνε τις προσπάθειες του ντ' Αριέλ να την παρασύρη και να την κατακτήσει.

— Όταν ο φίλος της της είχε πη πώς ο άντρας της γύριζε αίφνης, είχε καταλάβει άμέσως πώς την είχε προδώσει ο Σεζαίρ, με προτροπή της Λεονάρντ. Είχε ανακαλύψει το μυστικό της και, δίχως να της πη τίποτα, είχε είδοποιήσει τον άφεντη του για ό,τι συνέβαινε.

— Όταν έμεινε και πάλι μόνη μπροστά στο πτώμα του συζύγου της, η Λωράνς ξαναδρόκε κάπως τη δύναμη και το θάρρος της...

— Στο κάτω-κάτω, γιατί ν' άποκαλύψη το στυγερό έγκλημα του φίλου της; Μήπως η άποκάλυψη αυτή θα μπορούσε να έπανορθώσει καθόλου το κακό;...

— Πήρε άμέσως την άπόφασή της. Της μένανε μερικές στιγμές άκομη, κι έπρεπε να σπεύση να έπωφεληθής.

— Μπορούσε να φανή η Λεονάρντ άπό λεπτό σε λεπτό. Κι η ύπουλη και διαπεραστική ματιά της τη φόβιζε!

— Έσπευσε να εξαφανισή κάθε άντικείμενο πού θα μπορούσε να βάλη τη δικαιοσύνη στα ίχνη του έγκληματος.

— Της το είχε πη ο κόμης: 'Η όμολογία θα ήταν η διακήρυξη της ντροπής της!

— Έβγαλε τους άδειανους κάλυκες άπ' το όπλο πού δεν είχε χρησιμοποιηθής, και το ξανάβαλε σε μιά τσέπη του νεκρού. 'Αφισέ τ' άλλο κοντά του, πάνω στις πλάκες τοί έδατέδου.

— Ύστερα ανέθηκε στην κάμαρά της και μάζεψε βιαστικά τα έρωτικά γράμματα του ντ' Αριέλ—τά γράμματα αυτά πού τα είχε ξαναδιαβάσει τόσες φορές στη μοναξιά της και πού τη συγκλόνιζαν ως τα βάθη της ψυχής της.

— Τάρριξε στη φωτιά και τα κύτταξε να καίγονται, χωρίς να δακρύσει. Ύστερα άνακάτεψε τη στάχτη τους μ' εκείνη πού ύπήρχε στο τζάκι.

— Είχε εξαφανισή το παρελθόν! Στο έ-

ξής, έμεινε μόνη στον κόσμο. Είχε πεθάνει ο άντρας της. Μά κι ο φίλος της ήταν νεκρός γι' αυτήν!

— Την ίδια ώρα, ο κόμης Ρουμπέρ ντ' Αριέλ κάλυψε μέσα άπ' το δάσος προς το Φρεζύ, με την ψυχρή γεμάτη τρόμο και ντροπή...

Β'.

— Όταν έφτασε στο σπίτι του, ο κόμης Ρουμπέρ ντ' Αριέλ πέταξε τα χαλινάρια του άλόγου του στον υπηρέτη του και, δίχως να πη λέξι, πήγε να κλειστή στην κάμαρά του.

— Εκεί, κυττάχτηκε σ' ένα καθρέφτη και τρώμασε. Το πρόσωπό του ήταν αλλοιωμένο, τα μάτια του γουρλωμένα, τα χείλη του τούσανε, το μτωπό του αλλοκωνόταν άπό μιά βαρεία ρυτίδα.

— Έδλεπε μέσα στο κρύσταλλο το εξαλλο πρόσωπο ενός έγκληματάρ, πού άφουγκράζεται και φοβάται διαρκώς πώς άκούση τη Δικαιοσύνη να χτυπή την πόρτα του...

— Σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο: το σύζυγο της φιλενάδας του, της Λωράνς! Τον είχε δολοφονήσι, ύπουλα, προδοτικά.

— Εκεί είχε καταπνίσει αυτός, ο Ρουμπέρ ντ' Αριέλ, ο γόνος μιάς παλιάς άριστοκρατικής οικογενείας!

— Μήπως είχε δε ένοιάτη η ψευδαίσθησι; Μήπως είχαν σαλέψει τα λογικά της;...

— Όχι! Είχε γίνει δολοφόνος... και δεν είχε καμιά δικαιοσύνη, κανένα έλαφρυντικό, άκομη και στα ίδια του τα μάτια! Ποιός θα μπορούσε να τον κρίνει άσπρότερο άπ' τον εαυτό του; Ποιός άλλος είχε τόσο διαδοχή να σέβεται την τιμή—τουλάχιστον όπως την έννοιε ο κόσμος;

— Είχε χάσει πια το δικαίωμα να κρατά ψηλά το κεφάλι του! Είχε κατακυβλήσει ξαφνικά, μέσα σ' ένα λεπτό, στο έπιπεδο των κακοποιών πού τους περιμένουν τα κάτεργα και πού τους άποδιώχνει η κοινωνία, όσο σάπια κι αν είναι...

— Είχε καν το δικαίωμα να ζή άκομη; Για ποιό λόγο; Για να σένη σ' όλη του τη ζωή τη βαρεία άλυσίδα της άτιμίας του;

— Πάνω άπ' το τζάκι της κάμαρας του ύπήρχε μιά παγοπλία άπό ένα σωρό όπλα. Δεν είχε παρά να διαλέξη ένα άπ' αυτά, για να τελειώνη με μιά ζωή πού θάταν πια φαρμακωμένη για πάντα...

— Πήρε μηχανικά ένα πιστόλι και το γέμισε.

— Τη στιγμή εκείνη, τού φάνηκε πώς άκούσε ν' άντηχέ σι' αυτή του η άγέρωχη φωνή του 'Αλ Μπρέντ, πού έλεγε στη Λωράνς:

— 'Εκανες άσχημα την έκλογή σου, αγαπητή μου. Ο φίλος σου είναι ένας άνανδρος!'

— Πραγματικά, ήταν άνανδρος! Το θάρρος του τον έγκατέλειπε μπροστά σ' εκείνο το όπλο, πού δεν είχε παρά να πατήσει τη σκανδάλη του...

— Η ίδια έκνευριστική σκέψη, πού τον είχε ξετρελλάνει στο σπίτι των Λα Μπρέντ, του συγκρατούσε και τώρα το χέρι: 'Αν πέθαινε, αν τινάζε τα μυαλά του, θάχανε τη Λωράνς, πού η άνάμνησί της του φλόγιζε το αίμα! Και θα παρατούσε στην τύχη του το παιδί τους, πού θα είχε άργότερα την άνάγκη του τόσο πολύ!

— Θάθελε να βάλη τέλος στο άνυπόφορο μαρτύριο της Ισόδιας άτιμιάσεώς του, μά δε μπορούσε...

— Η πόρτα του άνοιξε και μπήκε ο υπηρέτης του, χωρίς να χτυπήσει.

— Βλέποντάς τον με το όπλο στο χέρι, τον ρώτησε:

— Δεν έκανε καλό περίπατο σήμερα ο κύριος κόμης;

— Όχι.

— Κι' ο κόμης πρόσθεσε ξερά:

— Τί ζητάς;

— Έγώ; Τίποτα... άπάντησε ο Τιενέ Ρουμπέρ.

— Γιατί ήρθε λοιπόν εδώ;... Άνησύχησε:

— Ειν' αλήθεια. Όταν γυρίσατε, ήσαστε άναστατωμένος, έξαλλος...

— Ναί, γιατί συνέδσαν τρομερά πράγματα εκεί πού πήγα!

— Ο κόμης άφισε το όπλο στη θέση του και βγήκε, χωρίς να πη τίποτ' άλλο.

— Όταν έμεινε μόνος, ο Ρουμπέρ σκέφθηκε: «Μήπως θέλω σε σκοτώθής!...»

— Έβγαλε τη σφαίρα άπ' το πιστόλι κι ύποσχεθηκε στον εαυτό του να προσέχη.

— Ο ντ' Αριέλ περιπλανήθηκε στην τύχη έδώ κι εκεί ως τη νύχτα, προσπαθώντας να φαίνεται άδιάφορος, ενώ ένιωθε την έπιθυμία να φύγη, να εξαφανισθής, όσο ήταν καιρός άκομη. Μά είχε σκεφθής πώς η φύγη του θα ίσθδυναμούσε με όμολογία και πώς έπρεπε ν' αντιμετώπιση τη θύελλα...

— Κατά τις 8 το βράδυ, καθώς γύριζε στο σπίτι του, είδε τη γρηά παραύνα του πού έρχόταν προς το μέρος του. Είχε σταματήσει μπροστά στο πανδοχείο του Ραστούλ. Βλέποντας τον κύριό της, πήγε άμέσως κοντά του. Καί, μόλις έμεινε μόνη μαζί του, τον ρώτησε μ' άγωνία:

— Τί σου συμβαίνει; Πές μου!

— Μου συμβαίνει... ό,τι φέρνω δυστυχία στους άλλους και στον ίδιο τον εαυτό μου... μουμυρίζε ο κόμης.

— Μά έξηγησέ μου!...

— Άγαπούσα μιά γυναίκα, πού ο άντρας της έλειπε πάνω άπό ένα χρόνο...

— Ά, ο άξιωματικός του ναυτικού;

— Ναί...

— Καί, μόλις γύρισε στο σπίτι του, αυτοκτόνησε;

— Ο κόμης δίτασε μιά στιγμή, κι ύστερα άπάντησε:

— Ναί, αυτοκτόνησε!

— Κι' η γυναίκα;

— Ποιός μπορεί να ξέρη τί θα γίνει!...

— Έπιασε αυτή κανένα κακό;

— Όχι... δεν πιστεύω τουλάχιστον.

— Άπ' την ώρα εκείνη, ο ντ' Αριέλ δεν άνοιξε πια το στόμα του. Σχεδόν δεν έβγαине πια άπ' το σπίτι του, έπί ένα μήνα.

— Κάθε πρωί, διάβαζε τις τοπικές έφημερίδες. Γράφανε όλες για τη μυστηριώδη έκείνη ύπόθεσι. Δέ φανέρωναν καθαρά τις σχέσεις του με τη γυναίκα του ύποπλοιάρχου, άλλ' έκαναν τόσο σαφείς ύπαινιμούς, ώστε τους καταλάβαινε καθένας.

— Άλλωστε, την έποχή αυτή πού η δυνατή ζέση είχε διώξει όλους τους ξένους, ο μόνος πού έξακολουθούσε να μένη εκεί, ήταν ο ντ' Αριέλ.

— Μονάχα τα βράδια έβγαине κάπου—κάπου και πλανιότανε κοντά στη θάλασσα, στα μέρη πού ήταν βέβαιος πώς δε θα συναντούσε κανένα.

— Σκεπτόταν τότε το δράμα πού είχε συνταίσει τη ζωή του—μολονότι η Δικαιοσύνη δεν τον είχε ένοχλήσει ούτε μιά στιγμή.

— Συλλογιζόταν επίσης τη δυστυχία Λωράνς, πού την άγαπούσε κάθε μέρα περισσότερο και πού θάθελε να την ξανακερδίσει με κάθε θυσία...

— Στα τέλη Αυγούστου, ένα βράδυ κατά τις 11, όταν γύρισε στην κάμαρά του, βρήκε στην πόρτα του τον Τιενέ Ρουμπέρ πού τον περιέμενε, μ' ένα γράμμα στο χέρι.

— Άνασκήρτησε, άναγνωρίζοντας το γράψιμο της φιλενάδας του. Κλείστηκε στην κάμαρά του, άνοιξε το φάκελλο και διάβασε:

«Κύριε.

«Πρέπει πρώτα να μάθετε τη συνέχεια της άπαισίας πράξεώς σας, πού έβαλε τέλος στις έννομες σχέσεις μας.

«Δέ θα σας μιλήσω για την έπίσκεψή του εірηνοδίκη της περιφέρειας και του γιάρου πού θα τον συνανήσω. Τί άλλο μπορούσαν να κάνουν, αυτοί οι δύο, παρά να πιστοποιήσουν το θάνατο του δυστυχισμένου, πού πλήρωσε τόσο ακριβά για το δικό μου σφάλμα.

«Δέ θα σας μιλήσω επίσης για τις προσβολές πού δέχθηκα άπ' τους γέρονες υπηρέτες, πού του ήταν τόσο άφοσιωμένοι και πού, χάνοντάς τον, έχασαν το παν... Τί μπορούσα να τους άπάντησω; Έσκυψα το κεφάλι μου, κάτω άπ' τις κατάρες τους...

«Άγρύπνησα ύστερα δίπλα στο νεκροκρέβατο εκείνου πού είχα προδώσει τόσο πρόστυχα, ως την ώρα πού ήθε να τον πάρη ο παπάς για να τον όδηγήση στην τελευταία του κατοικία.

«Είναι έπιεικής και γεμάτος κατανόησι, ο γέρος αυτός κληρικός. Ωστόσο άρνιότανε να θάψη στο νεκροταφείο έναν άνθρωπο πού αυτοκτόνησε. Το άπαγορεύουν οι έκκλησιαστικοί κανόνες. Για να τον μεταψίσω λοιπόν, άναγκάσθηκα να του τά θανερώσω όλα!

«Άκουσε το τρομερό μυστικό, με τη σφραγίδα της εξομολογήσεως. Τον είδα ν' άνατριχιάζει και ν' αλωμιάζει!...

«Μετά την κηδεία, γύρισα στο σπίτι, πού θα πάμην πια ναμαι δικό μου. Ο πό-

νος μου ήταν άνεκφράστος! Δεν ήξερα τί άπόφασι να πάρω... Θάθελα να βρεθώ μακριά άπ' τα μέρη εκείνα, όπου όλα με γέμιζαν ντροπή και τύψεις. Πώς να κάνω όμως; Πού να πάω;...

«Δεν είχα παρά μερικές έκατοντάδες φράγκα. Και άγνοούσα αν μπορούσα να διεκδικήσω καθόλου το στωχικό κτήμα, πού αποτελούσε τη μοναδική περιουσία του μακαρίτη. 'Ημουν άλλωστε άποφασισμένη να μη ζητήσω τίποτα, άλλα να φύγω, να χαθώ.

«Δεν άργησα ώστόσο να μάθω την κατάσταση μου. Έδώ και τρεις μέρες, ήρθε και με ζήτησε ένας συμβολαιογράφος. Μου έξηγησε ξερά ό,τι συμφωνία με το συμβόλαιο του γάμου μου, είχα δικαιώμα να πάρω το μισό εισόδημα της περιουσίας του συζύγου μου. Άφου όμως το μοναδικό κτήμα του δεν απέδιδε σχεδόν τίποτα, το δικαίωμα μου αυτό ήταν άπλώς θεωρητικό.

«Μου έξηγησε ύστερα ό,τι βρισκότανε σ' έπαφή με κάποιο συγγενή του μακαρίτη, πού θα γινόταν κύριος αυτού του κτήματος. Και μου πρόσφερε εκ μέρους του 2 χιλιάδες φράγκα, για να παραιτηθώ και ν' άποτραδηχτώ έντελως. Μου σύστησε δε να δεχθώ αυτή την πρότασι.

«Ο κληρονόμος σκοπεύει να πουλήση το κτήμα αυτό και το σπίτι, για να τα ξεφορτωθής.

«Αμφιδάλλω όμως αν θα βρή άγοραστή, πρόσθεσε ο συμβολαιογράφος.

«Δέχθηκα το ποσό πού μου πρότεινε.

«Θα το άρνιόμουν, άσφαλώς, και θάφευγα χωρίς να ζητήσω τίποτε άπό κανένα. Μά ήμουν τόσο στωχή, ώστε θεώρησα αυτή την προσφορά σ' αμιά βοήθεια πού μου πρόσφερε η Θεία Πρόνοια—όσο κι αν δεν τ' άξιζα...

«Ξέρετε τώρα την οικονομική μου κατάσταση. Με το μικρό αυτό ποσό πρέπει ν' αντιμετώπισω τις δυσκολίες μιάς καινούριας ζωής...

«Ισως σκέπτεσθε να μου π'να λάβατε ό,τι έσείς είσαστε πλούσιος, ό,τι μ' αγαπάτε κι' ό,τι θέλετε την ευτυχία μου! Μά πρέπει να με καταλάβετε...

«Δεν ύπάρχει πια για μένα ευτυχία σ' αυτό τον κόσμο! Σας άγάπησα και το μετάνιωσα πικρά. Κι' αν άκομη εξακολουθούσα να σας αγαπάω, δε θα δέχομουν ποτέ να σας ξαναδώ. Μά δε σας αγαπά πια!

«'Η σφαίρα πού σκότωσε το σύζυγό μου και εύρεγέται να με συνδέσει μαζί σας. 'Η ό,τι μπορούσε να με συνδέσει μαζί σας, 'Η ό,τι μπορούσε να είναι κλειστή. Δέ θα ξαναγαρδιά πού είναι κλειστή, άπό Θεό. Έκανα έπανηλιμμένος αυτό τον όρκο πάνω στον τάφο όπου έχουσα τόσα δάκρυα...

«Όταν λάβατε αυτό το γράμμα μου, θα είμαι μακριά. Δεν ξέρω πού θα σταματήσω... Μά—μην έπιχειρήσετε να με ακολου-

θήσετε, ούτε να με έσσυβοήτε. Μας χωρίζει το αίμα!

«Φεύγω με την ψυχρή γεμάτη τύψεις και μετμέλεια. Θά δεινθώ άγόνυγστα κάθε δοκιμασία πού θα μου έπιβάλη η Τύχη μου, σαν μιά μικρή πληρωμή για το κακό πού προκάλεσα.

«Άντίο, κύριε! Είσαστε πλούσιος. Έσείς, Ζήστε ευτυχισμένος, αν μπορούτε... Είσατε νέος. Ευχόμαι να σας φέρουνε τη λησμονιά και τη γαλήνη τα χρόνια πού θ' άσπρίσουν τα μαλλιά σας. Κάνω σούτη την εύχη για σας, χωρίς να έλπίζω πώς θα πραγματοποιηθής. Το φάντασμα του νεκρού θα όρθώνεται μπροστά σας, στον ύπνο και στο ζύπνιο σας, χωρίς να μπορούτε να το διώξετε άπ' τα μάτια σας.

«Εγώ το βλέπω άδιάκοπα. Κι' αν έκανα ποτέ τη σκέψη να βάλω το χέρι μου μέσα στο δικό σας, μου φαίνεται πώς θα γίνόμουν άτιμη και ιερόσυλη άφου ύπήρξα πρώτα άδύνατη και όλιγοπιστή.

«Άντίο λοιπόν, για πάντα!

«Λωράνς»

— Τα δάχτυλα του Ρουμπέρ ντ' Αριέλ σφίξανε σπασμωδικά το γράμμα εκείνο πού τούφερνε την υπέρτατη καταδίκη.

— Η Λωράνς θάφευγε, θα κανότανε. Και θα τον καταστράτανε, αυτή πού τον είχε τόσο αγαπήσει!

— Πόσο θα τον περιφρονούσαν λοιπόν οι άλλοι, αν άνακαλύπταν τυχαίως το έγκλημά του!...

— Πέρασε τη νύχτα χωρίς να κλείση μάτι. Μόλις ήμερώσε, ανέθηκε στ' άλόγο του κι' έτρεξε στη Σαρτρέζ.

— Όταν διάβηκε την καγκελλόπορτα, βρέθηκε άντιμέτωπος με το Σεζαίρ, πού πήγαινε τα βώδια στη βοσκή.

— Ο γερο-χωρικός έκανε μιά χειρονομία θυμού, βλέποντάς τον, και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε καθαρά η άγανάκτησι πού τον έπνιγε.

— Έσείς εδώ; φώναξε.

— Ο κόμης δεπέξεψε και του είπε έπιτακτικά:

— Ναί, έγώ. Και σας παρακαλώ να μ' άκούσετε, μιά στιγμή. Πρόκειται για το συμφέρον σας.

— Ο γέρος σταμάτησε, διστακτικός.

— Είσαστε φτωχός, πρόσθεσε ζωρό ο κόμης.

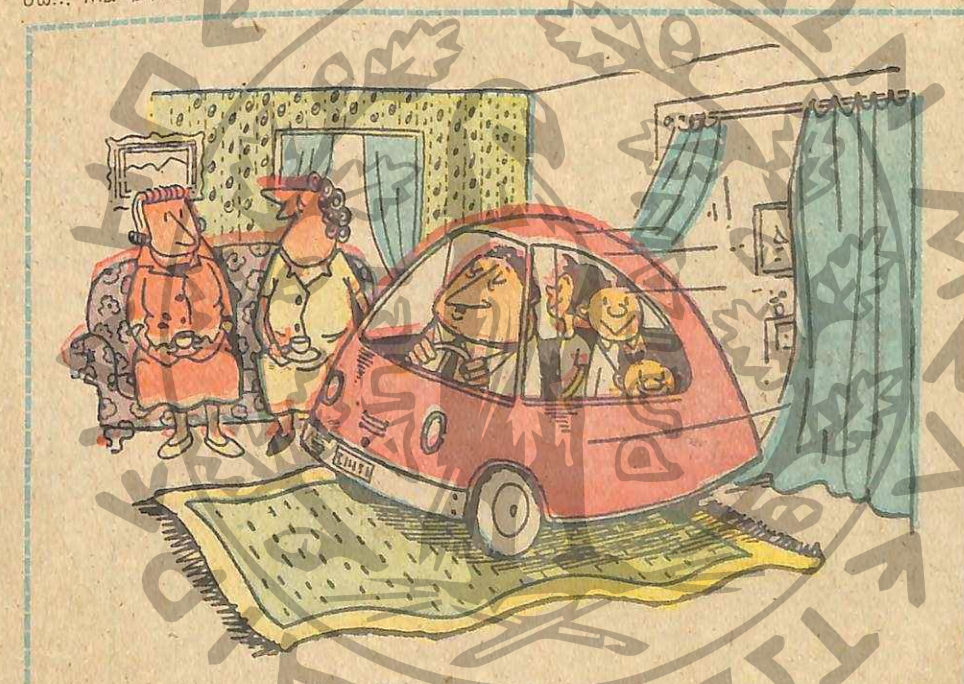
— Και βέβαια.

— Δεν πρόκειται να σας κάνω πλούσιο, άλλα να σας προσφέρω μιά άνετη ζωή, για όσα χρόνια σας μένουν άκομη.

— Πώς δηλαδή;

— Ο κόμης έδειξε στο γέρο ένα πάγκο.

— Καθίστε κι' άκούστε με, είπε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

— Α, να μ' έ Κοστάς με τα παιδιά! Γύρισαν νύχτα!

Ο διάδοχος του Ιαπωνικού θρόνου πρίγκιπας 'Ακίχιτο.

Ποιά θα παντρευτεί ΤΟΝ ΑΚΙΧΙΤΟ;

Έχοντας τάδε νεκρές Γιαπωνέζες διεκδικούν την καρδιά του διαδόχου της 'Ιαπωνίας

Η απόφαση της Ιαπωνικής κυβέρνησης να αρχίσει την ανέγερση ενός νέου ανακτορίου για τον διάδοχο 'Ακίχιτο επιβεβαιώνει τις φήμες, που είχαν αρχίσει από καιρό να κυκλοφορούν στο Τόκιο: «Οτι δηλαδή οι μουσικοσύνθετοι της Αυλής πληθαίνουν πια να ανακαλύψουν — αν δεν ανακάλυψαν κιόλας — τη νέα, που θα παντρευτεί τον 'Ακίχιτο, για να γίνει, μετά το θάνατο του σημερινού Μικάδου, η 125η αυτοκράτειρα της 'Ιαπωνίας».

Η αλήθεια είναι πως το πρόβλημα της εκλογής αυτής της νέας δεν είναι τόσο καινούργιο. 'Απασχολεί την Αυλή εδώ και πενήτε 'όλοκληρα χρόνια, από τότε, δηλαδή, που ο 'Ακίχιτο ένηλικιώθηκε. Στο διάστημα αυτό εξετάστηκαν εκατοντάδες πιθανές υποψήφιες, προερχόμενες όλες από τις 860 οικογένειες, που αποτελούν την ανώτερη 'Ιαπωνική αριστοκρατία. Φαίνεται, όμως, πως, τελευταία, η έρευνα έγινε ακόμη συστηματικότερη, γιατί η κυβέρνηση έκρινε, ότι το ζήτημα έπείγει πια να λυθεί.

Άλλοτε, θάχε λυθεί, χωρίς ούτε καλά-καλά να το πληροφόρήσει ο αμέσως ενδιαφερόμενος. Οι μουσικοσύνθετοι μελετούσαν τις υποψηφιότητες, έκαναν ένα πρώτο κοσμήνιομα κι' εκθέτανε στον αυτοκράτορα όσες προκρίνανε μαζί με τις παρατηρήσεις τους για κάθε μία. Τον τελικό λόγο, τον είχε εκείνος, χωρίς να θεωρεί καθόλου σαν υποχρέωσή του να συμβουλευτεί και τον διάδοχο, που μάθαίε μόνο την τελευταία στιγμή το όνομα και τα χαρακτηριστικά της μητέρας του.

Τα πράγματα, όμως, άλλαξαν πολύ με την ήτταν της 'Ιαπωνίας στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ο ανεμος της χειραφέτησης, που φύσηξε παντού, έκανε την παλιά άκαμπτη αστυνότητα να χαλαρωθεί και να αναγνωριστούν ώριμα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα που, κάποτε, και στ' ακουσμά τους μόνο, θ' ανατρίχιαζε ένας πιστός στις παραδόσεις Γιαπωνέζος!

Ο 'Ακίχιτο άξιωσε να έχει αυτός την τελική έκλογη της μελλούσας συζύγου του, καθώς επίσης και να συμβουλευθεί στους επιφοτισμένους με την αναζήτησή της πρόσωπα της δικής του εμπιστοσύνης, που θα ενεργούσαν σύμφωνα με τις προσωπικές του εντάσεις. Ο πατέρας του συμφώνησε στα δύο.

Αλλά ο διάδοχος δεν περιορίστηκε σε αυτά μόνο. Για να ανοίξει τα μάτια των ειδικών συμβούλων και να αποφυγή μερικές περιττές υποδείξεις του, κάθισε ο ίδιος τις προτιμήσεις του σε δηλώσεις του, που δημοσιεύτηκαν τόσο στον Ιαπωνικό, όσο και στον ξένο τύπο.

«Αποκλείω — είπε — όσες είναι τριχωτές, καθώς και όσες έχουν χοντρά πόδια. Προτιμώ τις κοπέλλες, που είναι λεπτές και λυγρές σαν τις λιτίες. Η μητέρα μου πρέπει να έχει μελιχρία χαραχτήρα, να είναι έξυπνη, να αγαπάει το σπορ όπως εγώ, να της άρεση η ελαφρά, όπως και η σοβαρή, μουσική, να έχει πια χορεύει και, φυσικά, να είναι μια τέλεια οικοδέσποινα».

Επίσης, ο πρίγκιπας 'Ακίχιτο, που είναι κοντός, όπως οι περισσότεροι 'Ια-

άπωνες — το ανάστημά του φτάνει μόνο το 1,65 — τόνισε πως απαραίτητη προϋπόθεση, για τη μελλούσα σύζυγό του, είναι να μη τον ξεπερνά στο ύψος.

Αναμφισβήτητα, οι μουσικοσύνθετοι της Αυλής θα σεβάσθουν τους παραπάνω όρους, που έχουν τεθεί, από τον αμέσως ενδιαφερόμενο, για την μεθυστική αυτοκράτειρα, αλλά η ελευθερία εκλογής του 'Ακίχιτο παραμένει πάντα σχετική. Αυτή, που θα διαλέξει, πρέπει απαραίτητα να είναι μία από τις υποψήφιες, που θα του παρουσιάσουν. Δεν μπορεί να κινηθεί με δική του πρωτοβουλία να ανακαλύψει μόνος του την έκλεκτή του και να δηλώσει:

«Αυτή μου άρεσε! Αυτή θα πάω!».

Εξ άλλου, η σύντροφος του διαδόχου πρέπει όπωςδήποτε, καθώς είπαμε, να ανήκει σε μία από τις 860 αριστοκρατικές οικογένειες της 'Ιαπωνίας. Ούτε κοινωνικά, καλύτερη επιτρέπεται να είναι ούτε ξένη. Αντίθετα μ' ό,τι συμβαίνει σ' όλες τις άλλες δυναστείες, ο διάδοχος του Ιαπωνικού θρόνου δε μπορεί να παντρευτεί μία πριγκίπισσα από ξένο ήγεμονικό οικο, μακάρι κι' αυτή να είναι... η Μαργαρίτα της 'Αγγλίας!

Ετσι, όλες οι έρευνες κι' αναζητήσεις για τη νέα, που θα γίνει η εξαιρετική τύχη να γίνει αυτοκράτειρα της χώρας του 'Ανατέλλοντος 'Ηλιου, περιορίζονται αποκλειστικά ανάμεσα στις απόψεις του περιήγου κολλεγίου Γκακουσούν, όπου σπουδάζουν όλες οι νεαρές Γιαπωνέζες αριστοκράτισσες. Οι καθηγητές του Γκακουσούν καλούνται συνεχώς στα ανάκτορα, για να δώσουν όσο το δυνατόν κατατοπιστικότερες πληροφορίες για τα κορίτσια, που πέρασαν από τα χέρια τους, ενώ οι μεγάλες εφημερίδες του Τόκιο έχουν βάσει λυτούς και δεμένους, για να ξεφύγουν τον καθηγητικό προσωπικό και να μάθουν ποιες είναι οι νέες, που συγκεντρώνουν τις μεγαλύτερες πιθανότητες.

Παρ' όλα αυτά, ο Ιαπωνικός τύπος, που έχει πάψει πια να τηρή την αρχή, ότι αποτελεί ασέβεια κάθε ανάμειξη στις υποθέσεις της αυτοκρατορικής οικογένειας, ισχυρίζεται πως το κοσμήνιομα των υποψηφιοτήτων έχει προχωρήσει αρκετά ώστε να μην απομένουν παρά τρεις μονάχα σοβαρές διεκδικήτριες της καρδιάς του διαδόχου.

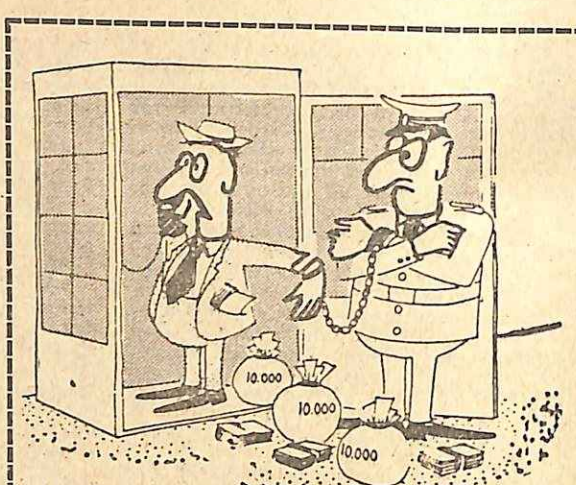
Η πρώτη, η Χατσούντο Κιτασιρσκάβα, φαίνεται να συγκεντρώνει όλες τις 'Ιδανικές αρετές μιας αξίας αυτοκράτειρας. Είναι γνήσια αριστοκρατίσσεια — η οικογένειά της συγγενεύει με την αυτοκρατορική δυναστεία — είναι νεορωσάτη 18 μόλις χρόνων — αγαπάει τη μουσική και τα σπορ και, τέλος, είναι εξαιρετικά όμορφη.

Όλα αυτά, όμως, συνοδεύονται κι' από ένα μειονέκτημα πολύ σοβαρό: Μία τραγική κατάρα καταβιάζει, εδώ και τρεις γενιές, την οικογένειά της Χατσούντο. Ο προπάππος της σφάχτηκε από τους 'Ιθαγενείς «Κινηγούς κεφαλών» της Φορμόζας. Ο παππούς της δολοφονήθηκε υπό ανεξαρτηστές συνθήκες. Και ο πατέρας της σκοτώθηκε στη Μαντζουρία, αεροπορικό δυστύχημα στη Μαντζουρία. Προηγούμενα αρκετά, για να κάνουν τους Γιαπωνέζους, που πιστεύουν στους κακούς οίανους, να προμαδούν στην σκέψη πως η νέα αυτή θα μπορούσε να γίνει αυτοκράτειρά τους.

Η δεύτερη, η 'Ακίκο Φουσίμι, επίσης εξαιρετικά όμορφη και προικισμένη, μ' εξαιρετική πνευματική καλλιέργεια, είναι εκείνη που συγκεντρώνει την ιδιαίτερη προτίμησή του 'Ακίχιτο. Γνωρίζεται μεταξύ τους από παιδιά και, στα εφημέρια τους χρόνια εκείνη ήταν άρχηγος της 'Ιππικής ομάδας κοριτσιών του κολλεγίου Γκακουσούν, ενώ εκείνος ήταν αρχηγός της ομάδας των αγοριών. 'Ωστόσο, ένα εμπόδιο, σχεδόν ανυπερέβλητο, παρουσιάζεται για το γάμο τους. Η 'Ακίκο είναι σήμερα 24 χρόνων. Και μία νέα ανύπαντρη σ' αυτή την ηλικία θεωρείται γεροντοκόρη από τους 'Ιάπωνες.

Η τρίτη, η Σουνίκο Σιμαγού, 20 ετών, έχει επίσης το προσόν της αριστοκρατικής καταγωγής — ο πατέρας της είναι πρίγκιπας και πρόεδρος του Ιαπωνικού 'Ερυθρού Σταυρού — αλλά είναι λιγότερο όμορφη από τις άλλες δύο και, επιπλέον, η μαμά της ήταν άρρωστη για μεγάλο χρονικό διάστημα, ενώ απαραίτητη προϋπόθεση για τη μελλούσα αυτοκράτειρα είναι να κατάγεται από γονείς απόλυτα υγιείς.

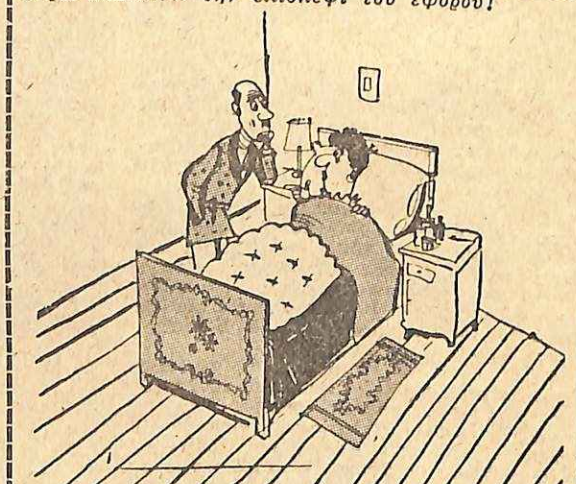
Όπως βλέπουμε, ο 'Ακίχιτο είναι υποχρεωμένος να παραβλέψει κάποιο από τα μειονεκτήματα, που παρουσιάζουν οι τρεις αυτές έκλεκτες υποψήφιες, ή να δώσει έντολη να συνεχιστούν οι έρευνες, με την ελπίδα μήπως ανακαλυφθεί η ιδεώδης μητέρα.

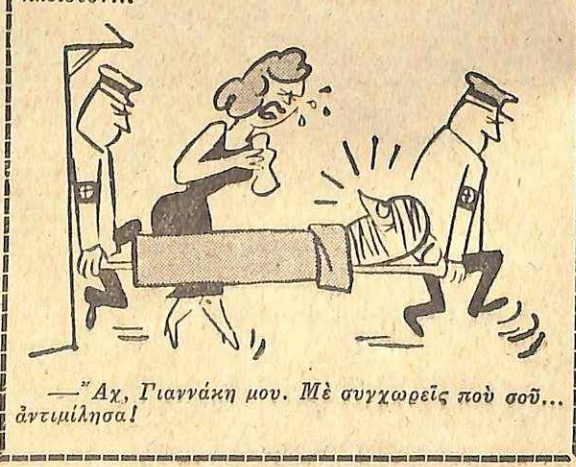
— Δυστυχώς Κατρίνα, αλλά το ταξιδάκι που σχεδιάζαμε για τη Ρόδο, πρέπει να τ' αναβάλουμε για δυο-τρία χρόνια!

ΣΤΟ ΠΑΛΙΑΤΖΙΑΙΚΟ — Δεν έχετε τίποτα πιο παλιό; Το θέλω, γιατί αύριο περνάω την επίσκεψή του εφόρου!

— Ο γιατρός μου είπε να' αναπνέω μόνο με τη μύτη. — Επιτέλους! Έτσι θα κρατάς το στόμα σου κλειστό!...

— Αχ, Γιαννάκη μου. Με συγχωρείς που σου... αντιστάθηκα!

ΤΟΚΕΤΟΙ μετὰ τὸ θάνατο

Η καίσαρική τουμή άλλοτε και σήμερα

4 ΕΝ είναι νέα η 'Ιδέα ότι το έμβρυο μπορεί να εξέλθει ζωντανό από τα σπλάχνα μιας μητέρας που πέθανε λίγο πριν απ' τον τοκετό. Σε πολλούς όμως αρχαίους λαούς, απαγορευόταν αυτή η χειρουργική επέμβαση.

Στην παλιά 'Ιαπωνία και στην Περσία, δεν επιτρέπανε καίσαρική τομή σε μία νεκρή. Επίσης στους Μουσουλμάνους την απαγόρευαν οι θρησκευτικοί νόμοι, επιβάλλανε δε τη θανάτωσή του παιδιού που θα γεννιόταν με τέτοιο τρόπο. Το θεωρούσαν «πλάσμα του διαβόλου, κι' όχι του Θεού», γιατί «η ζωή δε μπορεί να γεννηθεί από το θάνατο».

Άλλωστε το Κοράνιο απαγορεύει γενικά το άνοιγμα των πτωμάτων, ακόμη και σε περίπτωση που ένας νεκρός έχει καταπιεί ένα ακριβό μαργαριτάρι που δεν ανήκει σ' αυτόν.

Δεν υπάρχει ωστόσο αμφιβολία ότι η έγχειρση της καίσαρικής τομής ήταν γνωστή και εφαρμόζονταν ακόμη και στη μακρινή αρχαιότητα. Οι αρχαιολόγοι πιστεύουν ότι πρέπει να αναζητηθεί η προέλευσή της στην αρχαία Αίγυπτο. Πράγματι, είναι πιθανότατα ότι, όταν οι Βαλσάμωται που ταξίδευαν τα πτώματα αντίλαμβανονταν της παρουσίας ενός ζωντανού παιδιού μέσα στα σπλάχνα μιας νεκρής μητέρας, το βγάζανε από εκεί και προσπαθούσαν να το διατηρήσουν στη ζωή.

Οι αρχαίοι Έλληνες ήσαν άσφαλεις της καίσαρικής τομής. Η μυθολογία τους, περιγράφοντας τη γέννηση του Διόνυσου, του θεού του κρασιού, λέει ότι τον βγάλανε απ' το σώμα της μητέρας του αφού τη σκότωσε ένας κεραυνός.

Ο Νουμάς Πομπήλιος, δεύτερος Βασιλιάς της Ρώμης, άριζε μ' ένα νόμο του να μη θάβεται ποτέ μία έγκυος, αν δεν της βγάλουν πρώτα το παιδί και δε βεβαιωθούν πως είναι νεκρό ή καταδικασμένο οπωσδήποτε. Κι' αν ακόμη δεν εφαρμόσθηκε ποτέ ο υπερβολικός αυτός νόμος, δείχνει πάντως ότι οι σύγχρονοι του ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Αργότερα, στη Ρώμη των Καίσαρων, εγκαταλείφθηκε αυτή η έγχειρση. Ξανάρχισε όμως να γίνεται όταν εξαπλώθηκε ο χριστιανισμός, που έδινε μεγαλύτερη σημασία στη ζωή.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

των παιδιών και των ανθρώπων γενικά.

Οι Έβραίοι ραββίνοι της αρχαιότητας ήσαν ότι το έμβρυο δεν πεθαίνει πάντα μαζί με τη μητέρα. Δεν το θεωρούσαν όμως 'ικανό να ζήσει, και παρομοιάζανε τις κινήσεις του μ' εκείνες που κάνει «η κοιμμένη ούρα μιας σούρας»!

Όταν μία έγκυος γυναίκα ήταν καταδικασμένη σε θάνατο, την έκτελούσαν χωρίς να ενδιαφερθούν για το παιδί της. Αν όμως μία γυναίκα πέθαινε ξαφνικά πάνω στον τοκετό, εφαρμόζονταν η καίσαρική τομή.

Το Μεσαίωνα, δυο γιατροί της Γρενόβλης συνιστούσαν την καίσαρική τομή σε τέτοιες περιπτώσεις. Πίστευαν ότι το έμβρυο μπορεί να ζήσει για ένα χρονικό διάστημα μετά το θάνατο της μητέρας, άρκει μονάχα... να της κρατήσουν ανοιχτό το στόμα, για να αναπνέει από εκεί το παιδί!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Ένας απ' τους πρώτους που πολέμησαν αυτή την 'Ιδέα, ήταν ο Βιαντιέλ, ένας γιατρός του 17ου αιώνα. Αυτός έδωσε κάποτε ένα ζωντανό παιδί απ' τα σπλάχνα μιας νεκρής. Τόνισε δε ότι η έγχειρση αυτή πρέπει να γίνεται όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, για να μη στερηθεί το έμβρυο τον αέρα που έπαιρνε μέσα από τον ομφάλιο λώρο.

Οι αρχαίοι 'Ινδοί εφαρμόζανε την καίσαρική τομή, όχι τόσο για να σώσουν ένα νόμο, όσο για να τηρήσουν ένα νόμο που έδινε ότι η νεκρή μητέρα πρέπει να καίγεται, ενώ τα παιδιά κάτω των 18 μηνών έπρεπε να θάβονται.

Επλεον λοιπόν το σώμα της νεκρής, το στόλιζαν με λουλούδια και κοσμήματα και το μετέφεραν πάνω στην πυρά. Ο σύζυγος το ράντιζε με αγίασμένο νερό, κι' απάγγελλε μία προσευχή. Έπειτα έσκιζε, το δεξί πλευρό της νεκρής κι' έβγαζε από εκεί το παιδί. Αν ήταν ζωντανό το έπαιρνε σπιτί του, αλλιώς το έθαβε επί τόπου.

Όσο για το άνοιγμα που έμενε στο σώμα της νεκρής, το γέμιζε με λυμένο βούτυρο και γάλα και το σκέπαζε με βαμμένες κλωστές. Ύστερα, το πτώμα καίγονταν, όπως συνήθως.

Αλλά κι' οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Εννοείται ότι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν την καίσαρική τομή. Ένας γιατρός και περιηγητής του 17ου αιώνα, που ήσαν πώς μπορούσαν να σωθεί ένα παιδί που εξαγεται με καίσαρική τομή απ' τα σπλάχνα της νεκρής μητέρας του.

Ερωτική γκίνια

4 ΕΝ ήμουν από τους ανθρώπους, που μπορεί να πη κανείς πως σάθηναν ευτυχισμένοι στην αισθηματική τους ζωή. Τρεις γάμους έκανα κι' απέτυχα και σούς τρεις. Οι γυναίκες μου προτιμούσαν κάποιον άλλο κι' είχα την ατυχία να το μαθαίνα ενώ υπάρχουν τόσοι πληροφόρητοι και άμερμονοι σύζυγοι που απολαμβάνουν τη μακαριότητα της αγνότητας τους!

Ύστερα συνδέθηκα με μία χήρα, πρώτης τάξεως κυρία, μορφωμένη, χαριτωμένη, τρυφερή και στοργική, αλλά είχε κόρη και η κόρη που ήταν στις καλές της στην Τήνο, διαρκώς ήθελε λεπτά.

Πολλά λεπτά! Τι θα έκανε το κορίτσι μέσα στο σχολείο; 'Απορούσα κι' εγώ. Και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι τα λεπτά τα θέλει για τον εαυτό της. Τα λιγότερα όσο μπορούσα, αλλά σ' αυτό το ζήτημα δεν έπαινε κουδέντα. 'Αρχισε να με κλέβει κι' απ' τις τσέπες. 'Ωπου την παρηκολούθησα κι' ανέκαυσα πως «η κόρη των Καλογυριών» ήταν απλούστατα ένας χυδαίος εκμεταλλευτής μαντράχας, που τον είδα με τα μάτια μου σ' ένα εξοχικό καφεείο να της ανυψώνει την τσάντα και να παίρνει τα λεφτά μου!

Της έδωσα την κλωσιά. Εμπρός βέβαια και πολιτισμένα. 'Ακούστησαν διάφορες παρόμοιες ή σχεδόν παρόμοιες περιπέτειες — μία την κυνηγούσε ο άντρας της για ελόγους τιμής κι' ήρθε μέσα στο σπίτι μου κι' έπεμνε να τη σφάζει! — όπου ένα βράδυ κάποιος φίλος μου, μούδωσε τη σωτηρία στανάγ!

— Θα βάλλω μία άγγελια στην εφημερίδα, μου είπε. Είναι η μόνη λύση του προβλήματος. Μόνος σου δε μένει το διαμέρισμα; — 'Αναγκαστικός.

— 'Αρα, θα βάλλω αύριο κι' ελάς την άγγελια. Πρόσεξε μόνο το κείμενο.

— Διπλή! — Τι θα λέει. Καλύτερα να στο υπαγορεύσω.

— Αν έχω την καλωσύνη...

«Έφαγε μολύβι και χαρτί και μου υπαγόρευσε: «Ζητείται δεσποινίς, ή κυρία νέα, ευπαιδαγμένη, για να περιποιηθεί έναν άτομον. Έργασία ελαφρά. Μισθός λίαν ικανοποιητικός. Τηλέφωνον κλπ.»

Σε δυο μέρες δημοσιεύτηκε η άγγελια κι' άρχισαν να παρελαύνουν απίθανες «εταρήτες» που νόμιζες πως πήγαιναν για Καλλιτεία! 'Ερχόντουσαν βέβαια και κάτι «εσκαράς», αλλά τί μ' ένοιαζε; 'Ελεγα ευγενώς ένα «ευχαριστώ, βρήκα» και τις έστελνα στο διάολο!.. «Ητανε και μερικές που προμηθευόταν έρχοντοσαν για δουλειά. Κάτι τέτοιες τις μωρίζεσα άμέσως. Από το φόρο, από την άρνηση να δεχτούν πολλές οικειότητες — «πάρτε μία σοκολάτα», «θέλετε ένα λικέρ»; και τα λοιπά — και πρό παντός απ' τον ξέρο κι' αντιδραστικό τρόπο τους, μόλις τους κάνης κοπιαιμένο για την όμορφη τους.

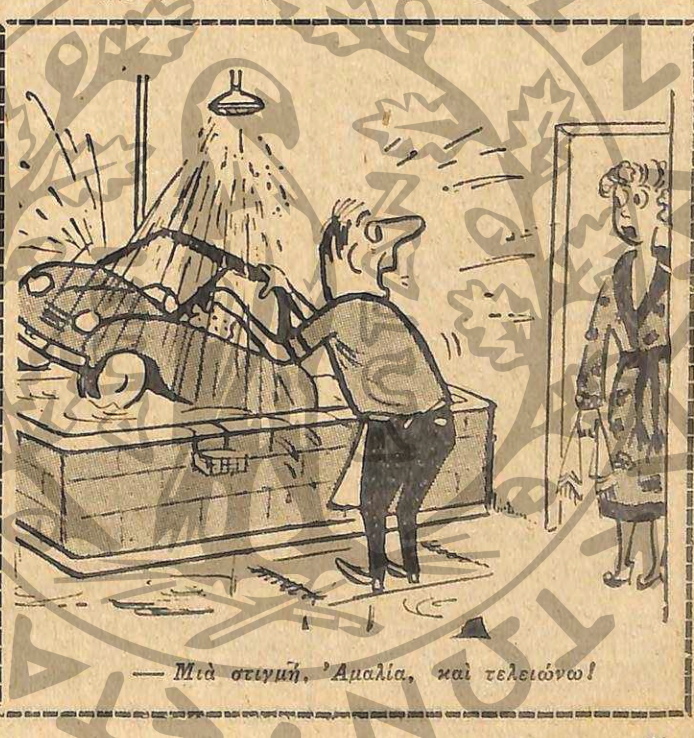
Τώρα θα πείτε... αφού πήγε «ει» εν άτομονα δεν ήξερε, περίπου, τί θα ήταν αυτή η «ελαφρά έργασία» και μάλιστα με μισθό «λίαν ικανοποιητικό»; Νά σας πω. Μάλλον, ναι, αλλά οι περισσότερες απ' αυτές πάνε για γάμο. Και πάντως για προσκόλληση και μεγάλα τραθήματα. 'Εγώ είχα πάθει πολλά και τις έδιωχνα με το πρότο:

— Αυτούμαι, δεσποινίς! Βρήκα.

Υπήρχε όμως τόση αβρότητα, που δεν ήξερα ποιά να προτιμώ. Είχα μαζέψει καμιά εκατοστή διευθύνσεις. 'Αλλά όπου να τις ζήτησα εγώ, αυτές είχαν βολευτεί αλλού και τις έχανα.

Γιατί, όσο και να ήταν, κάθε μία που έπαιρνα την κράταγα δέκα-δεκαπέντε μέρες. Μετά της έλεγα πως θα πάω δυο μήνες στο Παρίσι να δουλέψω, της έβινα κι' ένα κολό δώρο και την ξεφορτωνόμουν. Μία που ήθελε να μείνει στο σπίτι, της είπα ότι θα το ξενεικίσω κι' όταν γυρίσω, θα πάσω άλλο μεγαλύτερο.

Ετσι περνούσα μία ζωή διαιρούμενη. 'Ησυχ, άπολαυστική, γεμάτη από ποικιλίες κι' απάλαγμένη από φροντίδες. 'Αν αυτό δε θα πή

— Μία στιγμή, 'Απαλία, και τελειώνω!

«εὐτυχία» τότε δὲν ξέρω πῶς τὴν ἐννοοῦν οἱ ἄλλοι!...

Ἦρθε ὁμως μιά μέρα πού ἡ μικρούλα πού εἶχα μ' ἄφησε ἕνα γράμμα ὅτι «ἀρρώστησε ἡ μαμά της σὸ χαριό καὶ φεύγει... Ἐπειγόν!» Ἦταν ἡ μόνη πού φέγγε πρώτη. Τὶς ἄλλες τὶς εἰδῶνα. Ἐμεῖνα μόνος. Χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶ καθόλου φυσικά!

Πῆρα ἕνα ταβί καὶ πήγα στὶς διὰφορες διευθετήσεις πού εἶχα συλλέξει. Τίποτα! Παντὸ τζιφος. Ὅλες εἶχαν «εἰρη» ἐργασίας.

Κατ' εὐθείαν, λοιπόν, στὴν ἐρημερία καὶ ἀνάθημαίσεως τῆς ἀγέλης.

★

Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἦρθαν κάτ' ἐδωτέρως ποιότητες. Εἶπα τὸ συνηθισμένο «ἐρημία». Ἀλλὰ κατὰ τὶς πέντε τ' ἀπόγεμα, χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ὅταν ἀνοίξα τὴν πόρτα, ἀνοίξε αὐτομάτως καὶ τὸ στόμα μου! Ἦσαν ἐκεῖνο πού εἶδα; Τὶ Μονρὲ, τί Μάσφελντ, τί Σοφία Λόρεν; Πραγματικὸς κορτσαρὸς καὶ γεμάτος φινέτσα!

— «Ἐδῶ...»

— «Ἐδῶ, ἔδῶ, δεσποινίς! Ἐδῶ!

Περᾶστε σὰς παρακαλῶ. Καθίστε.

— Μερσί.

— «Ἐνα λικέρ;

— «Ὁχι, εὐχαριστῶ. Τὶ ἐργασία θὰ πρέπει νὰ κάνω;

— Τὰ εἶχα χαμένα καὶ τραυλίζα:

— Μά... δηλαδή... αὐτὸ ἔδῶ τὸ μικρὸ διαμέρισμα...

— Δηλαδή σκούπισμα, ξεσκόνισμα...

— «Ὁχι, ὀχι. Γι' αὐτὰ θὰ παίρνω με μὴ γυναικά.

— Καὶ τότε ἐγὼ τί θὰ κάνω;

— Θά... θὰ ἐπιβλέπετε, βέβαια!

Θὰ κανονίζετε τὸ «μενοῦ»...

— Τρότε σὸ σπιτί;

— Σὺνῆθως, ναί. Ἐνα λικέρ;

— «Ὁχι, εὐχαριστῶ. Καὶ τί μισθὸ δίνετε;

— Πέστε μου τὶς ἀξιώσεις σας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω.

— «Ὁχι, ἐσὶς θὰ μοῦ πῆτε τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ «μισθός» λίαν ἱκανοποιητικός!»

— Νὰ σὰς πῶ... ὅπως βλέπετε πρόκειται γιὰ μιά θέσι οἰκονομοῦ!

— Μά... σ' ἕνα διαμέρισμα μὲ δύο δωμάτια καὶ χῶλ, σὰς χρειάζεται οἰκονόμος;

— «Ἐχω συνηθιστὴ! Ἐπειτα σκέπτομαι νὰ πιάσω μεγαλύτερο σπιτί.

— Ἄ, μάλιστα. Λοιπόν, τί δίνετε γιὰ τὴν οἰκονομία;

— ...Μά... τρεῖς χιλιάδες; Εἶναι καλά;

— Τρεῖς χιλιάδες; Μισθὸς τηματάρχου ἀλφά! Δὲν εἶναι καὶ λίγα.

— Καὶ θὰ ὑπάρχουν καὶ εὐχερᾶ καὶ δῶρα...

— Δὲν ἀμφισβῶ!

Κι' ἄλλαις ἀτόμοις ὕψος καὶ βγάει ἀπ' τὴν τσάντα της μιά ταυτήτα.

— Ἀκοῦστε, κύριε, μοῦ λέει. Εἶμαι θαυμάσιος τῆς Ἀστυνομίας. Ἡ ἀγγελία σας ἦταν πολὺ ὑποτιμη. Καὶ οἱ πληροφορίες μας ἔχουν καλὴ!

Ἐπειδὴ δὲ θέλωμε νὰ ἐκθέσουμε ἀνθρώπους μὲ κοινωνικὴ θέσι, σὰς προετοιμοῦμε γιὰ πρῶτὴ καὶ τελευταία φορά! Ἄν ἐπαναλάβετε αὐτὸ τὸ πείραμα, θὰ σὰς συλλάβωμε...

★

Πέρασα ἕνα χρόνον μονήρους διαστροφῆς!... Ὅσοι προχέει μπαίνω σ' ἕνα μαγαζὶ ν' ἀγοράσω γράφω καὶ βλέπω τὴν ἀστυνομία σὺν πωλητῆ! Λέω θὰ εἶναι ἐκαμουφλαρισμένη.

— Εἰσαστ' ἔδῶ «ἐνκόνιτος»; τῆς ψιθυρίζω.

— Καλὴ ὀχι! Ἀκόμη τὸ πιστεύετε πὺς εἶμαι... ἀστυνομικός; Ὁ φίλος σας ὁ Τάσος ὁ «Ἀλεξάνδρος μ' ἔβαλε νάρθη, γιὰ νὰ σὰς τρομοκρατήσῃ καὶ νὰ σὰς χαλάσῃ τὰ σχέδια!...

— «Ἀνοίξαν οἱ οὐρανοί! Τὶ εὐτυχία νὰ μὴ σήμερον σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ, δεσποινίς!... Αὐτοῦ ῥάξω τὴν ἀγγελία!...

— Νά... σὰς ἐπισκερτῶ;

— Μακάρι!

Ἐφύγα πετώντας! Εἶχα κόψει τοῦ Τάσου τὴν «εἰρήνη»! Καὶ μ' ἐκδικήθηκε!... Στὸ μέλλον πρέπει νὰ εἶμαι πρὸ ἀνοιχτοχέρης!...

Εἴλιον

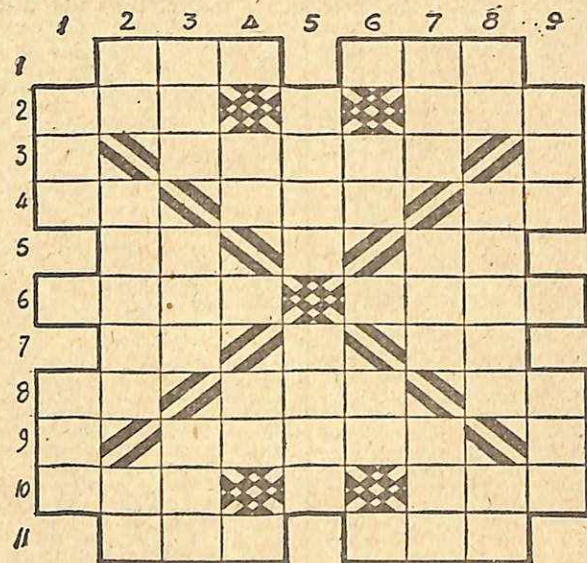
ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλογικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας, ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μοναχικὸ γράμμα θὰ τοποθετηθῇ μιά ὁλοκληρὴ συλλογὴ.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μιμοῦμαι τὸ βάρβαρο στὴ φωνή. — Στὸν ἱππόδρομον παίρνουν μεγαλύτερη ἀξία.

12 ὀνόματα ἁστέρων

Ὁ διευθυντὴς ἐνὸς θερινοῦ κινήματος γράφου τοποθετῆσε στὴν εἴσοδο μιά φωτεινὴ ἐπιγραφή μὲ τὰ ὀνόματα 12 λαμπρῶν ἀστέρων πού θὰ πρωταγωνιστοῦσαν στὰ φιλμ τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ προβληθοῦν στὴν ὁδὸν του. Ἐνα βράδυ ὁμως μιά βλάβη ἐγένε ἀφορμὴ νὰ σβῶσιν τὰ μισὰ ἀκριβῶς γράμματα. Μπορεῖτε βασιεῖ τῶν ὑπολοίπων νὰ βρῆτε ποῖα εἶναι τὰ ὀνόματα πού ἀναφέρονται στὴν ἐπιγραφή; Ἡ κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει ἕνα σέσημο γράμμα:

- 1) Γ-Ε-Υ-Α-Ρ-Π-Υ-Ο-
- 2) -Κ-Ε-Κ-Ρ-Π-Κ-
- 3) Τ-Ε-Ν-Φ-Ρ-Ζ-Ν-
- 4) -Η-Η-Ρ-Σ-Ο-Ν
- 5) Τ-Ι-Α-Ο-Ο-Π-Ι-Ζ-Ν-Α
- 6) -Τ-Ν-Ε-Ζ-Λ-Α
- 7) Μ-Ι-Ι-Υ-Μ-Ν-Ο-
- 8) -Ι-Η-Φ-Τ-Υ-Ο-
- 9) Τ-Ε-Μ-Μ-Η-Ο-
- 10) -Λ-Κ-Β-Υ-Ι-Υ-Λ-Κ-
- 11) Γ-Α-Υ-Ο-Π-Ρ
- 12) -Τ-Μ-Ο-Α-Ε-Ρ

Αἰνίγμα

Ὅργανο μουσικὸ, τὸ ἀρσενικὸ μου καὶ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τὸ θηλικὸ μου

Φωνηεντέλιπον

Σ Ν-Θ Ν-Κ-ΧΡ-Κ Ν

Πρόκειται γιὰ ἕνα γνωστὸ ρητὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχουν ἀφαιρεθῇ ὅλα τὰ φωνήεντα. Ἡ κάθε λέξι χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ μιά παῦλα.

Λεξιγινφες

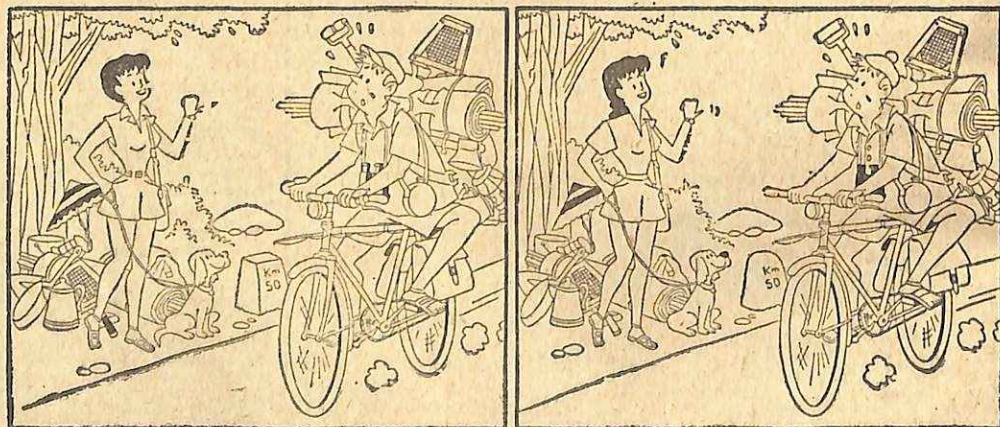
Σὲ χαίρετὰ τὸ πρῶτό μου εἶναι κακὸ τὸ δεύτερό μου κι' ἐπίσης ἄνθρωπο κακὸ, σκληρὸ, ὀργιστὸ τὸ σύνολό μου.

Κρυπτογραφικόν

1	2	3	4	5	6	7	1
2	3	4	5	5	7	1	
3	6	5	2				
4	3	5	4				
5	6	7	1				
6	1	1	6	2			
7	4	1					
- 1 = Αὐτοκράτωρ.
2 = Ἀρχαῖος θεός.
3 = Πόλις τῆς Μακεδονίας.
4 = Χρόσιμο στὸν πόλεμο.
5 = Θηρίο.
6 = Ἀριθμὸς.
7 = Πηγὴ ζωῆς.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιον πάντοτε ἀριθμὸ.

20 μικροδιαφορές

Τὰ δύο αὐτὰ σχέδια φαίνονται ἐκ πρώτης ὀψεως ἐντελῶς ὅμοια, διαφέρουν ὁμως μεταξὺ τους σὲ 20 σημεία. Πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 20 αὐτὲς μικροδιαφορές μέσα σὲ τρία λεπτά τῆς ὥρας ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἄν τὸ ἐπιτύχετε σὲ μικρότερο χρονικὸ

διάστημα, τότε σὰς ἀξίζουν θερμὰ συγχαρητήρια. Τὸ παίγνιό γίνεται πρὸς ἐνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δύο ἢ περισσότεροι παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος πού θὰ βρῇ τὶς περισσότερες διαφορές σὲ μικρότερο διάστημα. Οἱ λύσεις στὴν σελ. 136

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιούς ἀναγνώστες μας Δρ Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σὰς παρουσιάσῃ σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἐβδομαδιαῖο ὥροσκοπιο, πού θὰ σὰς βοηθῇ νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωὴ σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους πού σὰς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο 14-20 Αὐγούστου 1958.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Ἀπριλίου

★ Ὁ Ἑρμὴς ἐπιρραεῖ δυσμενῶς τὶς 18, 20 καὶ 21 Αὐγούστου. ★ Προσέξτε πολὺ στὴ δουλειά σας, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσετε ἀπογοητεύσεις. ★ Τὸ ταξίδι, πού σχεδιάζετε νὰ ἀναβλεθῇ.

★ Ἡ Νέα Σελλήνη θὰ συμβάλῃ σημαντικὰ στὴ βελτίωσι τῶν σχέσεων μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Προβλεπτεῖται ὑποχώρησις γιὰ νὰ μὴ χειροτερεύσετε τὴν κατάστασι.

★ Τόσο ἡ δική σας, ὅσο καὶ ἡ ὀγεία προσφίλους προσώπου θὰ σὰς ἀποσπολήσουν πολὺ αὐτὲς τὶς μέρες. ★ Ἀποφύγετε κάθε ὑπερκόπωσι. ★ Τυχρὸς ἀριθμὸς τὸ 7, ἡμέρα ἡ Πέμπτη.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου - 21 Μαΐου

★ Ἡ Νέα Σελλήνη διευκολύνει τὶς ἐμπνεύσεις. ★ Δυσάρεστο ἀπρόοπτο τὸ ἀπόγεμα τῆς Τρίτης 19. ★ Ἐπιωφελήθητε ἀπὸ πολὺτιμη πληροφορία ἢ συμβουλή.

★ Διαφάνια μὲ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο ζούσατε μέχρι σήμερα ἀπολύτως ἀρμονικά. ★ Ἡ Κυριακὴ 17 ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνη γιὰ τὶς αἰσθηματικὰς σας σχέσεις.

★ Ἐπιωφελήθητε ἀπὸ τὶς ἡμέρας ἀργίας γιὰ νὰ ξεκουρασθῆτε. ★ Τυχρὸς ἀριθμὸς τὸ 6, ἄνθος τὸ γαρύφαλο, ἡμέρα ἡ Δευτέρα, ἰδίως γιὰ τὴν ἀγορὰ λαχείου.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ἰουνίου

★ Περίοδος κατάλληλη μᾶλλον γιὰ διασκεδάσεις, παρὰ γιὰ ἐργασία. ★ Ἀποφύγετε τὴν ἀναποφασιστικότητα τὴν ἀδιαφορία, τὴν ἀβεβιότητα καὶ τὶς ἀτόμιες καὶ βιαστικὲς κινήσεις.

★ Οἱ δυσάρεστες συνθήκες, πού σὰς δημιούργησε τὴν περασμένη βδομάδα ἡ Ἀφροδίτη, ἐξαφανίζονται. ★ Μὴ πάρτε καμμιὰ ἀπόφασιν χωρὶς νὰ τὴ μελετήσετε ἀπὸ κάθε ἀποψι.

★ Ἡ ὀγεία παραμένει στάσιμη δίχως νὰ ἐπιρραεῖται εὐνοϊκῶς ἡ δυσμενῶς. ★ Ἡ Νέα Σελλήνη καθιστᾷ τὴν Παρασκευὴ ἡμέρα μεγάλης τύχης γιὰ σὰς.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου - 23 Ἰουλίου

★ Μὲ λίγη καλὴ θέλησι μιά ὑπόθεσι τακτοποιεῖται κατὰ τὸν καλύτερον τρόπο. ★ Ἡλιος καὶ Ζεὺς σὰς ἐξασφαλίζουν μιά σταθερὴ βελτίωσι τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως.

★ Πολλὰ καὶ εὐχάριστες ὥρες κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Ἀποφύγετε μιά στραβοτιμονιά. ★ Σκεφθῆτε πολὺ πρὶν ἐκφέρετε γνώμη μὲ ἐτερόφυλο πρόσωπο.

★ Μὴ σπαταλᾶτε τὶς δυνάμεις σας. Ἡ ὑπερκόπωσι θὰ σὰς κλῇ νευρικὸ καὶ εὐεξάπτο. ★ Τυχρὸς ἀριθμὸς τὸ 2. ★ Ἀποφύγετε κάθε ἀπερίσκεψια γιὰ νὰ μὴ μετανοήσετε.

ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου - 23 Αὐγούστου

★ Ἀποφύγετε κάθε ριψοκίνδυνη ἐπιχείρησι. ★ Σὰς κρῦβουν κατὰ γιὰ νὰ μὴ σὰς στενοχωρήσουν. ★ Τὴν Δευτέρα 18 θὰ ἔχετε μιά συνάντησι μὲ σημαῖνον πρόσωπο.

★ Ἀπὸ τὶς 20 Αὐγούστου μιά σημαντικὴ καὶ εὐχάριστη ἀλλαγὴ στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Θὰ κάνετε μιά διαπίστωσι, πού θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκτιμῆσετε ἀγαπημένο πρόσωπο.

★ Οἱ ἔγνοιες πού σὰς προκαλέσε κατὰ τὴν τελευταία περίοδο ἡ ὀγεία σας ἐξαφανίζονται, χάρις στὴν εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τοῦ Διός. ★ Τυχρὸς ἀριθμὸς τὸ 1. Πέτρα: τὸ ρουμνί.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Μὴν πάσατε τὶς ἡμέρες αὐτὲς καμμιὰ σοβαρὴ ἀπόφασιν. Οἱ συνέπειες τῆς θὰ εἶναι μᾶλλον ἀπογοητευτικές. ★ Ἡ Νέα Σελλήνη ἐπιφέρει κάποια σύγχισι στὶς κρίσεις σας.

★ Μείνετε πιστὸς στοὺς φίλους σας καὶ ἀποφύγετε ἐνέργειαι, πού θὰ ἐκνεύρουν προσφίλους πρόσωπα. ★ Θὰ κάνετε ἢ θὰ δεχθῆτε μιά πολὺ εὐχάριστη ἐπίσκεψιν.

★ Ἡ ὀγεία σας δὲ θὰ σὰς φέρῃ καμμιὰ φροντίδα, ἂν ἀποφύγετε τὶς ἀπερίσκεπτες. ★ Τὸ ἀπόγεμα τῆς Τρίτης κατάλληλο γιὰ τὴν ἀγορὰ λαχείου. ★ Τυχρὸς ἀριθμὸς τὸ 5.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Ὀκτωβρίου

★ Ἐκτιμῆστε δεόντως μιά πληροφορία, πού θὰ σὰς δώσουν. ★ Ἡ Νέα Σελλήνη σὰς κάνει αἰσιόδοξο καὶ αὐτὸ εἶναι ἀλλοῦ ἀπολύτου δικαιολογημένο. ★ Τὸ Σάββατο πολὺ εὐνοϊκὸ.

★ Κάνετε μιά καλύτερη ἐπιλογὴ τῶν φίλων σας. ★ Μὴ πραγματοποιήσετε τὴν ἐκδίκησι, πού σχεδιάζετε, γιὰ τὴν ζημιώσι περισσότερο ἔσας. ★ Ἀποφύγετε τὰ περιττὰ λόγια.

★ Ἡ ὀγεία σας δὲν ἐπιτρέπει καμμιὰ ἀμέλεια, ἰδίως μέχρι τὴν Δευτέρα 18. ★ Ἡ Τετάρτη 20 ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ὑπογραφή συμβολαίων καὶ συμφωνιών.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Περίοδος ἰδιαίτερα κατάλληλη γιὰ νὰ πάρτε τὴν ἀδεία σας. ★ Πρόσωπα πού σὰς ἀγαποῦν, θὰ σὰς βοηθήσουν νὰ βρῆτε ἀπὸ ἀδιέξοδο. ★ Ἡ Τρίτη 19 κατάλληλη γιὰ δῶρα.

★ Ἡ Νέα Σελλήνη ἐπιρραεῖ τὴν στάσι σας ἀπέναντι προσώπου, πού παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωὴ σας. Δὲ θὰ μετανοήσετε πάντως γιὰ τὴν ἀπόφασιν, πού θὰ πάρτε.

★ Κίνδυνος ν' ἀκολουθήσετε μιά λαθασμένη θεραπεία. Μὴ κάνετε τίποτα χωρὶς νὰ συμβουλευθῆτε τὸν γιαντὸ σας. ★ Προσέξτε ἰδιαίτερα τὰ δόντια καὶ τὰ μάτια σας.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Εὐχάριστη εἰδησι ἐπαγγελματικῆς φύσεως. ★ Θὰ βρῆτε μιά ὑποστήριξι πού θὰ σὰς βοηθῇ νὰ πραγματοποιήσετε ὀρισμένα σχέδια σας. ★ Ἀποφύγετε κάθε ἐπισπευσι.

★ Δεῖξετε καλωσύνη καὶ ἀποφύγετε τὴν ἀδυσία. ★ Ἡ Νέα Σελλήνη ὑποδοχῆ τὴν διάλυσι μιάς παρεξηγήσεως. ★ Τὸ ἀπόγεμα τῆς Τετάρτης 20 ἰδιαίτερα εὐχάριστο.

★ Ἀδυσία πού ἀπαιτεῖ προσοχή, δὲν πρέπει ὁμως νὰ σὰς ἀνησυχήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον. Ὅλα θὰ ἐπανέλθουν στὴν ὁμαλότητά, ἂν ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλὰς τοῦ γιαντοῦ σας.

ΑΙΓΟΚΕΡΕΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ἰανουαρίου

★ Βασισθῆτε μόνο σὲ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἔχετε δοκιμάσει τὰ αἰσθηματικά ἀπέναντι σας. ★ Ἀποφύγετε τὶς στενοκεφαλίες καὶ τὶς φλυασίας. ★ Διεκδικήστε τὰ δικαιώματά σας.

★ Ἡ Νέα Σελλήνη ἀξάνει τὶς ἰδιοτροπίες σας καὶ στενοχωρεῖται ἐπὶ ἀγαπημένο πρόσωπο. Προσέξτε πολὺ, ἂν θέλετε νὰ μὴ βρεθῆτε σὲ δυσκολία.

★ Διαδέξτε τὴ μελαγχολία, στὴν ὁποία σὰς ἐξάγει ὁ Ἑρμὴς. ★ Χαλινώστε τὰ νεύρα σας μέχρι τὴν Τετάρτη 20. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία αὐτὴ ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Ἡ τύχη θὰ σὰς βοηθῇ νὰ ἐξομολογήτε τὶς σχέσεις σας μὲ ἐπικίνδυνον ἀνταγωνιστή. ★ Ἐκπληρώστε ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις γιὰ ν' ἀποφύγετε δυσάρεστα ἀπρόοπτα.

★ Ἡ Νέα Σελλήνη ἐπιρραεῖ εὐνοϊκὰ τὸ χαρακτῆρα σας καὶ σὰς κάνει ἀκόμη πρὸς ἀσπλητὸ στὸ στενὸ περιβάλλον σας. ★ Τὸ ἀπόγεμα τῆς Κυριακῆς θὰ εἶναι ἰδιαίτερα εὐχάριστο.

★ Προσέξτε πολὺ τὴν ὑπερκόπωσι. ★ Ἀποφύγετε κάθε περιττὴ μετακίνησι, ἰδίως ἂν ὀδηγήτε αὐτοκίνητο ἢ ἄλλο τροχοφόρο. ★ Χρῆμα σας τὸ ἀνοιχτὸ μὲ ἀριθμὸς τὸ 7.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Ἡ Νέα Σελλήνη προκαλεῖ ἀλλαγὴν τὸν περιβάλλον σας καὶ σὰς δημιουργεῖ νέες ὑποχρεώσεις. ★ Θὰ προσφέρετε ὑπηρεσία σὲ πρόσωπο πού δὲ θὰ ἀποδειχθῇ ἀχάριστο.

★ Τὴν Κυριακὴ 17 θὰ ἔχετε μιά πολὺ εὐχάριστη συναντήσι. ★ Προσέξτε τὴν συμπεριφορά σας ἀπέναντι προσώπου, πού σὰς ἐνδιαφέρει. Ἰσως παρεξηγήσῃ τὰ αἰσθηματικά σας.

★ Ὑγεία ἀπόλυτα ἱκανοποιητικὴ μέχρι τὶς 22 Αὐγούστου. ★ Τυχρὸς ἀριθμὸς τὸ 19. ★ Ἀποφύγετε τὰ τυχερὰ παίγνια, καθὼς καὶ τὴν ὀπερὸν ἡλιοθεραπεία.

Ο φαρμακοποιός Λουί Λεμπλέ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ της άγνωστης

Η συγκινητική ιστορία ενός δειλού ερωτευμένου, που κράτησε το αίσθημά του μυστικό επί μισό αιώνα

ΕΔΩ και λίγες μέρες, στο δημαρχείο της μικρής γαλλικής πόλεως Πόντ-Λντεμέ, έγινε ένας πλειστηριασμός. Στις 21 του περασμένου Μάη, είχε πεθάνει ένας γέρος φαρμακοποιός, ο Λουί Λεμπλέ, που είχε αφήσει τα έπιπλα του σπιτιού του στο δήμο, με την έντολη να πουληθούν και να διατεθούν το ποσό, που θα μαζευόταν, για το δοφανατροφείο της πόλεως.

Ανάμεσα στα αντικείμενα, που ήταν για πούλημα, υπήρχε κι ένα πορτραίτο καμμένο με μολύβι. Παρίστανε μια όμορφη νέα, ντυμένη με τη μόδα των αρχών του αιώνα μας. Όταν, λοιπόν, κάποιος από τους παριστανόμενους θέλησε να αγοράσει αυτό το πορτραίτο, άκουσθηκαν ξαφνικά λυγμοί. Η κυρία Λεφέβο, η ηλικιωμένη βοηθός του γέρο φαρμακοποιού, που του είχε παρασταθεί στην τελευταία άρρωστίειά του, ξέσπασε σε κλάμα.

Όλοι έτρεξαν γύρω της κι' έκείνη, ύστερα από κάποιο δισταγμό, αποφάσισε τέλος να τους ξηγήσει την αίτια της λύπης της. Ήταν η συγκινητική ιστορία αυτού του πορτραίτου, που ο φαρμακοποιός της είχε διηγηθεί λίγο πριν πεθάνει.

Ο Λουί Λεμπλέ είχε γεννηθεί πριν από εβδομηνταεπτά χρόνια σ' ένα χωριό κοντά στο Πόντ-Λντεμέ. Σ' ηλικία δεκαοχτώ ετών πήγε στο Παρίσι, για να σπουδάσει φαρμακοποιός. Γιος ενός πλούσιου χτηματία, θα μπορούσε να περάσει πολύ όμορφα στην πρωτεύουσα, αν δεν είχε μια υπερβολική δειλία, που τον κρατούσε μακριά από τις εύθιμες συντροφιές των συμφοιτητών του. Αντί, λοιπόν, να πηγαίνει μαζί τους σε διασκεδάσεις, έμεινε στο δωμάτιό του, διαρκώς σκυμμένος πάνω στα βιβλία του.

Κατά την τελευταία, όμως, χρονιά των σπουδών του, του συνέβηκε κάτι το τρομερό. Ερωτεύτηκε τρελά μια άγνωστη κοπέλλα, που περνούσε κάθε μέρα μπροστά από το σπίτι, όπου έμενε. Η απέρχτη. λοιπόν, δειλία του δεν τον άφησε να γνωρίσει μαζί της και να της εκμυστηρευτεί το αίσθημά του.

Ήρθε, τέλος, η άνοιξη, ο Λουί Λεμπλέ πήρε το δίπλωμά του και γύρισε στο χωριό του. Ο πατέρας του του έδωσε τα απαραίτητα χρήματα, για ν' ανοίξει το φαρμακείο του στο Πόντ-Λντεμέ κι' έτσι εγκαταστάθηκε στη μικρή αυτή πόλη.

Μέσα σε λίγους μήνες, ο Λουί Λεμπλέ έγινε το ίνδαλμα των κατοίκων του Πόντ-Λντεμέ. Πλούσιος καθώς ήταν, πρόσφερε δωρεάν τα φάρμακα στους φτωχούς και δεν υπήρχε φιλανθρωπικό έργο, όπου να μην είναι κι' αυτός παρών. Ωστόσο, αν ο κόσμος τον αγαπούσε για τη γενναιοδωρία του, έννοιας απέναντί του κι' ένα είδος φόβου. Γιατί ο Λουί Λεμπλέ ήταν σχεδόν αμίλητος άνθρωπος, κλειστός στον έαυτό του και δεν είχε σχέσεις με κανένα. Η μόνη του διασκέδαση ήταν να πηγαίνει κάθε Κυριακή για ψάρεμα στην κοντινή λίμνη. Έξ' άλλου, που και που έκανε κανένα ταξίδι στο Παρίσι. Φυσικά, κανείς δεν ήξερε τον πραγματικό λόγο αυτών των ταξιδιών. Ο φαρμακοποιός πηγαίνει στο Παρίσι κάθε χρόνο, άκωχη κι' όταν τα μαλλιά του αρχίζουν να άσπρίζουν. Πιστός στο μεγάλο, κρυφό έρωτά του, πηγαίνει στην πρωτεύουσα, για να βλέπει για λίγες μέρες από μακριά την αγαπημένη του, που στο μεταξύ είχε παντρευτεί.

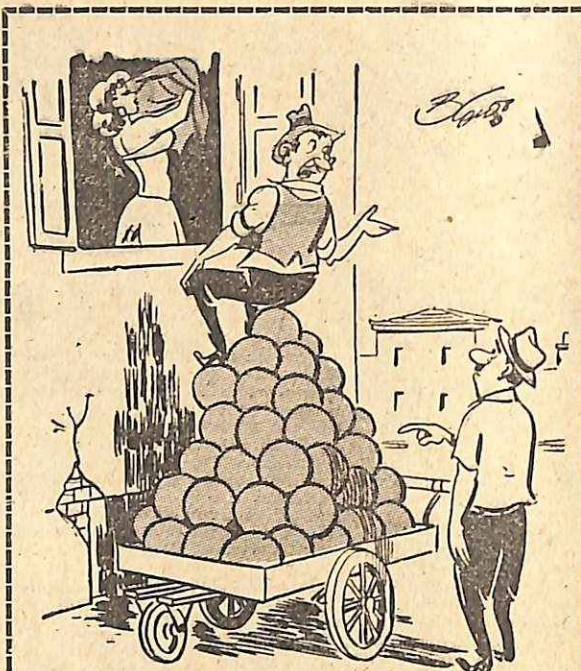
Στα πρώτα χρόνια, οι επισκέψεις αυτές στο Παρίσι είχαν κι' ένα άλλο, πιο συγκεκριμένο λόγο. Ο Λουί Λεμπλέ, για νάχη πάντα μπροστά του τη μορφή της γυναίκας δόνειρων του, αποφάσισε να της φτιάξει το πορτραίτο. Κάθε Βράδυ, αφού έκλεινε το φαρμακείο του, αποτραβιόταν στο γραφείο του και με άπέραντη υπομονή προσπαθούσε να αποτυπώσει στο χαρτί τα χαρακτηριστικά της. Και κάθε φορά, που εύρισκε κάποια δυσκολία, πηγαίνει στο Παρίσι, για να την ξαναδεί και να προσέξει έτσι καλύτερα κάποια από τις λεπτομέρειες του προσώπου της, που του ξέφευγε.

Όπως αδηγήθηκε στην ηλικιωμένη βοηθό του λίγη ώρα πριν ξεψυχήσει, για ν' αποτελειώσει εκείνο το πορτραίτο, του χρειάστηκαν τρία χρόνια προσπαθειών. Τέλος, η μορφή της αγαπημένης του, που είχε αποδώσει με το μολύβι, τον ικανοποίησε. Έβαλε τότε το πορτραίτο σε μια χρυσή κορνίζα και το κρέμασε στην κρεβατοκάμαρά του. Ώστε, κάθε πρωί που θα ξυπνούσε, να αντικρύψει την αγαπημένη του, που τον κυττούσε με μελαγχολικό βλέμμα κι' ένα έλαφρο χαμόγελο.

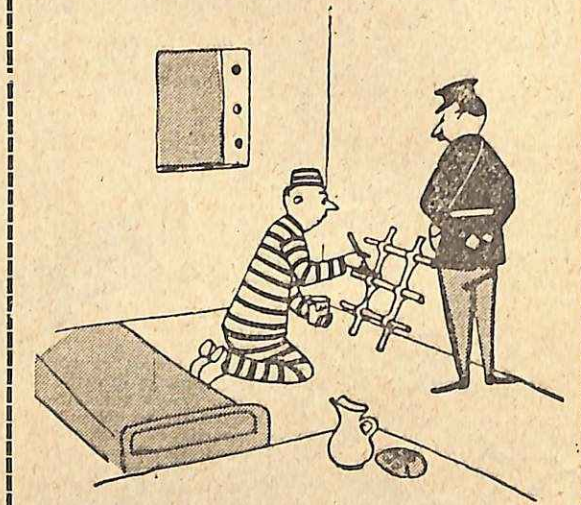
Κάθε πρωί, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός δεν κατόρθωνε να συγκρατήσει κάποιο δάκρυ, κάποιο αναστεναγμό μπροστά σ' εκείνη τη ζωγραφιά. Όταν, όμως, κατέβαινε στο φαρμακείο του, ξαναγινόταν ο αμίλητος κι' άπαθης Λουί Λεμπλέ, που όλοι τον έκτιμούσαν, αλλά και τον φοβόντουσαν.

Όταν έμαθε το γάμο της αγαπημένης της, έκλεισε το φαρμακείο του για τρεις μέρες. Φώναζε από το παράθυρο, πως είχε λίγο πυρετό κι' απαγόρευσε στη γυναίκα, που έρχόταν κάθε μέρα για το συνύρισμα, να υπήλθει στο σπίτι. Πέρασε εκείνες τις τρεις μέρες στο κρεβάτι και με τα μάτια καρφωμένα στο πορτραίτο.

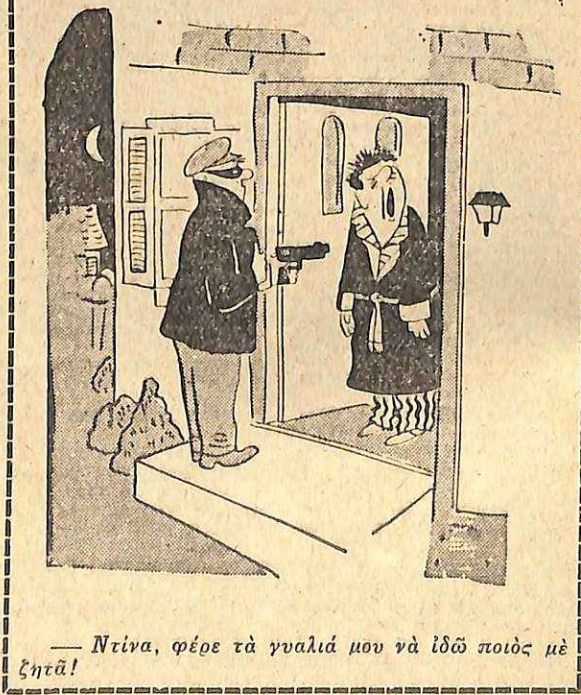
Κι' έτσι τα χρόνια πέρασαν... Την τελευταία φορά, που ο Λουί Λεμπλέ πήγε στο Παρίσι, — εδώ και πέντε μήνες — τον περίμενε εκεί ένα φοβερό γεγονός. Η αγαπημένη του είχε πεθάνει! Πήγε στο νεκροταφείο κι' έκλαψε πολλή ώρα πάνω από τον τάφο της. Ήταν η πρώτη φορά, που της μιλούσε και βρισκόταν τόσο κοντά της. Ύστερα γύρισε στο Πόντ-Λντεμέ οσώτο ερείπιτο. Έπεσε βαριά άρρωστος και δεν ξανασηκώθηκε. Ωστόσο, κατανικώντας για πρώτη φορά τη δειλία του, υπέφερε να αποκαλύψει στη βοηθό του το θλιβερό μυστικό του λίγο πριν πεθάνει.

Δεν πουλάω, κύριε. Είναι ιδιωτική χρήση! (Το Β. Χριστοδούλου)

Δεν πιστεύω να βάλω καμιά κακή ιδέα, κύριε δεσποφύλαξ!

Ντίνα, φέρε τα γυναιδιά μου να ιδώ ποιός με ζητά!

Η απελπισία ενός ΠΑΤΕΡΑ

Ο «Δυστυχισμένος Πατριάρχης», μου γράφει ότι στάθηκε πάντοτε άτυχος στη ζωή του. Από μικρό παιδί τον κατάρεξε η μοίρα. Πέθαναν οι γονείς του, κι' έμεινε ορφανός σε ηλικία δεκά ετών. Τον πήρε ένας μπαρμπέρης για υπηρέτη κι' έπειτα από πέντε χρόνια, έλασκούμενος στην τέχνη, έγινε, βοηθός στο αφεντικό του. Έπειτα από τρία χρόνια όμως αγάπησε μια κοπέλλα. Με την μικρή προίκα που πήρε όταν την παντρεύτηκε άνοιξε δικό του κουρείο.

Νόμιζε για μια στιγμή ότι θα μπορούσε πια να ζήσει ευτυχισμένος αφού κέρδιζε τη ζωή του κι' είχε τη γυναίκα, που αγαπούσε. Μα η μοίρα του χαμογέλασε ειρωνικά και ακριβώς τη νύχτα που γεννιόταν το πρώτο του παιδί, πήρε φωτιά ολόκληρο το τεράστιο και κήκε και το μαγαζί του.

Φανταστήτε τη θέση του. Άναγκάστηκε να ζητήσει δουλειά σε άλλο μαγαζί, γιατί το κουρείο του δεν το είχε ασφάλισει. Από την ημέρα εκείνη άρχισε η κρίση. Η προίκα είχε καί κι η γυναίκα του τον έριξε όλη την εθύν. Το παιδί μεγάλωσε ανάμεσα στις καθημερινές φιλονεικίες των γονέων του.

Μια μέρα όμως, όταν το παιδί τους ήταν πέντε ετών, η γυναίκα του εγκατέλειψε τη συζυγική στέγη κι' έφυγε με κάποιον για την Αθήνα. Τού πήρε και το παιδί, που τότε είχε και τότε κρυφά ποιος ξέρει. Σύντομα γιοτίστη τώρα την απελπισία του δυστυχισμένου πατέρα, που είχε ως μόνη του παρηγοριά στη ζωή, αυτό το παιδί.

Στο μεταξύ η γυναίκα του, μ' έναν δικηγόρο, ζήτησε διαζύγιο. Εκείνος δέχτηκε, με ζητούσε το παιδί. Δεν έβρισκε όμως πώς τον μπερδεύει με κάποια υπογραφή κι' έγραψε και το παιδί.

Έτσι σήμερα απελπισμένος ζητάει μια συμβουλή. «Έχασα το μαγαζί μου, έχασα τη γυναίκα μου, τώρα έχασα και το παιδί μου, — γράφει. — Ετσι μαζεύεται να πάω να πείσω στη θάλασσα για να γλυτώσω απ' αυτή την κακορίζικη ζωή...»

Τον συμβουλεύω, λοιπόν, να μην απογοητευτεί. Είναι πολύ νέος ακόμη και θα ξαναφτιάσει τη ζωή του. Αρκεί να το βελήσει! Ρο υ λ α: Είστε ένα άστοχο κορίτσι, που μιλάει με πολλή εφέλεια για τις γνώσεις του και συγκεκριμένως για τους νέους που γνωρίζει κάθε τόσο.

«Εδώ και δυο χρόνια — γράφει — γνώρισα ένα νέο, που μ' ερωτεύθηκε και μου ζήτησε να παντρευτούμε. Συγχρόνως άλλη λογαφούσα μ' έναν άλλο νέο, που μου πρότεινε κι' αυτός γάμο. Τώρα τελευταία όμως, γνώρισα ένα συμφοιτητή μου, με τον οποίο νομίζω ότι είμαι ερωτευμένη».

Ρωτάει, λοιπόν, τι να κάνει με τους άλλους, γιατί δε θέλει να τους πλησιάσει!

Δεν αμφισβάλω, ότι έχετε καλή καρδιά και ότι η ψυχή σας συγκινείται από μια ερωτική ερμολογία. Δε συγκινείστε μόνο, αλλά και τους λυπάστε και τους κάνετε παραχωρήσεις. Εκθέτετε δηλαδή τον έαυτό σας με γραμμάτια, με ραντεβού με πράξεις ασυλλόγιστες, δίνοντας άφορητους γνωστούς σας να σας κακολογούν.

Λέτε, πως με τον τρίτο νομίζετε ότι είστε ερωτευμένη.

Το ίδιο θα νομίζατε και με τους δυο άλλους. Δεν είναι, λοιπόν, σοφό και αξιοπρεπές για ένα κορίτσι σαν και σας που σπουδάζετε να παρασύρεστε σε τρέλλες. Έγκαταλείψετε, λοιπόν, αυτές τις παιδικίστικες σχέσεις και μη συνηθίζετε τον έαυτό σας σε επιπολαιότητες, που θα σας βλάψουν, όπως σίγουρα, μια μέρα.

Χ α μ έ ν η π ε τ α λ ο υ δ α: Γράφετε ότι περιμένετε «αγωνιά» την απάντησή. Και όμως η απάντησή υπάρχει μέσα στο γραμμάτιό σας, με τις διάφορες αποφάσεις που πήρατε. Κι' όπως βλέπω στηρίξατε τις αποφάσεις αυτές στη λογική. «Ετσι δε θα πορεύεστε για το χωρισμό και την κακή ανατροφή του απέναντί σας. Άφήστε τον, να πάει μ' όποιον θέλει. Αυτό είναι δικαίωμα του, άρκει να μη ενοχλήσας. Και δε θα σας ενοχλή, όταν φανεί ασημένια απέναντί σας. Μη ζηλεύετε, ούτε να μιλήτε κανένα. Δεν υπάρχει πια λόγος, αφού αντιληφθήκατε καλά ότι δεν σας αγαπούσε, αλλά διασκεδάσε τις εθές σας. Δεν είναι ανάγκη επίσης ν' απομακρυνθείτε από τον τόπο σας. Είστε ικανή ν' αντιμετωπίσετε μόνη κάθε κατάσταση, αλλά και να τον βάλετε στη θέση του. Αυτά δημιουργούν οι νεανικοί έθουσιασμοί και πρό πάντων οι έρωτες με άγνωστους και επιτηδύσεις. Προσοχή, άλλη φορά, στις γνωριμίες σας.

Μ α ρ α μ έ ν ο υ λ ο υ λ α: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Μια νέα η ένας νέος, όταν αγαπά πραγματικά, βέβαια με κάθε τρόπο το ενδιαφέρει τον για την άγασή του. Κατά τη γνώμη μου, λοιπόν, δεν σας άγασα να απομακρυνθεί από τις δημιουργικές ήθες σχέσεις και από τις υποσχέσεις, που έχει δώσει. Προσπαθεί να βρει την ευκαιρία, αλλά και την παύση, για να στηρίξει ένα πρόσωπο ή μια κατηγορία έναντιόν σας. Μην εκπληττείτε, λοιπόν, για τη στάση του. Σας συμβουλεύω το εξής: Πριν ακόμη εκθέσετε σάς στενοχωρήσει με μια άδικη κατηγορία, ν' απομακρυνθείτε έσείς εγκαίρως και να του δείξετε περιφρόνηση. Βέβαια, θα πεισματοθή, γιατί αλλιώς θα τα υπελάγιζε, αλλά έσείς δεν πρέπει να υποκύψετε ούτε στα παρακαλία του, ούτε στους ελιγμούς, που θα κάνει, να επιστρέψετε κοντά του. Γιατί τότε θα είναι χειρότερα για σας και θα χετε δυσάρεστα αποτελέσματα.

Κ α μ έ ν η κ α ρ δ ι α: Ο άντρας αυτός, που θέλει, όπως λέει, να σας παντρευτεί, δεν σας αγαπάει. Κι' αυτό φαίνεται καθαρά από την άρνησή του να δεχτεί στο σπίτι του το παιδί σας. Το παιδί για σας, δεν είναι μια κακή ανάμνηση που παρελθόντος, όπως τη θεωρεί εκείνος. Δεν είναι ένα παράνομο παιδί, αλλά προσφύγει από ένα νόμιμο γάμο. Θα σας κατηγορήσει ο κόσμος, όταν εγκαταλείψετε το παιδί σας έσείς μια χύρα, για να ακολουθήσετε τον άνθρωπο, που όπως φαίνεται, δεν θέλει να σας καταλάβει. Αν αγαπούσε έσας, θα άγαπούσε και το παιδί σας. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να πάρετε τον άλλο κι' ως είναι πιο ηλικιωμένος. Αυτός σας αγαπά με τρυφερότητα, με στοργή και θ' αποκαταστήσει το παιδί σας, αφού είναι πλούσιος. Κοντά σ' αυτόν θα έριξε και έσείς μια άνετη ζωή και θα εκπληρωθούν όλοι οι πόθοι σας για μια μελλοντική ευτυχία.

Τ ο Κ α λ α μ α τ ι α ν ο μ α ν τ ή λ α: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Μια τέτοια περιήγηση σαν τη δική σας δεν είναι σπάνια. Η διαφορά των ετών μεταξύ ενός άνδρα και μιας γυναίκας

έμπόδιο στο γάμο. Ο άντρας συνήθως έξέρει να διατηρήσει την υγεία του, πολύ δε περισσότερο, όταν φροντίζει γι' αυτόν η γυναίκα του. Έξ' άλλου η διαφορά δεν είναι μεγάλη και γρήγορα θα... τον φτάσετε! Εκείνο, που σας συμβουλεύω είναι να διατηρήσετε αυτό το γάμο, γιατί σας προσφέρει και πολλά άλλα πλεονεκτήματα, εκτός από ένα καλό σύζυγο. Αν είστε και έσείς καλή και τρυφερή μαζί του, αν είστε προσεκτική στο συζυγικό σας βίο, θα δημιουργήσετε μια εύτυχισμένη οικογένεια.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η κ ο ρ η: Μου δίνεται η ευκαιρία να επανέλθω σ' ένα ζήτημα, που με απασχολήσει κι' άλλες φορές. Πολλά κορίτσια φέρονται να συναναστρέφονται ηλικιωμένους άντρες, γιατί οι άντρες αυτοί με την πειραρία της ζωής, που έχουν αποκτήσει, ξέρουν πώς να κολακεύουν και πώς να θορύβουν τις κατάλληλες στιγμές να τα γοητεύουν. Κατά τότε, βλέπουμε το εξής φαινόμενο: Μια κοπέλλα 16-18 ετών να ισχυρίζεται ότι έχει ερωτευθεί τρελλά έναν άντρα 55-60 ετών, σκεπτάμενος αν αυτός ο άντρας είναι παντρεμένος ή έλεύτερος. Έτσι αρχίζει το δράμα...

Οι άντρες επωφελούνται της έπιπολαιότητας του κοριτσιού, που δε κορίτσι σέβεται και λυώνει από ένα παράξενο άμφορο έρωτα. Οι έρωτες αυτοί δεν οδηγούν ποτέ σε γάμο, λόγω της μεγάλης διαφοράς της ηλικίας και αντιθέσεως των αισθημάτων. Αυτό έχει πάθει και η φίλη μας, που πρέπει ν' απομακρυνθεί το ταχύτερο απ' αυτό τον άντρα, γιατί κινδυνεύει η αξιοπρέπειά της.

Χ ρ ι σ α γ α π η: Παίρνω μια φορά σας από τις πολλές που μου έχετε γράψει για να σας αποδείξω ότι δεν είστε τόσο σοφά όσο νομίζετε. Γράφετε: «Θέλω τόσο πολύ να γνωρίσω, να έχω θαυμαστά, κατακτήσεις, επιτυχίες. Τι να κάνω; Πώς να φερθώ;»

Δηλαδή, δε σας άφρασε να σας σέβονται, να σας εκτιμούν, να σας προσφέρουν την αγνή φιλία, αλλά να σας θεωρούν ως μια έπιπολαιότητα, κι' ελαφρόμυαλη!

Ζηλεύετε, που οι φίλες σας έχουν κατακτήσεις και δεν καμιά

κονετε, που οι νέοι δεν τολμούν να σας πουν τα ψευτικά λόγια, που λένε σ' άλλες για να τις παρασύρουν σε περιπέτειες.

Είστε υπόδειγμα σοφρότητας στη συντροφιά σας και θέλετε ν' απογοητεύσετε όλους τους φίλους σας. Δεν πρέπει ούτε να το σκέπτεστε.

Κρατήστε τη σοφρότητα και την αξιοπρέπειά σας και μένετε εκείνη, που είστε.

Η σοφρότης και η αξιοπρέπεια αποτελούν την καλύτερη προίκα για μια κοπέλλα. Πρώτα αυτά κυττάει ο υποψήφιος γαμπρός κι' έπειτα τα χρήματα.

Α μ α λ η ε ι κ ο σ α χ ρ ο ν η: Καλά κάνετε, που εμπιστευθήκατε στους γονείς σας το μυστικό σας.

Βέβαια, οι γονείς σας θα τον θέλουν για γαμπρό τους, αφού είναι ιδιόκτητης καταστάσεως. Η διαφορά της ηλικίας δε θα τους πειράξει, αφού δε σας απαγορεύσαν να έχετε σχέσεις μαζί του. Έσείς όμως τους έμποδισατε να τον πουν τίποτα, μήπως αυτός το θεωρήσει ως εκδυσμύ. Δε σκεφθήκατε, όμως, αφού έλπιζατε να καταλάβετε στο γάμο, να πείτε στους γονείς σας να φροντίσουν να μάθουν την ιδιαιτερότητά του, τις οικογενειακές του υποχρεώσεις, και το πως ζούσε στο παρελθόν.

Δυστυχισμένη για π ά ν τ α: Κατ' αρχήν δημιουργήσατε μια περιεργή κατάσταση και βάλατε άδικα λόγους στην ψυχή του, εντελώς άδικα λόγους. Έπειτα με την άρνησή σας να τον πείτε τι έχετε, τον χάνετε να χάνει την εμπιστοσύνη που σας έχει.

Κρούετε από τον άντρα που αγαπάτε ένα μυστικό σας; Γιατί; Αυτό θα κάνετε στη ζωή σας και όταν θα τον παντρευτείτε;

Όσον άφορα το ζήτημά σας, νομίζω, πως αν πηγαίνατε να τον είδω γιατρό, θα σας έβρισε τις όρμους που χρειάζονται και θα έξασφραγίσαν όλα αυτά, που πικραίνουν σήμερα τη ζωή σας.

Η Α ν θ ρ ο υ λ α η χ α

ΤΑΙΡΙΑ ΣΤΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Μια έρευνα αμερικανικού κινηματογραφικού περιοδικού αποκάλυψε πως οι σκάρο προτιμούν για σύζυγους τους μεσήλικες. Ίδω μερικώς αποδείξεις: Η Τζιόν Άλλισον είναι παντρεμένη με τον κατά 20 χρόνια μεγαλύτερό της Ντικ Πάουελ, η Ώντρεϊ Χέιμπορν με τον 25 χρόνια μεγαλύτερό της Μελ Φέρρ. Ο Ζαν Πιέρ Ώμον, 44 χρόνια σήμερα είναι παντρεμένος με τη Μαρία Πάσαν, που είναι μόνο 22. Ο Γκρέγκορι Πέκ σπ 41 χρόνια του παντρεύτηκε τη Βερονίκ Πάσανι που είναι 22 χρόνια. Στη φωτογραφία μας ένα ακόμα καλλιτεχνικό ζευγάρι που έπληρωσε τη θεωρία: Η Τζην Σιμονς και ο Στιούαρτ Γκρέντνερ. Ο τελευταίος έχει από προηγούμενο γάμο του δυο γιους που έχουν την ίδια περίπου ηλικία με τη σημερινή γυναίκα του. Η Τζην όμως δήλωσε προημερόν: «Καλύτερα να είμαι παντρεμένη 20 χρόνια με έναν άντρα παρά 40 μ' ένα παιδί!»

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μία μητέρα καθόταν ένα βράδυ κοντά στο παιδάκι της, βυθισμένη σε βαθιά σιγή, γιατί φοβόταν πως το μωρό της θα πεθάνει. Ήταν τόσο χλωμό! Είχε τα ματάκια του κλειστά και η αναπνοή του καθόταν κάθε τόσο από ένα βαθύ αόγγιο, που έμοιαζε με στεναγμό. Και τότε η μητέρα έβριζε από λυπημένες άκουσες ματιές σ' αυτήν την αγαπημένη ψυχούλα.

Ός λίγες μέρες πριν, ήταν ένα ζωηρό παιδάκι που γέμισε το σπίτι με τα τρελά παιχνίδια του, και τις χαρούμενες φωνούλες του και το αόλλο του γέλιο. Ήταν η χαρά του σπιτιού. Και τώρα, έβγαλμένο στο κρεβάτι του, είχε βυθισθεί σε μία νύκτα, που έφερε την απελπισία στην ψυχή της πνευμένης μαυρούλας του. Κι' εκείνη το κούταζε, όλο το κούταζε, σαν να προσπαθούσε με το βλέμμα της να του δώσει ζωή.

Ξαφνικά χτύπησε η πόρτα και μπήκε μέσα ένας γέρος. Φορούσε μακρύ μανδύα σαν σούτους των καβαλλάρηδων, που του κρατούσε πολύ ζεστασιά, γιατί βρισκόμαστε στην καρδιά του χειμώνα. Έξω από το σπίτι η γη ήταν σκεπασμένη με πάχους και χιόνια κι' έκανε ένα κρύο, που τρυπούσε τα κόκκαλα. Και καθώς ο γέροντας έτρεξε από το κούκο και το μωρό στο κρεβάτι του κοιμόταν, η μητέρα πήγε και γέμισε μία μεγάλη κούπα με κρασί, το ζέστανε στο τζάκι και το έδωσε στο γέροντα να το πih και να ζεσταθεί. Ο παράξενος γέροντας το ήπιε, χωρίς να μιλήσει.

Ο γέρος καθόταν κοντά στην κούνια και κουνούσε το άρρωστο παιδάκι. Η μητέρα του, τραβώντας την καρέκλα της κοντά στο γέρο, κούταζε το παιδάκι της, που ανασαίνει με δυσκολία και ανασήκωσε το ένα του χεράκι.

— Δέ νομίζεις ότι θα το σώσω; του είπε. Ο καλός Θεούλης δε θα θελήσει να μου το πάρει! Όχι, δε μπορεί να πάρει μια τόσο άθια ψυχούλα και να μου κόψει την καρδιά.

Ο γέροντας που ήταν ο Θάνατος, έκανε με το κεφάλι του ένα νόημα τόσο παράξενο, που θα μπορούσε να το πάρει κανένας καί για ναί και για όχι. Η μητέρα χαμήλωσε τότε τα ματιά της και τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της. Το κεφάλι της ήταν βαρύ, γιατί είχε να κοιμηθεί τόσα μερόνυχτα και όπως δε μπορούσε να κρατηθεί από τη νύστα έκλεισε τα ματιά της, αλλά για μία στιγμή μονάχα κι' ύστερα πετάχτηκε, τρέμοντας από το κούο.

— Τι συμβαίνει; φώναξε ρίχνοντας τρομαγμένα βλέμματα τριγύρω της. Που είναι το παιδί μου;

Ο γέροντας είχε γίνει άφαντος! Το ίδιο και το παιδάκι της. Το πήρε ο Θάνατος, φεύγοντας μαζί του και στη γωνία του δωματίου το παιδί ολόγυρ έπαψε έσθινικά να χτυπάει... Μία βαρεία, θλιβερή βουβαμάρα είχε απλωθεί στο σπίτι.

Η δυστυχισμένη μητέρα ώμοσε σαν τρελή έξω και άρχισε να φωνάζει απελπισμένα, ζητώντας το χαμένο παιδί της. Μπροστά στο σπίτι, μισοσκεπασμένη από τα χιόνια στεκόταν μια μαυροφωρεμένη γυναίκα, που της είπε:

— Ο Θάνατος μπήκε στο σπίτι σου! Τον είδα να φεύγει γρήγορα με το παιδί σου. Τρέχει πιο γρήγορα από τον άνεμο και ποτέ του δε δίνει πίσω κάτι που παίρνει μαζί του...

— Πές μου ποιο δρόμο πήρε; τη ρώτη-

σε η μητέρα. Θα τον βρώ άμέσως!

— Ξέρω που πήγε! απάντησε η γυναίκα με τα μαύρα. Άλλά προτού σου το πω, πρέπει να μου τραγουδήσεις πρώτα όλα τα τραγούδια που έλεγες νανουρίζοντας το παιδί σου. Γιατί μ' άρεσουν πολύ. Τάχω

Η μητέρα έρριχνε λυπημένες ματιές στο χλωμό παιδάκι της.

ακούσει πολλές φορές. Έγώ είμαι η Νύχτα. Και είδα τα δάκρυα, που τρέχανε από τα μάτια σου την ώρα που τραγουδούσες...

— Θα σου τα τραγουδήσω όλα, είπε η μητέρα. Άλλά μη με σταματάς τώρα, γιά να μπορέσω να τον προφτάσω και να ξαναβρω το παιδί μου...

Άλλά η Νύχτα στεκόταν άκίνητη, χωρίς να βγάλη μιλιά. Περίμενε ν' ακούσει τα τραγούδια που της ζήτησε.

Τότε η μητέρα άπλωσε με απελπισία τα

χέρια της και άρχισε κλαίοντας να τραγουδά. Τραγουδούσε πολύ. Έκλαψε ακόμα πιο πολύ. Και τότε η Νύχτα μίλησε:

— Πάρε το δρόμο δεξιά, της είπε, και τράβηξε κατά το δάσος, κάτω από τα μαύρα πεύκα. Από εκεί είδα να πηγαίνει ο Θάνατος με το μωρό σου... Μά δεν ξέρω αν θα μπορέσης να τον προφτάσεις.

Η μητέρα περπάτησε πολύ μέσα στις δάσος και έφτασε σ' ένα σταυροδρόμι. Ποιο δρόμο από τους δύο, έπρεπε να πάρει;

Ένας θάμνος γεμάτος άγκάθια φύτρωνε πλάι στον φράχτη. Ήταν ένα ξερό κλαδί, χωρίς φύλλα και λουλούδια και μόνο τα κρύσταλλα κρεμόντουσαν από τα κλαδιά του.

— Δεν είδες το Θάνατο να περνά από δω, με το παιδί μου; ρώτησε η φτωχή μητέρα.

— Ναί! απάντησε ο θάμνος. Άλλά δε θα σου πω τι δρόμο πήρε, αν δε με ζεστάνεις πρώτα πάνω στην καρδιά σου. Γιατί έβλιστα απόψε από το κούο. Ζεστάνε με, να σου πω.

Και η μητέρα έσφιξε τον παγωμένο θάμνο στο στήθος της, τόσο δυνατά, που μπόρεσε να τον ζεστάνει. Έλυωσαν τα κρύσταλλα, τα άγκάθια μπήκαν στο κορμί της και το αίμα της έτρεξε σε μεγάλες σταγόνες. Ο θάμνος γέμισε καινούργια, καταπράσινα φύλλα και λουλούδια μέσα σ' εκείνη την παγερή χειμερινή βροδιά. Και έδειξε ποιο δρόμο έπρεπε να πάρει. Η μάνα ξεκίνησε πάλι τρέχοντας.

Σε λίγο βρέθηκε μπροστά σε μία άπεραντη σκοτεινή λίμνη. Δεν έβλεπε πουθενά ούτε καίκι, ούτε καμιά Βαρκούλα. Το νερό δεν ήταν τόσο παγωμένο, γιά να μπόρεση να περάσει με τα πόδια, ούτε υπήρχε πουθενά κανένα πέtersμα και ωστόσο έπρεπε να περάσει αντίπερα, αν ήθελε να ξαναβρω το παιδί της. Έπρεσε τότε μπρούμυτα πάνω στο χιόνι και άρχισε να πih το νερό της λίμνης γιά να τη στερέψει. Αυτό βέβαια ήταν άδύνατο να γίνει. Άλλά με τον πόνο που τρυπούσε τη υπηική καρδιά της περίμενε από στιγμή σε στιγμή κάποιο θαύμα.

Μά αυτό δε γίνεται ποτέ! της είπε η λίμνη. Άς κυττάξουμε καλύτερα οι δύο μας, μήπως μπορέσουμε να συνεννοηθούμε. Έχω τη μανία να μαζεύω μαργαριτάρια. Και τα ματιά σου είναι τα καλύτερα από όλα έχω δει. Χάρισέ μου τα ματιά σου, κλαίγοντας και τότε θα σε περάσω στην αντίκρηή όχη. στίς μεγάλες σέρες όπου μένει ο Θάνατος και φυτεύει ένα σωρό λουλούδια και φυτά, που καθένα από αυτά είναι και μια ανθρώπινη ζωή.

— Ω! αναστάναξε η μητέρα. Και τί δε θαδινά γιά να ξανάβρω το παιδί μου!

Και άρχισε να κλαίει. Είχε άκουη δάκρυα στα μάτια και από το πολύ το κλάμα τα ματιά της χυθκαν στο βαθύ της λίμνης και γίναν δυο πολύτιμα, βαπτά μαργαριτάρια.

Τότε η λίμνη την πήρε στην άγκαλιά της όπως μέσα σε μία κούνια και την έφερε στην αντίκρηή όχη, όπου βρισκόταν ένα μεγάλο, παράξενο κτίριο, που δε υπήρχε κανείς να καταλάβει αν ήταν βουνό με δάση και ξερολιθιές ή ήταν καμωμένο από κάποιον άποκόσμο τεχνίτη.

Άλλά η φτωχή μητέρα, δεν έβλεπε τίποτα. Γιατί τα μάτια της, περμένα στο βαθύ της λίμνης, είχαν γίνει δυο ωραία μαργαριτάρια.

— Που θα βρω το Θάνατο, που πήρε το παιδί μου; φώναξε ολόενα, σαν να παραμιλούσε.

— Δεν ήρθε άκουη, της είπε η γριά πε-

ριβολορίσσα, που σκάλιζε τις μεγάλες, νεκρώσιμες σέρες...

Άλλά πώς μπορέσεις έσύ νάρθης εδώ πέρα; τη ρώτησε πάλι. Και ποιος σε βοήθησε να βρεις το δρόμο;

— Ο καλός Θεός με βοήθησε, με τη συμπόνια του, είπε η μητέρα, και θα με βοηθήσεις και σύ, τώρα! Που θα βρω το μωρό μου;

— Νά σε βοηθήσω εύχαρίστως, είπε η γριά. Άλλά έγω δεν ξέρω ποιο είναι το παιδί σου. Και σύ δε βλέπεις να μου το δείξεις.

Ένα σωρό δέντρα και λουλούδια ξεράθηκαν απόψε και σε λίγο θάρη ο Θάνατος να τα ξαναφυτέψ...

Θά ξερίει, βέβαια, έξηγησε η γριά περιβολορίσσα, πως κάθε ανθρώπινη ύπαρξη έχει το δέντρο της ζωής της ή το λουλούδι της. Αυτά τα φυτά εκεί μοιάζουν με όλα τα άλλα, με μόνη διαφορά πως έχουν μία καρδιά, που χτυπάει. Και οι καρδιές των παιδιών, επίσης χτυπάνε... Πήγαινε, λοιπόν, ψάξε και μπορεί ν' ακούσης και την καρδιά του παιδιού σου. Άλλά τί μπορείς να μου δώσεις, γιά να σου πω τί άλλο πρέπει να κάνης άκουη;

— Δεν έχω τίποτα να σου δώσω, είπε η μητέρα στενοχωρημένη. Άλλά μπορώ, αν μου το ζήτησης, να πάω στην άκρη του κόσμου!

Ναί! Άλλά τόσο μακριά δεν έχω καμιά δουλειά, είπε η γριά. Έκείνο που θέλω να σου δώσης είναι τα μαύρα, μακριά μαλλιά σου. Έσύ δεν καταλαβαίνεις πόσο ωραία είναι και πόσο θα εύχαριστηθώ, αν μου τα χαρίσης. Κι' έγω πάλι θα σου δώσω, γιά αντάλλαγμα, τα άσπρα μου μαλλιά. Έτσι θαναι καλύτερα, παρά να μην έχης τρίχα στο κεφάλι σου.

— Αν αυτό είναι όλο που ζητάς, σου τα δίνω μετά χαράς, είπε η μητέρα. Πάρε όλα τα μαλλιά μου!

Και της χάρισε τα ωραία, μαύρα μαλλιά της και πήρε γιά αντάλλαγμα τα μαλλιά της γριάς, που ήταν κάτασπρα, σαν το χιόνι.

Μπήκαν, τότε, στίς άπεραντες σέρες του Θανάτου, όπου δέντρα και λουλούδια φύτρωναν σ' ένα παράξενο ανάκατομα. Λυγροκόρμιοι ύάκινθοι βλάstαιναν κάτω από γυάλινες καμπάνες πλάι σε γιγαντιαίες παπαρούνες. Υδρόχαρα φυτά, ιερικά άθισμένα, άλλα μισομαραμένα, γιάτί στηρίζα τους φώλιαζαν νερόφιδα και οι μούρες καρβίδες τους έτρωγαν τα βλαστάρια, φοινικόδεντρα, σκόιοι και πλατάνια, πετροσέλινα, μαιντανόη και θυμάρια ανθισμένα, όλα είχαν τ' δνομά τους και καθένα από αυτά ήταν και μια ανθρώπινη ύπαρξη, που ζούσε στην Κίνα, ή στη Γροιλανδία, παντού, σ' όλη τη Γη. Έβλεπε κανείς μέσα σε μικρές γλάστρες τεράστια δέντρα, τόσο στριμγμένα, που κινδύνευαν να σκάσουν. Υπήρχαν άκουη και ταπεινά λουλουδάκια, που ήταν, ωστόσο, πολύ περιποιημένα και άλλα πάλι, ελαιοθιτα φυτά, που βλάstαιναν στο παχύ χώμα, ανάμεσα στα βούα.

Η φτωχή μητέρα, σκύβοντας ολόενα πάνω από τα πιο μικρά και τρυφερά λουλούδια, άκουγε την καρδιά τους να χτυπά. Και άναμεσα σε εκατομμύρια λουλούδια και φιντανία μπόρεσε να ξεχωρίσει, επί τέλους, την καρδιά του παιδιού της.

— Νά! Αυτό εδώ είναι το παιδί μου! φώναξε άπλώνοντας το χέρι σ' ένα γαλάζιο άνθάκι, που φαινόταν πολύ άρρωστο και ήταν γερόμενο στο πλάι.

Μη τ' άγγιζεις, είπε η γριά. Άστο εκεί και όταν περάσει ο Θάνατος, που τον καρτερώ, ώρα τη ώρα, μην τον άφήσης να το κούη. Καί φοβέρισε τον! Γιατί αλλοίωτικά θα το κούη μ' ένα σωρό άλλα λουλούδια. Θα φοβηθί! Γιατί δίνει λόγο στον καλό Θεό. Δέ μπορεί ούτε ένα λουλούδι να κόψη, χωρίς την άδειά του...

Ξαφνικά, μία παγερή πνοή ξεχύθηκε στον άέρα και η τυφή μητέρα κατάλαβε άμέσως πως ήταν ο Θάνατος, που έφτανε στο παράξενο περιβάδι.

Πώς μπόρεσες νάρθης εδώ και μάλιστα πιο γρήγορα από μένα; τη ρώτησε τρομαγμένος...

Είμαι μητέρα, του είπε εκείνη. Ο Θάνατος άπλωσε, τότε, τα μακριά

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τα πεύκα

Μέσ' στον κάμπο που τον καίνε
τα λιοπύρια τα καυτά
κάποια πεύκα ογκοκλαίνε
και το δάκρυ τους κυλά.

Τα πουλιά που σταματούνε
στα κλαδιά τους τα ψηλά,
γιάτί χύνουν, τα ρωτούνε,
τόσα δάκρυα σιωπηλά;

Κι' άποκρίνονται τα δέντρα:
— Είν' η μοίρα μας αυτή!
— Έτσι βέλπα η άφεντρα
ή άρχοντισσα ζωή.

Είν' το δάκρυ μας ρουμπίνι
και σταλάζει καθαρό
στα χωρία το λέν ρετσίνοι
και, σαν δάκρυ, είναι πικρό.

A. ΑΡΓΗΣ

κοκκαλιάρικα δάκρυλά του στο γαλάζιο άνθάκι, μα η μητέρα το σκέπαζε με τα χέρια της, τρυφερά, προσέχοντας να μη άφήση κανένα φυλλοσάκι του.

Ο Θάνατος φύσηξε, τότε, στα χέρια και η μητέρα ένοιωσε ένα κρύο πιο δυνατό κι' από το παγωμένο ξεροδρόμι, που έκανε τα χέρια της να πέσουν μαρομένα.

— Δέ μπορείς να μου κάνης τίποτα, έμένα! είπε ο Θάνατος.

— Ο Θεός όμως μπορεί! του άπανη η μητέρα.

— Δεν κάνω παρά μόνο το θέλημά του, έξηγησε ο Θάνατος. Είμαι ο περιβολορίσας του. Τα παίρνω όλα, δέντρα, λουλούδια και φυτά και τα ξαναφυτεύω στο μεγάλο περιβάδι του Παραδείσου, στη μακρινή, άγνωστη χώρα. Άλλά πως φυτρώουν, άπως είναι εκεί κάτω, δεν έχω το θάρρος να στο πω, γιάτί φοβάμαι...

— Δώσε μου το παιδί μου! φώναξε η μητέρα, κλαίοντας σπαρακτικά. Θέλω το παιδί μου!

Και ύστερα άρπάζοντας δυο λουλούδια, που φύτρωναν πλάι-πλάι, φώναξε:

— Θα τα ξεριζώσω όλα! Τόσο πολύ είμαι άπελπισμένη!

Μην τα πειράζε! της είπε ο Θάνατος, τρομοκρατημένος. Έσύ που λες πως είσαι τόσο δυστυχισμένη, πως θέλεις να κάνης πιο δυστυχισμένη άκουη μιάν άλλη μητέρα;

— Μία άλλη μητέρα; είπε εκείνη.

Χωρίς λόγια.

Και παράτησε άμέσως τα δυο λουλούδια.

— Στάσου! της είπε ο Θάνατος. Πάρε πίσω τα ματιά σου. Τα ψάρεψα στη λίμνη, καθώς περνούσα. Λάμπουν τόσο δυνατά! Μά δεν ήξερα πως είναι τα δικά σου. Πάρε τα! Τώρα λάμπουν πιο πολύ άκουη! Και κύτταξε μέσα σ' αυτό το πηγάδι. Θα σου πω το άνομα των δυο λουλουδιών, που ήθελες να ξεριζώσης και θα δης το μέλλον τους. Όλη την ανθρώπινη ζωή τους. Και τότε θα καταλάβης τί κακό ήσουν έτοιμη να κάνης...

Η μητέρα έβριζε, τότε, μία ματιά στο βάθος του πηγαδιού. Και είδε με χαρά της ότι το ένα από τα δυο λουλούδια ήταν ελλογία Θεού γιά τον κόσμο—τόση ευτυχία και καλωσύνη σκόρπιζε γύρω του—ένώ η ζωή του άλλου δεν ήταν παρά μόνο πένθος και άπελπισία, δυστυχία, μαυρίλα και άθλιότητα.

— Και το ένα και το άλλο, μουρούρισε ο Θάνατος, γίνονται με το θέλημα του Θεού.

— Ναί, αλλά από τα δυο, ρώτησε η μητέρα, ποιο είναι το καταραμένο και ποιο το εύλογημένο από την ευτυχία;

— Δέ θα στο πω, απάντησε ο Θάνατος, αλλά εκείνο που πρέπει να μάθης είναι ότι το ένα από τα δυο είναι το παιδί σου, ή μοίρα του παιδιού σου, το μέλλον του δικού σου παιδιού...

Τότε η μητέρα φώναξε, συγκινημένη, με άπελπισμένη φωνή:

— Ποιο είναι το παιδί μου; Πές μου! Σώσε το άθώο πλάσμα. Σώσε το παιδί μου από όλη αυτή τη δυστυχία. Πάρτο όσο πιο γρήγορα μπορείς και πηγαίνέ το στο βασίλειο του Θεού. Ξέχασε τα δάκρυά μου. Ξέχασε τα πασακάλια μου και κάθε τί που έκανα και είπα...

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πih, είπε ο Θάνατος. Θέλεις να σου ξαναδώσω το παιδί σου ή να το πάρω μαζί μου στην άγνωστη χώρα;

— Άπλωσε, τότε, με άπελπισία, τα χέρια της η μητέρα και πέφτοντας στα γόνατα άρχισε να προσεύχεται στο Θεό:

— Μη μ' άκούσης, έλεγε, Θεέ μου, αν ή προσευχή μου είναι άτιμη με το θέλημά σου, που είναι πάντα το καλύτερο από όλα... μη μ' άκούε! Κάνε αυτό που κρίνεις σωστό. Άς γίνει το θέλημά σου!

Και έγειρε το κεφάλι πάνω στο στήθος της. Και ο Θάνατος πήρε το μωρό μαζί του, στην άγνωστη χώρα...

ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Χιούμωρ

Σ το σχολείο.
— Παίρνω από κάποιον 7 δεκάρινα κι' από έναν άλλο 35 δραχμές. Τι θα έχω;
— Χρή, δάσκαλε!

Ο δάσκαλος: Βλέπεις, Τότη; Η λύση του προβλήματος του Κώστα είναι άρρη, ενώ η δική σου είναι...

Ο Τότης: Τι είναι; Καθισμένη;

— Γάκη, μου φέρνεις τα κομμάτια του μοι τολίνου μου, να παίξω λίγο;

— Τα κομμάτια... Τόσπασες λοιπόν το μοι τολίνου σου;

Ο Τότης: Δέ μου είπες, μαμά, πως ο Χριστός μας βλέπει και στα σκοτεινά; Η μάμ; Βεβαίωτατα, παιδί μου.

Ο Τότης: Γιατί λοιπόν του άνάβεις καντήλι κάθε βράδυ;

— Ο Τάκης έβριζε ένα γράμμα στο γραμματοκώτιο κι' ύστερα κόλλησε τ' αυτό του στην τρύπα.

— Τι κάνεις εκεί; τον ρωτάει ένας φίλος του.

— Άκούω αν τρέχει το γράμμα μου!

— Ξέρω ένα παιδί που σου μοιάζει τρομερά. Όποτε το ίδιο το περνώ για σένα...

— Δεν πιστεύω νάκανες λάθος και να το δώσες εκείνο το διαπραγκ που μου χρωστάς!

— Τι εύχισμένοι που είναι οι άνθρωποι οι μακροχρόνιοι!

— Γιατί;

— Γιατί, όταν τρώνε γλυκό, θα νοιώθουν πιά πολλή ώρα τη γλέσσα του!...

Τό ναυτόπουλο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Αντρίκος Μοράνδος, ένα παιδάκι δέκα χρόνων, γιού ενός φτωχού φαρμάκη, με βρογχίτιδα, που πνίγεται στη θάλασσα, με τη βοήθεια ενός ναυτικού, φίλου του πατέρα του, μπήκε ως μούτσος στο καράβι (Ζάν Μπάρτ), που θα έκανε ένα μακρινό ταξίδι στις τροπικές χώρες. Ο επιθεωρητής της εταιρίας, που σ' αυτόν άνηκε το καράβι, έδειξε από τις πρώτες ημέρες μια ιδιαίτερη συμπάθεια στον 'Αντρίκο και βλέποντας την κλίση του στο ναυτικό, του έδωσε μερικά μαθήματα. Το (Ζάκ Μπάρτ), όταν έφτασε στον Ισημερινό, άναστατώθηκε από μια γιορτή, που συνήθιζαν να κάνουν οι ναυτικοί και που τη λένε (Βάφτισμα του μπάρμπα-Τροπικού). Ο 'Αντρίκος, που περνούσε για πρώτη φορά τον Ισημερινό, πήρε ένα ξαφνικό βάφτισμα μέσα σ' ένα μεγάλο μαστέλλο, που τον τρομοκράτησε γιατί νόμιζε πως θα πνιγόταν. Ένώ όμως οι ναύτες γελοῦσαν και διασκεδάζαν, ο πλοίαρχος πρόσχε τον όριζοντα...

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

130N Από σημάδια που δέ θα τους έδινε σημασία ένας άλλος, ο καπετάνιος, σαν έμπειρος ναυτικός, προέβλεπε ξαφνική θύελλα, όπως συμβαίνει συχνά σ' εκείνα τα μέρη.

«Μέσος πήρε την απόφαση του κι' έδωσε διαφύλαξη διατάξεις. Ο Μπάρμπα-Τροπικός, ο οικογενειακός του κι' ο αλκίκο, δλοι, μέσος, σε πέντε λεπτά, ήταν έτοιμοι για τη μονομαχία. Οι ναύτες έμεσσοκαρτέθηκαν αμέσως. Μονάχα οι άγγελιοι, που δέ μπορούσαν να ξεκολλήσουν τα φτερά τους από την πίσσα, αναγκάστηκαν να έρξαστον όλη την ημέρα με την άγγελική τους σιγή!»

Δέν πέρασε πολλή ώρα κι' ή θύελλα ξέσπασε. Τρικυμία φοβερή. Το καράβι χοροπηδούσε πάνω στα κύματα και το τοιμπούκι της πλώρας βυθιζόταν στο νερό.

Μόνο οι γυναίκοι ναύτες μπορούσαν να στέκωνται όρθιοι. Οι άλλοι είχαν καταφύγει στην καμπίνα. Ο Βιλλιέρ δέν έφευγε από το κατάρωμα.

Στην πρόμην υπάρχει πάντα το λέγόμενο κάσσο (επίτομο) δηλαδή, ένα σπιτάκι ξύλινο, που βρίσκεται πάνω απ' το καβατό κατάρωμα και που είναι σκεπασμένο από άλλο κατάρωμα, που χρησιμεύει για στέγη και ταράτσα. Στο δεύτερο αυτό κατάρωμα είναι τοποθετημένο το πηδάλιο.

Τη στιγμή που το καράβι σηκώνονταν σχεδόν όρθιο, ένα περσόν ένα πελώριο κύμα, έφτασε να άλλο κύμα και σάρωσε ό,τι βρισκόταν πάνω στο «κάσσο», έκτος από τον τιμονιέρη, που βαστούσαν καλά στο πηδάλιο.

Ο κ. Βιλλιέρ εξαφανίστηκε, παρασυρμένος απ' το μανιασμένο κύμα.

«Ανθρώποι στη θάλασσα! φώναξε ο τιμονιέρης. Δύο άνθρωποι στη θάλασσα! πρόσθεσε αμέσως.

Ο δεύτερος άνθρωπος ήταν ο 'Αντρίκος. Τη στιγμή που το κύμα σάρωνε τον κ. Βιλλιέρ, το ναυτοπούλο κρατούσε ένα σκονιό και το πηγαίνε τρέχοντας στον τιμονιέρη, που το είχε ζητήσει, για να στερεώσει τον τροχό του πηδαλίου.

Μ' ετοιμότητα πνεύματος, που δέν την περίμενε κανείς από παιδί, ο 'Αντρίκος έδωσε τη μιά άκρη της ηλικίας του, ο 'Αντρίκος έδωσε τη μιά άκρη του σκονιού στον τιμονιέρη κι' έπειτα, κρατώντας την άλλη άκρη, έπεσε στη θάλασσα αποφασιστικά, πριν προφτάσει κανείς να τον κρατήσει.

Παρ' όλο που ο 'Αντρίκος κολυμπούσε σαν ψάρι, η απόπειρά του δέν ήταν λιγώτερο επικίνδυνη. 'Αλλά το καλό παιδί δέν είχε ακούσει τη στιγμή εκείνη παρά την καρδιά του, γιατί αισθανόταν μεγάλη ευγνωμοσύνη για τον κ. Βιλλιέρ.

Ο Θεός θέλησε να τον βοηθήσει. Δέν ήταν θαύμα που βρέθηκε αμέσως κοντά σ' εκείνον, που ήθελε να σώσει. Τα κομμάτια του έφτασαν, όπως να τον φτάσει. Τα κομμάτια του έφτασαν, όπως να τον φτάσει. Τα κομμάτια του έφτασαν, όπως να τον φτάσει.

Ο ήρωισμός του 'Αντρίκου σημειώθηκε στο βιβλίο του καραβιού κι' ο πλοίαρχος τον συνεχαρή θερμά. «Όσο για τον κ. Βιλλιέρ, που σ' όλη τη διάρκεια του κινδύνου είχε δείξει θαυμαστή ψυχραιμία, την έχασε τη στιγμή που έσφιξε στην άγκυρά του το ναυτοπούλο, που σ' αυτό χρεωστούσε τη ζωή του.

«Επειδή η τρικυμία δέν είχε πάψει, ο 'Αντρίκος έφευγε από τις ευχαριστίες του κ. Βιλλιέρ, για να γυρίσει στη θέση του. Κι' όταν έφτασε στην πλώρα, οι ναύτες τον υποδέχτηκαν με χειροκροτήματα.

— 'Αντρίκο, παιδί μου, του έλεπε ο Φλατάκ, που δέν ξεχνούσε τ' αστεία του, σε διορίζω συνταγματάρχη των 'Εθίπων κολυμβητών και σου άπονέμω το μετάλλιο της ανδρείας!

Κι' έκανε ό,τι κρεμάει στο στήθος του 'Αντρίκου ένα σκεπασμένο κατάρωμα, ενώ συγχρόνως έσφιγγε το χέρι του μικρού μούτσου.

Η έκτακτη ενός ναυτικού χειρισμού ανάγκασε τους ναύτες να σκορπιστούν.

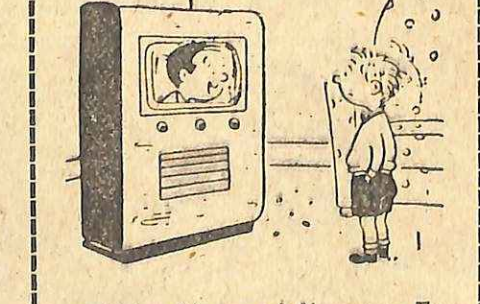
Σε λίγη ώρα η τρικυμία εκόπασε. 'Επί τέλους! Μπορούσαν να εξακολουθήσουν το δρόμο τους, για να πάνε εκεί που ήθελαν, ενώ ως τώρα τους πήγαινε όπου ήθελε ο άνεμος.

Το απόγεμα ο κ. Βιλλιέρ περπάτησε πολλή ώρα στο κατάρωμα μαζί με τον πλοίαρχο. Κουβεντιάζαν κάπως έντονα. Κι' ο τιμονιέρης, που είχε στήσει αού, κατάφερε να ξεχωρίσει το όνομα του 'Αντρίκου. Φαίνεται πως έκαναν λόγο για το ναυτοπούλο. 'Από τα λίγα που άκουσε, υπέθεσε ότι ο κ. Βιλλιέρ υπέδειξε κάποιο σχέδιο, για το μούτσο κι' ότι ο πλοίαρχος τον συμβούλευε να το αναβάλει ή να το τροποποιήσει.

— 'Αφήστε τον πρώτα να μάθει, έλεγε ο κ. Ταγκύ. 'Αργότερα θα σας χρωστάει χάρη γι' αυτή την αναβολή.

Ο τιμονιέρης, ωστόσο, δέν ήξερε να πη στον Τζανή για ποιά ζήτημα μιλούσαν.

Μ' όλα του τα προτερήματα, ο 'Αντρίκος δέν

— Τώρα δός μου το δίφραγμα, Γιαννάκη! Δέ βάλαμε στοίχημα πως θα χάσεις ένα δίφραγμα, αν εμφανισθώ απόψε στην τηλεόραση!

ήταν τελείως. 'Αλλά και πολλοί άλλοι στη θέσι του, θα μεθούσαν με τόσους επαινώσεις... Ο 'Αντρίκος νόμιζε ότι έγινε με μιάς σπουδαίο πρόσωπο κι' άρχισε να το παίρνει άπάνω του, να καμαρώνει.

— 'Αλλά παρόμοιες πράξεις ήρωισμού κι' ατοπαρνήσεις είναι συχνές στη θαλασσινή ζωή και δέ μιλούν γι' αυτές πολλόν καιρό. Σε λίγες μέρες, παρ' όλο που δέν είχε ξεχαστεί η ανδρεία του μούτσου και παρ' όλο που τον μεταχειρίζονταν καλύτερα από τους συναδέλφους του, δέν του μιλούσαν πιά για το ανδραγαθήμα του. Τότε ο 'Αντρίκος άρχισε να καυχείται μονάχος του. Τις δυο πρώτες φορές, το πράγμα πέρασε άπαράτητο. 'Αλλά μιά μέρα, ο μπάρμπα-Συδάτος με τροχό ύφους του έλεπε:

— Για ξεκοτίζε μας τώρα κι' έσυ με τις ανδραγαθίες σου!... 'Ετσι παινεύονται οι άνθρωποι; 'Ελα, δρόμιο!...

Βλέποντας τον 'Αντρίκο, που έφευγε καταντροπιασμένος, ο Φλατάκ τόν άρπαξε από το χέρι.

— 'Ελα δώ να σου εξηγήσω αυτό που σου έλεπε με τόσο ευγένεια ο κύριος Συδάτος! Είπε χαϊρετώντας ειρωνικά το γέρο-ναύτη. 'Εκείνο που έκανες τις προάλλες είναι βέβαια καλό για σένα που είσαι παιδί, αλλά μιλάς διαρκώς γι' αυτό και δέν κάνεις. Νά, κύτταζε γύρω σου. Καθένας από τους ανθρώπους αυτούς έχει κάνει στη ζωή του όχι μόνο ένα ανδραγαθήμα, αλλά πολλά. Τους άκουσες όμως ποτέ να μιλήσουν γι' αυτά; 'Όταν σ' επαινούν, άκουγε τους επαινούς, αλλά ποτέ μίν πάς γυρεύοντάς...

— 'Όταν είναι κανείς καλός, δέν το καυχιέται! πρόσθεσε κι' ο Τζανής.

— Ναι, Τζανή, ψιθύρισε ο 'Αντρίκος με το κεφάλι σκυμμένο.

— Πάρε παράδειγμα έμένα, φώναξε ο Λάζαρος. Μιά φορά, που ήταν νύχτα σκοτάδι, έβασα ένα ταχυδρομικό άμει με δώδεκα θέσεις και πέντε άλογα, που μπήκε στην κοιλιά μιάς φάλαινας με τους εκκοιτιστές επιβάτες, που έινε και με τρεις γάτες. 'Ε, μ' άκουσες ποτέ να το καυχώθω;

— Και πώς το έσωσες; ρώτησε ο Τζανής.

— Έδερα ένα παλαμάρι στο τιμόνι τ' άμα-εξού, τούλεξα την άλλη άκρη σε μιά σφαίρα, με τη σφαίρα γέμισα ένα κανόνι και στο κανόνι έβαλα φωτιά. Καθώς έφυγε η σφαίρα, τράβηξε το άμει, τα δώδεκα άλογα, τους σαράντα επιβάτες και τους τρεις ελέφαντες.

— Μά δέν είπες τρεις γάτες;

— Ναι, αλλά στην κοιλιά της φάλαινας βοή-καν τόσους ποντικούς, που χόντηναν σαν έλεφαντες!...

Κι' ενώ ο Φλατάκ διηγόνταν με σοβαρό ύφος τ' αστεία τους γέλασε κι' ο 'Αντρίκος. Πάντως άφελήθηκε πολύ από τη συμβουλή του ναύτη και με τη μετριοφροσύνη του κέρρισε πάλι την αγάπη του πληρώματος.

Ο κ. Βιλλιέρ φρόντισε τώρα πολύ περισσότερο τον προσταυμένο του. Παρακάλεσε τον πλοίαρχο να του αφήσει ελεύθερος πολλές ώρες, για να μελετά. Του έδωσε βιβλία, τόν ρωτούσε για όλα διάβασε, το μούτσος για διάφορα πράγματα και τόν δίδασκε κυρίως μαθηματικά.

— 'Όστερ' από δύο μηνών ταξίδι, το «Ζάν-Μπάρτ» έφτασε στο Ρίο-Ιανέιρο.

Το Ρίο-Ιανέιρο, η πρωτεύουσα της Βραζιλίας, ήταν τότε μιά πόλη με 200.000 κατοίκους, που άποτελούνταν από λευκούς, μιγάδες, μαύρους και 'Ινδούς. Οι τελευταίοι ήταν άπόγονοι των πρώτων κατοίκων της χώρας και βρισκόνταν σ' έλεεινή κατάσταση. Υπολογιζόνταν σε δυο τρία εκατομμύρια ο αριθμός των μαύρων δούλων.

Το έμποριο των δούλων είναι άπαγορευμένο από τους νόμους, αλλά την εποχή εκείνη γινόταν ακόμη κρυφά.

Το Ρίο-Ιανέιρο βλάσκειται στην είσοδο ενός όρμου κόλπου και έχει τριγύρω γραφικά βουνά. Τα σπίτια ήταν τότε χαμηλά μονόκατα. Το λιμάνι του είναι από τα όμορφατερά του κόσμου.

Ο κ. Βιλλιέρ έπρεπε να κάνει πολλές μελέτες για τα προϊόντα και γενικά την έμπορική κίνηση της πόλεως. Νοίκιασε ένα σπίτι στον πιο κεντρικό δρόμο, στη Ρούγα Ντιρσίτα. Οι ναύτες δέν είχαν δουλειά και πήραν την άδεια από τον πλοίαρχο να πάρουν μαζί τους τον 'Αντρίκο, με την πρόφαση τάχα ότι τόν θέλουν για θελήματα.

Η πρώτη δουλειά του μικρού μούτσου, μόλις βγήκε απ' το καράβι, ήταν να πάη μόνος του στο ταχυδρομείο, για να στείλει ένα γράμμα στη μητέρα του. Το γράμμα αυτό του 'Αντρίκου ήταν ολόκληρο μυθιστόρημα. Το είχε άολήσει από μέρες κι' έγραφε λίγο-λίγο κάθε βράδυ. Της έγραφε πως περνούσε στο καράβι, πως μελετούσε, πόσο καλός του είχε φανή ο κ. Βιλλιέρ κι' ακόμα έλεγε το μεγάλο πόθο, που

είχε να ξαναδεί το σπίτι του, τη μάνα του, τις αδελφές του, τη Μαρούσα δούλη... Στην καλύτερα πάλι του Μοράνδου ο 'Αντρίκος ήταν το θέμα κάθε συζητήσεως. 'Ηταν ή άφησιν κι' ή έλπιδα της μάνας του. 'Ο,τι κι' αν γινόταν μέσα εκεί, ήταν αδύνατο να μίν άνα φέρουν το όνομά του. Και στην προετοιμή τους κάθε βράδυ παρακαλούσαν: «Θέε μου, λούτρωσε το καράβι που τόν έχει, από τους άνεμους και τη λύσσα των κυμάτων. Λύτρωσε κι' αυτόν από κάθε κακό και άξιώσε μας να τόν ξαναβούμε με το καλό».

Η Μαρούσα πάλι συμπεριζόταν δλους τούς πόθους, τα όνειρα και τις άνησιχίες της οικογένειας. Καλή, εργατική, έξυπνη, είχε κάνει με τούς τρόπους της να την άγαπούν οι κύριοι της και να της φέρονται σαν νάνι παιδί τους και όχι υπηρέτρια. Ο παπής εξακολουθούσε να της κάνει μάθημα. 'Ηξερε τώρα 'Ιερά 'Ιστορία, μάθαινε φιλημητική και τα βράδια, τα χειμάν, διάβαζε δυνατά για ν' άκούη η οικογένεια, που ήταν συμμαζεμένη τριγύρω στο τζάκι, τα βιβλία που της έδινε ο καλός παπής.

Έξ αιτίας της Μαρούσας, ο παπής γνωρίστηκε καλύτερα με την οικογένεια Μοράνδου. Συνόδευε τη Μαρούσα, όταν αυτή πήγαινε να κάνει επίσκεψη στο σπίτι του 'Αντρίκου κι' έτσι έδινε πάντα θάρρος κι' έλπιδα στη Μαριάννα. Τη συμπάθησε και τη λυπόταν πολύ. Πού και πού της έστελνε λίγο ζουμί και καλό κρασί, γιατί ή λύπη της είχε βλάψει την υγεία της. 'Ακόμη φρόντιζε για τα παιδιά, διηγόνταν ιστορίες στη Ροζαλία και συμβούλευε τη Διονυσία, τόν λίγο καιρό που της έμενε, να γυμνάζεται στην άγνωση.

Η μικρή είχε μάθει λίγα πράγματα, όπως και ο άδελφός της, από το δάσκαλο του γαιριού. 'Επειδή όμως δέν ευκαίροσε, ο δάσκαλος την έπαιρνε καμιά φορά μαζί του δυο ώρες, για να τη βάζει να διαβάσει κανένα ώ-φελίμο βιβλίο.

Κ' ο δάσκαλος πάλι, έινε ένας απ' τούς καλούς φίλους της οικογένειας Μοράνδου. Πολλές φορές συζητούσε για το ξενιτεμένο ναυτοπούλο.

— Νά δής, κυρά Μαριάννα, που το παιδί αυτό θα προδεύσει. 'Εχει μυαλό και μεγάλη καρδιά.

— Ο Θεός να μου το φυλάει, έλεγε η Μαριάννα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τις πρώτες μέρες ο 'Αντρίκος γύρισε την πόλη μαζί με τόν κ. Βιλλιέρ. Σε κάθε βήμα ο κ. Βιλλιέρ εύρισκε κάτι νέο να πη στον προσταυμένο του, που πήρε θάρρος και δέν σταματούσε τις ερωτήσεις. Η έπιθυμία αυτή που έβειγνε να μάθει, έκανε τόν κ. Βιλλιέρ να ενδιαφέρεται γι' αυτόν περισσότερο.

Όταν το ναυτοπούλο άκουγε για τα μεγάλα κατορθώματα των διαφόρων θαλασσιάνων, ή καρδιά του ξεχείλιζε από ένθουσιασμό. 'Ενωόθε την έπιθυμία να διαπρέψει μιά μέρα κι' αυτός.

— Παιδί μου, του έλεγε ο κ. Βιλλιέρ, έσύ να συλλογίζεσαι μονάχα την εργασία σου. Κάθε φορά που πρόκειται να κάνεις κάτι, ρώτα τη συνέδησί σου και κάνε όπως σου λέει αυτή. Το ίδιο έκαναν κι' όλοι οι τίμιοι άνθρωποι όλων των χωρών κι' όλων των εποχών.

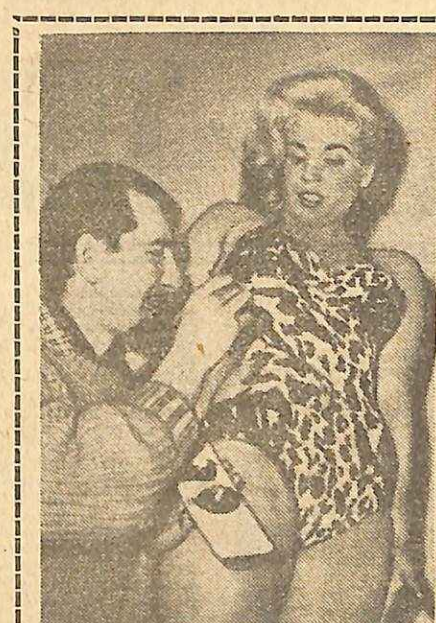
Απ' όλα τα πράγματα που έβλεπε ο 'Αντρίκος μεγάλη έντύπωσι του έκαναν οι μαύροι.

Οι δυστυχισμένοι αυτοί, μιόσυμμοι, κουρελιασμένοι, γυρίζαν στους δρόμους φορτωμένοι βαρεία, ενώ συγχρόνως τούς έδεχναν άλύπητα. Αυτό το θέαμα μάτανε την καρδιά του 'Αντρίκου.

Μιά μέρα, κάποιος άνταποκριτής του κ. Βιλλιέρ, ο σενιόρ Φαραό, του έστειλε στο σπίτι διάφορα πράγματα μ' ένα μαύρο, που το πρόσπο του ήταν σκεπασμένο με μιά μάσκα, δεμένη πίσω με αλυσίδα.

Την προσοπίδα αυτή των μεταχειριζόντων συχνά, για να έμποδίσουν τούς μαύρους να τρώνε χόμα. Γιατί πολλοί έπασχαν από μιά στομαχική άρρώστεια, που τούς έκανε να τρώνε χόμα και καρόβουν. Κ' όταν τούς άφηναν ελεύθερους έτρωγαν με τόσο όρεξη, ώπου γρήγορα πεθάνανε.

Μεταχειριζόνταν ακόμα την προσοπίδα ως τιμωρία, άλλ' αυτό συνέβαινε σπάνια. Αυτό

ΟΤΑΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΜΠΙΚΙΝΙ
Η στάλη του άγγλικού κινηματογράφου Τζιούν Κάνινγκαν έρρισκε τις ή-μερες αυτές στην ύπαια, όπου 'ρο-κεται να γυρίση ένα φιλμ. Η Τζιούν είναι γνωστή για τα τολμηρά μαγιό υπικι-νου που φοράει στις πλάς. 'Επειδή όμως από μερικούς άνδρώπους του. Το ίδιο βράδυ που έφτασε στο Σάν-Χουάν, έ-δωσε διαταγή να τού φέρουν μολάκια για την άλλη μέρα. Και πρωί-πρωί ξεκίνησαν. Η συνοδεία άποτελείτο από τόν Τζανή, τόν μπάρμπα-Συδάτο, τόν άχώριστό του Φλατάκ, ένα δόκιμο, τόν 'Αντρίκο και το Βερνάρδο Λου-έι. Αυτός ήταν μέλος τού πληρώματος της βάρκας. Ο πλοίαρχος δέν ήθελε να τόν άφήσει, γιατί είχε πολλά παράπονα μαζί του. Τόν έρα-πέστειλε όμως, για να τόν γλυτώσει από τη συναναστροφή μερικών παλιανθρώπων που γνώ-ρισε στο Ρίο Ιανέιρο.

Για να μίν τόν άργοπορήσουν οι πεζοί, έξ αι-τίας της τρομερής ζέσης, που μπορούσε να βλάψη τούς ανθρώπους του, ο κ. Βιλλιέρ είχε παραγγείλει μολάκια και άλογα για δλους. 'Αλλά ο ναυτικός δέν είναι καλός καβαλάρη-δες και ή ίππασία στην άρχη τούς δυσκόλεψε.

Ο Φλατάκ δήλωσε ότι καβαλλείκευ καλύτερα από τόν Κένταυρο. Τού έδωσαν ένα κολο-σό, μεγάλο και κοκκαλιάρικο ζώο με άνησυχά αούα, που έινε πάντα πίσω, σημειών δυσπι-στίας και παραένειας. 'Αλλ' ο Φλατάκ δέ σκοτιζόταν για τέτοια πράγματα. 'Εκανε λοιπόν να καβαλλήκευ, αλλά το άλογο χρεμέτισε κι' όπισθοχώρησε.

— Μά γιατί το πιάνεις άριστερά; τού φώνα-ξε ο Συδάτος. 'Ετσι μ' άρεσει έμένα! άποκρίθηκε ο Φλατάκ. 'Είναι ή μεθοδός μου!... 'Εγώ τη βρήκα!

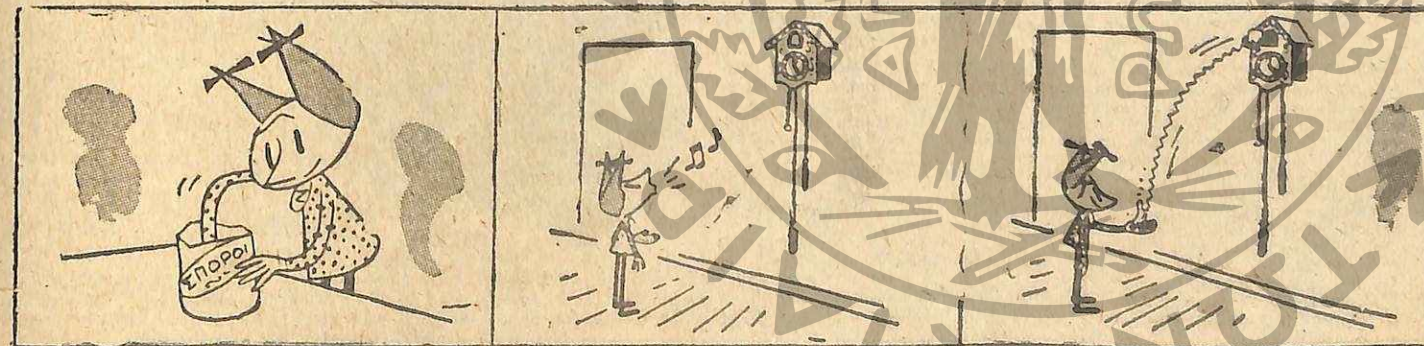
— 'Αλλά το άλογο που δέν ήξερε τί θα πη νέα μεθοδός, θεώρησε το πράγμα ως προσοπήλη προσβολή. 'Αρχισε να στριφογυρίζει, για ν' ά-ποφύγη τόν άόεστο καβαλλάρη κι' άκούη ση-κωνε ψηλά το κεφάλι με μεγάλο πείσμα.

— 'Ησυχά! τού φώναξε ο Φλατάκ. 'Αστα γιατί δέν περνούν αυτά σ' έμένα! Θα σε κα-βαλλήκευ με το ζορί!

Και μ' ένα πηγάμα κατάφερε να σταθή στη ράχη του άλόγου. 'Εκείνο τότε άρχισε να τρέχει και να κλασά άγρια...

— 'Επί τέλους, ο Φλατάκ κατάφερε να καθήση στη σέλλα. 'Αλλά δέ μπόρεσε να πιάση τούς άνα-θώεις, γιατί ήταν πολύ χαμηλά για το άνάστη-μά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η Ζωίτσα, οι σπόροι και ο... κούκος

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οί Ξένες Κόττες

ΜΙΑ φορά ο Ναστραδίν, που είχε πέσει πάλι σε μίζερη κατάσταση, αναγκάστηκε να κάνει δουλειές του ποταμού, για να βγάλει το φαμί του. Πότε έκανε τον τεκλήνη, πότε το γυρολόγο κι' ακόμη στην ανάγκη γινότανε και χαμάλης!...

— Μά τον Άλλο, μεγάλη ή κατάντια μου!... Έλεγε πικραμένος στη γυναίκα του. Ο πιο μορφωμένος του Σιέριχισαρ να γίνει στα γεράματα χαμάλης!...

— Άς είχες μυαλό και θά γινόσουν πασάς!... τούλεγε εκείνη, μωτραμένη.

— Όλα τὰ περίμενα, αλλά πώς θά γίνονταν και κλέφτης, για να ζήσω, αυτό πάλι πο... Έλεγε από μέσα του ο φουκαράς και στενοχωριότανε.

Μιά μέρα, λοιπόν, είπε στη Φατίμ: — Άντε γυναίκα, να μεγαλώσω ο γιος μας ο Ταχίρ να μάς βοηθήσει κομμάτι, γιατί εγώ δεν άντεχω άλλο!...

— Τρελλάθηκες, μαρ Ναστραδίν; τούθαλε τις φωνές εκείνη. Αυτό είναι ακόμη κουτούβελο ξη χρόνων!... Μήπως θέλεις να το κάνεις ζητιάνη, για να βρωμιάς του λόγου σου;

— Σώπα, μαρ γυναίκα, και δεν κατάλαβες! Της απάντησε ναυριασμένος ο Χότζας. Είπα να μεγαλώσω πρώτα κι' ύστερα βλέπουμε. Δεν σόκα πώς τώρα άμέσως θέλω να με βοηθήσει!...

Μά η Φατίμ, που κάτι μυρίστηκε, δεν έλεγε να ήσυχασε.

— Άκούς εκεί να περιμένει απ' τον Ταχίρ, να μάς βρέψι!...

Και παραφύλαγε το Ναστραδίν, μην πάρη καμιά μέρα τον Ταχίρ μαζί του. — Έτσι, ο Χότζας, βλέποντας πως δὲ θὰ τὰ κατάφερνε με τη γυναίκα του, για να βγάλει στο κλαρί τον Ταχίρ, αποφάσισε να ξαναπεί με τὰ μούτρα στις τζαναμπιτιές και στις κλεψίες.

— Τι νὰ κάνω, αφού έτσι τώθελε ο Προφήτης και δὲ βρισκό από πουθενά βοήθεια; Άς φυλάγονται οι άγάδες κι' οι νοικοκυραίοι, γιατί, άλλοι μόνον τους!... Έλεγε από μέσα του σκελεντισμένος.

Μιά μέρα όμως στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί ο γιος του, ο Ταχίρ, τού έκανε μεγάλη ζημιά. Και χωρίς να χάσει καιρό έπιασε το μικρό κι' άρχισε να τού τις βρέχει στα γερά.

Έκείνη τη στιγμή έτυχε να περάσει από κει ο Ιμάμης, που μόλις είχε το Χότζα να δέρονε έτσι άγρια το γιο του, σταμάτησε και τούπε αούστρη:

— Δεν ντρέπεσαι, τζάνουμ, γι' αυτό που κάνεις; Μωρό παιδί εν' ακόμη και το ξυλοφορτώνεις σαν νταν άντρας! Τι σούκανε λοιπόν, μά τον Προφήτη;

— Είναι να ρωτάς, Ιμάμη μου, τί έκανε; άποκρίθηκε ο Ναστραδίν. Άσπρε άνοιχτό το κοτέτσι κι' όλες οι κόττες τώθαλαν στα πόδια... Και πήγαν χαμένοι τόσο κόποι μου!... Ο Ιμάμης, τότε γέλασε κι' έλεγε στο Χότζα:

— Και γι' αυτό στενοχωριέσαι και δέρνεις το γιο σου; Μπά, δὲ βαρύνει, τζάνουμ! Οι κόττες ζαναγυρίζουν πάντα στο κοτέτσι τους!...

Ο Χότζας ακούγοντας τον Ιμάμη να μιλάει έτσι, έγινε έξω φρενών και ξανάρχισε να τις βρέχει το Ταχίρ.

— Νά, μαρ παλιόπαππο, για να μάθεις άλλη φορά!... Άκούς τί λέει ο Ιμάμης; Οι κόττες γυρνάνε πάντα στο κοτέτσι τους!...

— Τρελλάθηκες, Ναστραδίν, και δέρνεις πάλι το παιδί; φωνάζε αασισμένος ο Ιμάμης. Άφου σούτα, πως οι κόττες θά ξαναμπούν στο κοτέτσι;

Ο Χότζας τότε γυρίζοντας, τούπε κατακόκκινος απ' το θυμό του:

— Με σκότισες, Ιμάμη! Ξέρω πολύ καλά εγώ γιατί δέρνω και ξαναδέρνω το γιο μου... Γιατί, έσύ που να καταλάθης, μπουτλά μου, πως οι κόττες δὲν ήταν δικές σου!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ δωμάτιο

ΤΙ μου είπατε, κύριε ξενοδόχε; Για έπαναλάβετε το, παρακαλώ για ν' ακούσω καλύτερα. Ά! Δεν έχετε μοναχικό δωμάτιο και μου προτείνετε, ούτε λίγο, ούτε πολύ, να βουλευτώ σ' ένα δωμάτιο διπλό, όπου κοιμάται κι' ένας άλλος κύριος! Άλλά εγώ, κύριε ξενοδόχε, έλθων δια λόγους έπειγουσής φύσεως στην άξιότιμη πόλι σας — διότι άλλως δὲν υπήρχε λόγος να έγκαταλείψω σ'α καλά κα-
θούμενα την έδρα μου και την ησυχία μου — έρωτώ ποιο είναι το καλό ξενοδοχείο εδώ και μου υποδεικνύουν το δικό σας. Και έρχομαι, λοιπόν, και λέγω και τονίζω και υπογραμμίζω: «Ένα μοναχικό δωμάτιο και μάλιστα ησυχό και άπομονωμένο». Τούτο σημαίνει ότι έπιθυμώ να είμαι μόνος, μακριά της ξενοδοχειακής τύρτης, κατά το δυνατόν βεβαίως. Και σεις μου απαντάτε ότι λυπείστε πολύ — που δὲν λυπείστε και ούτε ζήτησα να λυπηθώ — αλλά τὰ μοναχικά είναι κλεισμένα και να διαμοιρασθώ ένα δίκλινο μ' έναν άγνωστό μου κύριο. Και ενώ άποχωρώ, με ακολουθείτε και με ρωτάτε γιατί!...

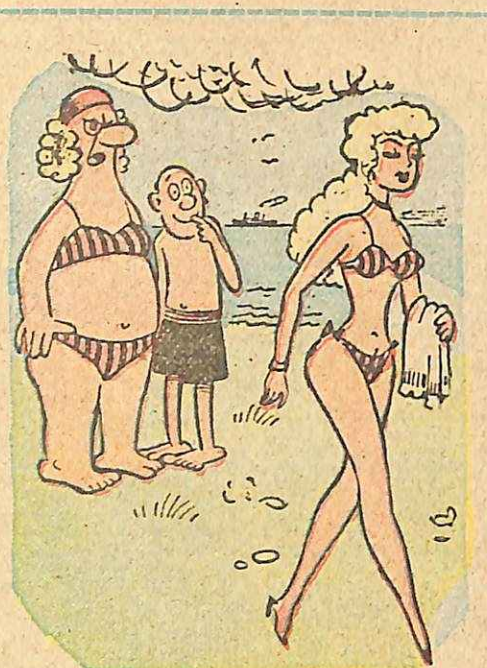
Τί γιατί, κύριε ξενοδόχε; Πως είναι δυνατόν να κοιμηθώ στο ίδιο δωμάτιο μ' έναν άνθρωπο, που δὲν τον έρω ούτε κατ' όψιν; Και αν σηκωθεί τη νύχτα να με ληστέψει; Και αν ένώ βέλω να κοιμηθώ, εκείνος δὲ έπιθυμεί να διαβάσει ή να χαρχαλέψει τις βαλίτσες του; Και αν ροχαλίσει; Τί είπατε κύριε ξενοδόχε; Είναι καθώς πρέπει κύριος; Και λοιπόν; Οι καθώς πρέπει κύριοι, δηλαδή, δὲ ροχαλίζουν, και δὲ χαρχαλεύουν τις δικές τους — τούλάχιστον — τις βαλίτσες.

Ορίστε; Εκείνος δέχεται να κοιμηθώ, και άλλος στο ίδιο δωμάτιο; Αί, αυτό και μόνο μου άκοι, για να τον χαρκαρίσω. Δεν είναι καθόλου καθώς πρέπει. Διότι ένας καθώς πρέπει κύριος, έπ' ούδενι λόγω συγκατατίθεται να κοιμηθώ στο ίδιο δωμάτιο μ' έναν άνθρωπο, που δὲν τον έρω, ούτε τον είδε ποτε. Πρέπει να είναι καλύτερος άνθρωπος, για να κάνει τέτοιες υποχωρήσεις. Άν ήταν καθώς πρέπει κύριος, θά έπληρώνε ολόκληρο το δωμάτιο και με τὰ δύο κρεβάτια και θά τὰ κρατούσε μόνος του.

Ά! Είσαι και ζόρικος βλέπω. Τί βες χριστιανέ μου; Να με πείσης να δεχθώ την έλεεινή αυτή πρόταση; Για κύτταξέ με σὲ παρακαλώ. Φαίνομαι εγώ άνθρωπος που κάνω τέτοιες υποχωρήσεις; Τί καταλαβαίνεις; Εγώ, ένας λόγος που δὲν παντρεύτηκα, είνε ότι δὲ θέλω να κοιμώμαι στην ίδια κάμαρα, για να μὴ σου πω και στο ίδιο σπίτι, με άλλον. Εγώ θέλω να κλειδώσω το δωμάτιο μου και να είμαι αυτόκατ'όρ, εκεί μέσα. Και θά'ηθε έσύ τώρα να μου πῆς να κοιμηθώ παραπλεύρως μ' έναν οποιοδήποτε άγνωστο τύπο, που μπορεί, στο κάτω κάτω της γραφής, να μὴ μ' άρέσει και ή φάτσα του. Και πού μπορεί να μου δώσει την έλαχιστή άφορμή να έκνευρισθώ και να τον πνίσω και να κάνω το ξενοδοχείο γυαλιά-καρφιά. Κατάλαβες τώρα τί είδους άνθρωπος είμαι;

Τί είπες; Δὲ θά βρώ ούτε σ' άλλα ξενοδοχεία; Να μὴ βρώ. Και πού θά κοιμηθώ; Όπου νάναι. Στην πλατεία, στο δρόμο, δθούς. Άλλά μόνος μου. Και αν δὲν κοιμηθώ, δὲ χάλασε ο κόσμος. Τί έκανε λέει; Είμαι παράξενος; Τον κακό σου τον καιρό παλιοξενοδόχε, που είσαι και άξύριστος!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

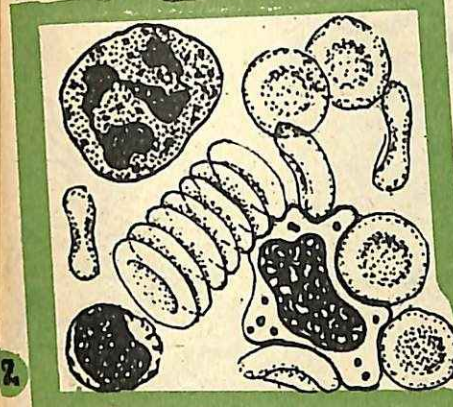
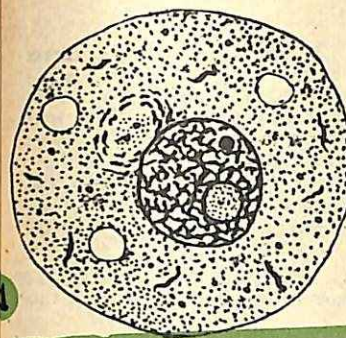
— Κύττα, Λεωνίδα! Τὸ ίδιο ακριβώς μπανιερὸ σαν τὸ δικό μου!

— Λοιπόν, είναι δροισιτικά τὰ παρωτά μου ή όχι;

— Δεσποινίς Καίτη, δὲν έρχεστε, παρακαλώ, να καθήσετε στη μέση τῆς βαρκας;

Ζωντανά «τουβλά», που συνεργάζονται αξιοθαύμαστα

ΑΜΟΤΕ οι έρευνητές είχαν στρέψει τις μελέτες τους στους ιστούς και στα όργανα του ανθρώπινου σώματος. Σήμερα όμως, σὲ διάφορα επιστημονικά εργαστήρια, οι βιολόγοι κατορθώνουν να έξερευσουν τὸ εσωτερικό των κυττάρων, των μικροσκοπικών αυτών συστατικών κάθε ζωντανού όντος. Έλπιζουν δὲ να λύσουν έτσι πολλά βιολογικά προβλήματα, και μεταξὺ άλλων τὸ αίνιγμα τὸ καρκίνου.

Τὰ κύτταρα μπορεί να θεωρηθῶν σαν τὸ μεγαλύτερο θαύμα τῆς φύσεως. Είναι τὰ «τουβλά», με τὰ οποία έχει φτιαχτεί κάθε ζωντανή όλη, από τις άμοιβάδες ως τον άνθρωπο. Κά-
νουν συνεχώς χημικές αντιδράσεις, που δὲ μπορούν να τις επιτύχουν ούτε οι Ικανότεροι χημικοί τὸ κόσμου, και παράγουν έτσι πολυπλοκά-
τες βιταμίνες, ορμόνες, πρωτεΐνες...

Έχουν μιά εκπληκτική Ικανότητα «επilogι-
κής αρχιτεκτονικής», που τὸ έντυπωσιακότερο παράδειγμα τῆς είναι ή ανάπτυξη τὸν άνθρωπί-
νου ώριμου και ή μεταβολή του σ' ένα παιδί που έχει όλα τὰ χαρακτηριστικά των γονέων του!

Τὰ άμέτρητα κύτταρα ενός ζωντανού πλά-
σματος συνεργάζονται με μιά θαυμαστή αρμό-
νια, σαν μέλη μιάς τέλει οργανωμένης κοινω-
νίας.

Μιά από τις καταπληκτικότερες Ιδιότητες των κυττάρων είναι τὸ ότι μπορούν να μέλινουν άθάνατα. Πράγματι, τὸ 1912, ο δόκτωρ Κάρελ, τὸν Ινστιτούτου Ροκφέλλερ, έκοψε ένα κομματάκι καρδιάς κόττας και τὸ διατήρησε μέσα σὲ κατάλληλο βιολογικό υγρό, αφαιρώντας κάθε τὸσο τὸ πλεονάσμα των κυττάρων που σχηματίζονταν συνεχώς. Τὰ κύτταρα λοιπόν αὐτά έμειναν στη ζωή επί 34 χρόνια — κι' ύστερα τὰ άφισαν οι έπιστήμονες να πεθάνουν γιατί είχε συμπληρωθῇ πιά τὸ πείραμα.

Άλλα πάλι πειράματα έχουν άποδείξει ότι κάθε κύτταρο μπορεί να ζήσει και να πολλαπλα-
σιασθῇ στο εργαστήριο έξ' ίσου καλά όπως και μέσα στο σώμα.

Τὸ κύτταρο, ή στοιχειώδης αὐτή μονάδα ζω-
ῆς, αποτελείται από τρία κύρια μέρη: τὸν πυρήνα, τὸ πρωτόπλασμα και την έξωτερική με-
μβράνη.

Ο πυρήν είναι τὸ εέκτελεστικό μέρος του, που διευθύνει ή λειτουργία του και Ιδίως την άναπαραγωγή του — έτσι ώστε να παράγει μόνον έντελὸς όμοια κύτταρα.

Τὸ πρωτόπλασμα είναι μιά πηχτή ούσα, μέ-
σα στην οποία πλέει ο πυρήν. Αυτό έξασφαλί-
ζει την άναπνοή τὸν κυττάρου, την αύξή του και την άποβολή των άχρήστων προϊόντων του.

Περιβάλλεται δὲ από ή μεμβράνη, που άρ-
νι να μπαίνουν στο κύτταρο οι θρεπτικές ού-
σιες και να βγαίνουν τὰ άχρήστα προϊόντα.

Κάθε πυρήν ανθρώπινου κυττάρου περιέχει περί τὰ 46 «χρωμοσώματα» (έκτός απ' τὰ γεννητικά κύτταρα, που περιέχουν μόνο τὰ μι-
ά χρωμοσώματα και άλληλοσυμπληρώνονται κατά ή γονιμοποίηση). Ά-
νά χρωμοσώμα τὸ ισχυρότερο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο θά μπορεί να διακρίνῃ τὸ εσωτερικό των χρωμοσωμάτων. Έμμεσες όμως ένδείξεις άποκαλύπτουν ότι υπάρχουν μέσα σὲ κάθε χρωμοσώμα μέχρι 36.000 γεννητάς.

Κάθε γεννητική άναποκρίνεται σ' ένα κληρονομικό στοιχείο, που μετα-
βιβάζεται από τους γονεῖς στο παιδί.

Είναι άπειρος ο αριθμός των πιθανών συνδυασμών των γεννητῶν, που παίρνει τὸ παιδί απ' τὸν πατέρα και ή μητέρα του. Γι' αὐτὸ, μπορούμε να

ΤΟ ΚΥΤΤΑΡΟ

τὸ
μεγαλύτερο
θαύμα
τῆς φύσεως

θεωρήσουμε σαν άπόλυτα και μαθηματικά βέβαιο ότι δὲν υπάρχει, ούτε και θά υπάρξει ποτέ στο μέλλον, άλλος άνθρωπος ακριβώς όμοιος με μᾶς (έκτός αν έχαμε διδυμο άδελφὸ).

Υπάρχουν τέσσερες βασικοί τύποι κυττάρων: Τὰ νευ-
ρικά, που αποτελούν τὸ σύστημα επικοινωνίας τὸ σώμα-
τος. Τὰ μυϊκά, που κινούν τὰ διάφορα μέρη και όργανά
μας. Τὰ επιθηλιακά, που σκεπάζουν διάφορα μέρη τὸ σώ-
ματος (σ' αὐτή την κατηγορία ανήκει και τὸ δέρμα). Και
τὰ κύτταρα τὸ συνδετικό ιστό, που ένώνουν μεταξύ τους
όλους τὸς άλλους ιστούς.

Τὰ κύτταρα έχουν διάφορα σχήματα και μεγέθη. Είναι
σφαιρικά, δισκοειδή, μακρουλά, κλπ. Άλλά απ' αὐτὰ εί-
ναι τόσο μικρά, ώστε χωρᾶνε αρκετά εκατομμύρια σ' ένα
κυβικό εκατοστόμετρο. Άλλά πάλι είναι πολύ μεγαλύτερα
— π.χ. ένα νευρικό κύτταρο μπορεί να έχει μιά «ούρά» μῆ-
κος 1 μέτρου.

Τὰ περισσότερα κύτταρα έχουν την Ικανότητα τῆς άνα-
παραγωγῆς.

Έξαρται άποτελούν μόνο τὰ νευρικά. Αὐτὰ μένουν πάν-
τα τὰ ίδια που είχαν όταν γεννηθήκαμε. Κι' όσα κατα-
στραφῶν, δὲν άναπληρώνονται από άλλα.

Η ταχύτης άναπαραγωγῆς των κυττάρων ποικίλλει από
ένα σὲ άλλο μέρος τὸ σώματος, ανάλογως των τοπικών
ανάγκων.

Τὰ κύτταρα τὸ δέρματος π.χ. ζῶνε 4—5 μέρες κι'
ύστερα αντικαθίστανται από καινούργια, που προχω-
ρούν από μέσα πρὸς τὰ έξω, ενώ τὰ παλαιότερα άνεβαίνουν
στην επιφάνεια, νεκρώνονται και πέφτουν.

Ορισμένα κύτταρα δείχνουν μιά στοιχειώδη «νοημοσύ-
νη». Τὰ λευκά αίμοσφαίρια π.χ. μένουν συνήθως άδρανά
μέσα στο αίμα. Όταν όμως σημειωθῇ κάπου ένας κίνδυ-
νος, μιά μόλυνση, μαζεύονται άμέσως εκεί, καταπολεμῶν
τον έχθρο και τὸν καταρροχθίζουν.

Τὰ κύτταρα είναι οι καλύτεροι χημικοί που υπάρχουν.
Χρησιμοποιώντας λίγες βασικές πρώτες ύλες (άμινοξέα, έ-
πο τις πρωτεΐνες των τροφῶν, γλυκόζη από τὸ άμυλο και
τὰ σάκχαρα, γλυκερίνη και λιπαρά όξέα απ' τὰ λί-
πη, νερό και όξυγόνο), φτιάχνουν άμέτρητες και πολυ-
πλοκάστες ούσιες, που κανείς επιστήμων δὲ μπορεί
να τις παράγει.

Στη συνεργασία μεταξύ τους, τὰ διάφορα κύτταρα
δείχνουν μιά πλήρη συναίσθησι τῆς εὐθύνης τους άπέ-
ναντι τὸν συνόλου. Τὰ μικρά κύτταρα τὸν παγκρέα-
τος π.χ. παράγουν ινσουλίνη, που ρυθμίζει ή χρησι-
μοποιή τὸν σακχάρου απ' τὰ άλλα κύτταρα. Τὰ
κύτταρα τὸν λίκου άποσταμειώνουν σταγονίδια λαδιού,
που θά τὰ μεταχειρισθῇ τὸ σώμα σαν καύσιμη όλη
του. Τὰ κύτταρα τὸν ήπατος άποθηκεύουν βιταμίνες,
πρωτεΐνες, λίπη, κλπ., για να τὰ ξαναδώσουν στον
όργανισμό σὲ ώρα ανάγκης, και παράγουν επίσης ή
χολή που χωνεύει τὰ λίπη.

Η χημική σύσταση των κυττάρων μένει ακόμα ά-
γνώστη. Ο Σουηδὸς δόκτωρ Κάσπερσον είναι ένας
από τους βιολόγους που ασχολούνται μ' αὐτὸ τὸ πρό-
βλημα.

Βέβαια, είναι γνωστά τὰ χημικά στοιχεία που
αποτελούν τὰ κύτταρα. Άλλ' ο δόκτωρ Κάσπερσον
παρομοιάζει αὐτὲς τις γνώσεις μας σαν... να κοπανί-
ζαμε ένα ραδιόφωνο και ν' αναλύαμε ή σκόνη του.
Θά βρίσκαμε έτσι ότι αποτελείται από τόσο γυαλί,
τόσο μέταλλο, τόση πλαστική ούσα, τόσο έλαιο... Άλ-
λά δὲ θά έξεραμε βέβαια τί είναι τὸ ραδιόφωνο και
πως λειτουργεί.

Για ν' ανακαλύψῃ λοιπόν τὰ μυστικά τῆς ζωῆς και
τῆς λειτουργίας των κυττάρων, ο δόκτωρ Κάσπερσον
δὲν άρκεῖται στη στοιχειώδη χημική ανάλυση τὸν συ-
νόλου τους.

Έχει εφεύρει ένα «μικροφασματογράφο», που
αναλύει κάθε τιμήμα τὸν κυττάρου χωριστά, κι' έ-
τσι δίνει μιά εικόνα τῆς λειτουργίας του.

Έξ' άλλου, οι Άμερικανοί δόκτορες Ζίρκελ, Μπλουμ
και Ουρέτζ έπίσησαν μιά συσκευή που παράγει μιά
τόσο λεπτή δέσμη υπεριώδων ακτίνων, ώστε να κρ-
κῶν ή αὐτήν ένα μέρος τὸν κυττάρου, χωρίς να
βλάπτῃ τὸ υπόλοιπο.

Μ' αὐτήν, ελπίζουν να βρῶνε την έδρα τὸν καρ-
κίνου, μέσα στα κύτταρα.

Τέλος, ο Νεοδουρκέζος δόκτωρ Κόττακ έχει κα-
ταρθώσει να μεταφέρῃ πυρῆνες καρκινωδῶν κυττά-
ρων σὲ άλλα όντα, ν' ανταλλάξῃ χρωμοσώματα και
άλλα συστατικά των κυττάρων και να πάρῃ κυτταρι-
κά όργανα για να τὰ έποβάλλῃ σὲ λεπτομερή χημική
ανάλυση.

1) Σχηματική παράσταση τὸν κυττάρου στην οποία διακρίνομε
τὸν κεντρικό πυρήνα, τὸ πρωτόπλασμα γύρω του και την κυττα-
ρική μεμβράνη. 2) Λευκά και έρυθρά αίμοσφαίρια. 3) Ένα λευ-
κό αίμοσφαίριο καταπίνει ένα μικρόδο. 4) Τὸ ώριμο είναι ένα
κύτταρο με έξωτερικά πολυπλοκά κατακόρυφα. 5) Τὰ νευρικά
κύτταρα είναι επιβλασμένα με «ούρά» μεγάλου μήκους. 6) Τὰ
κύτταρα τὸν δερματος αντικαθίστανται συνεχώς από καινούργια,
που άνεβαίνουν από τὰ βαθύτερα στρώματα.

ΜΟΔΕΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ «ΛΙΖΕΣ»

Ο «λιζέ» της μόδας για το κρεβάτι είναι κεντημένες, αέρινες, διαφανείς. Άλλες σχηματίζουν μπερτάκια, άλλες κομψά ζακετόνια και «ντύνουν» δημοφιλώς την γύμνια του νυκτικού.

Ο καινούργιος τύπος των καλοκαιρινών «λιζέ» δεν έχει καμμία σχέση με αυτόν, που ξέραμε ως τώρα.

Ο σίκος Ντιόρ, έφερε επαναστάσει και στον τομέα αυτόν της γυναικείας κοκεταρίας και λανσάρει «λιζέ» που είναι σωστά κομψοτεχνήματα.

Τα τελευταία μοντέλα από την επίδειξη της μόδας των εντεταγμένων του Ντιόρ, που προορίζονται για προικες κυρίες, έκαναν όλα ιδιαίτερη εντύπωση.

Ξαχωριστή όμως θέση, μεταξύ τους κρατούν οι «λιζέ», που ενθουσίασαν λόγω πρωτοτυπίας και φινέτσας. Οι μοντέρνες «λιζέ», όπως φαίνεται, δεν έχουν σκοπό να ζεσταίνουν, τη γυναίκα που τις φορεί, αλλά μόνον να διακοσμούν, κατά τρόπον όνειρική την «εντεταγμένη» εμφάνισή.

Από τι είναι καμωμένες οι καινούργιες αυτές «λιζέ»; Από διπλή όργαντζα ή όργαντζα, κεντημένη. Από λινό γαρνιρισμένο με άσπρα κεντήματα του πήχους κλπ.

Τα δύο μοντέλα των «λιζέ» του Ντιόρ, που βλέπετε στο φιγουρίνι μας, είναι από τα πιο χαρακτηριστικά της νέας μόδας.

Το ένα είναι μπερτάκι και γίνεται από διπλή όργαντζα κεντημένη στη μηχανή.

Το είδος αυτό του κεντήματος, μοιάζει πολύ με κροκέ και ανάμεσα στα διαστήματα κεντιούνται άσπρα «πουά». Γι' αυτό, αν θέλετε να κάνετε μια τέτοια «λιζέ», αλλά απλούστερη, ώστε να μη σας στοιχίσει, παρά ελάχιστα, θα χρησιμοποιήσετε φαρδύ κροκέ του πήχους και θα σχηματίσετε το σχέδιο που βλέπετε. Κάτω κάτω, θα βάλετε περί τις έξι σειρές από το φαρδύ κροκέ. Τέσσερις εμπρός και γύρω από το λαιμό και ενδιάμεσως από δύο σειρές, σε απόσταση 12—14 πόντους, οι μὲν από τις δέ.

Το δεύτερο μοντέλο είναι από λινό, αλλά μπορεί να γίνει και από φινό χασέ και γαρνιρείται με άσπρο κεντήμα του πήχους.

Το μέσα μέρος της «λιζέ» σχηματίζει ζακετόνι και από πάνω πέφτει ένας φαρδύς ξεχειλωτός γιακάς.

Για να σχηματίσετε το μοντέρνο αυτό γιακά, θα κόψετε ένα φαρδύ ίσιο βολάν, στο φάρδος που θέλετε και στο μέσα μέρος, εκεί που ενώνεται στο λαιμό, θα κάνετε μια λεπτή σουρίτσα, για να σχηματίσετε το ξεχειλωμα.

Ξεκινώντας από την κεντρική ιδέα πως η εφετηνή μόδα θέλει την «λιζέ» διακοσμητικό στοιχείο, μπορείτε να δημιουργήσετε μόνη σας, χαριτωμένα πράγματα και μάλιστα, χωρίς μεγάλη δαπάνη και να εκμοντερνίσετε την προίκα σας ή να κάνετε περισσότερο κοκκέτικη την εμφάνισή σας, σε μια αδιαθεσία, που θα σας αναγκάσει να μείνετε στο κρεβάτι.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΝΟΤΕΣ

Η θερινή εποχή εξακολουθεί να βρίσκεται στις δόξες της και εμείς εδώ θα έχουμε καλοκαίρι για αρκετό ακόμη καιρό.

Παρ' όλα αυτά, η μόδα έχει αρχίσει να «ντύνει» φθινοπωρινά τα φρέσκα καλοκαιρινά φορεματάκια και να τα τονίζει με μια ζεστή νότα μονόχρωμου υφάσματος.

Επάνω δηλαδή από ένα στενό εμπριμέ ή ριγυτό φόρεμα, βαμβακερό ή μεταξωτό, φοριέται μια φαρδιά μονόχρωμη φούστα, από λινό ή από οτιδήποτε βαμβακερό ή ραιγιόν υφάσμα, που να μοιάζει με τον τύπο του λινού υφάσματος.

νι που σας δίνουμε, μένουν ανοιχτά στα πλάγια και ράβονται ανεξάρτητα.

Η ζώνη είναι φαρδιά, σχηματίζει «κορσελέ» και κουμπώνει με δυο κουμπιά, ντυμένα από το ύφασμα της φούστας. Οι φούστες με δυο κουμπιά, ντυμένα από το ύφασμα της φούστας. Οι φούστες αυτές, που κάνουν το καλοκαιρινό φορεματάκι να εμφανίζεται ανανεωμένο φθινοπωρινά, δε γαρνίζονται με τίποτα και ούτε επιδέχονται καμμία απόλυτως άλλη πρωτοτυπία.

Έτσι, καθώς φοριούνται, επάνω από το εμπριμέ ή το ριγυτό καλοκαιρινό φόρεμα, παίρνουν έναν ξεχωριστό μοντέρνο τόνο, εξαιρετικά κοκκέτικο.

Το τελείωμα τριγύρω των φύλλων, της φούστας, μπορεί να γίνει με μια ομοιόχρομη τρέσα, βαμμένη σαν ρέλι ή γυρισμένη δολοκλήρη από την αντίποδη της φούστας.

Το μάκρος γίνεται όσο ακριβώς είναι και η φούστα του φορέματος από μέσα. Φοριέται δε ή θγαίνει, ανάλογα με την περίπτωση.

Τα χρώματα, που θα προτιμήσετε, για την καλαίσθητη αυτή ιδιοτροπία της μόδας, θα είναι πάντοτε «ήσυχας» όπως είναι το μπλέ, το σκούρο πράσινο, το καφέ κλπ., και θα φροντίσετε να συνδυάζονται με την πολυχρωμία του εμπριμέ ή του ριγυτού υφάσματος του φορέματος.

Το μοντελάκι, που σας δίνουμε, είναι ένας μοντέρνος συνδυασμός ριγυτού καλοκαιρινού φορέματος με μονόχρωμη φούστα της τελευταίας μόδας. Η κομψή αυτή δημιουργία σας παρέχει την ευχέρεια πολλών άλλων συνδυασμών στο καινούργιο αυτό στυλ, με οποιοδήποτε καλοκαιρινό φορεματάκι.

ΝΕΑ ΠΛΕΚΤΑ «ΑΝΣΑΜΠΛ»

Καινούργιες εκπλήξεις μας εμφανίζουν φέτος τα πλεχτά μάλλινα «ανσάμπλ», δηλ. το πουλοδεράκι με το πλεχτό άσορτι ζακετάκι.

Το κοκέτικο αυτό και ζεστό ντύσιμο, που τόσο αγαπούν όλες οι γυναίκες, εμφανίζεται εφέτος ανανεωμένο και εντελώς διαφορετικό από άλλοτε.

Η απλότης του κλασικού πουλόδερ, από μέσα, έχει πάρει φέτος δημ. μπλούζας και, ενώ φοριέται έξω από τη φούστα, δεν έχει λαστιχο, χαμηλά που να χερίγγει.

Πέφτει ίσιο και γυρίζει στρίψωμα, όπως οι μπλούζες από ύφασμα ή από ζεσεύ.

Επίσης στο ανοίγμα του λαιμού έχει καταργηθεί το πλεχτό λαστιχο και το ντεκολτέ των νέων μάλλινων ή βαμβακερών «ανσάμπλ».

Αρσενικά: Μοντέλο μιας «λιζέ» του Ντιόρ από κεντημένη όργαντζα, που κλείνει στο λαιμό με ένα φινέκο από σατινένια κορδέλλα. Δεξιά: «Λιζέ» της τελευταίας μόδας από λινό και κεντήμα του πήχους, πλούσια γαρνιρισμένο.

Αρσενικά: Μοντέλο μιας «λιζέ» του Ντιόρ από κεντημένη όργαντζα, που κλείνει στο λαιμό με ένα φινέκο από σατινένια κορδέλλα. Δεξιά: «Λιζέ» της τελευταίας μόδας από λινό και κεντήμα του πήχους, πλούσια γαρνιρισμένο.

Αρσενικά: Μοντέλο μιας «λιζέ» του Ντιόρ από κεντημένη όργαντζα, που κλείνει στο λαιμό με ένα φινέκο από σατινένια κορδέλλα. Δεξιά: «Λιζέ» της τελευταίας μόδας από λινό και κεντήμα του πήχους, πλούσια γαρνιρισμένο.

Αρσενικά: Μοντέλο μιας «λιζέ» του Ντιόρ από κεντημένη όργαντζα, που κλείνει στο λαιμό με ένα φινέκο από σατινένια κορδέλλα. Δεξιά: «Λιζέ» της τελευταίας μόδας από λινό και κεντήμα του πήχους, πλούσια γαρνιρισμένο.

Αρσενικά: Μοντέλο μιας «λιζέ» του Ντιόρ από κεντημένη όργαντζα, που κλείνει στο λαιμό με ένα φινέκο από σατινένια κορδέλλα. Δεξιά: «Λιζέ» της τελευταίας μόδας από λινό και κεντήμα του πήχους, πλούσια γαρνιρισμένο.

Αρσενικά: Μοντέλο μιας «λιζέ» του Ντιόρ από κεντημένη όργαντζα, που κλείνει στο λαιμό με ένα φινέκο από σατινένια κορδέλλα. Δεξιά: «Λιζέ» της τελευταίας μόδας από λινό και κεντήμα του πήχους, πλούσια γαρνιρισμένο.

Αρσενικά: Μοντέλο μιας «λιζέ» του Ντιόρ από κεντημένη όργαντζα, που κλείνει στο λαιμό με ένα φινέκο από σατινένια κορδέλλα. Δεξιά: «Λιζέ» της τελευταίας μόδας από λινό και κεντήμα του πήχους, πλούσια γαρνιρισμένο.

Η μοντέρνα μονόχρωμη βαμβακερή φούστα, που «ντύνει» φθινοπωρινά το κάθε καλοκαιρινό φόρεμα.

σάμπλ» συναγωνίζεται σε ποικιλία και πρωτοτυπία, τα ντεκολτέ των διαφόρων μοντέλων από ύφασμα.

Επίσης οι ζακέτες των πλεχτών «ανσάμπλ» έχουν διαφοροποιηθεί και γαρνίζονται με φάσες και χρωματιστά κουμπιά, που τους δίνουν εντελώς καινούργια δημ.

Τα περισσότερα πλεχτά, που χρησιμοποιούνται για πρακτικά και κοκέτικα «ανσάμπλ» γίνονται «φαντασικά» και όχι μονόχρωμα, όπως άλλοτε.

Ιδιαίτερα προτιμούνται τα ριγυτά, με τις ρίγες στο μάκρος.

Το μοντέλο, που σας δίνουμε, στο φιγουρίνι μας, είναι από τις τελευταίες παρισινές δημιουργίες, πλεχτών «ανσάμπλ» και όπως βλέπετε, μπορεί ωραϊότητα να γίνει από ένα οποιαδήποτε ζεσεύ, αρκεί να του πλέξετε τις μονόχρωμες φάσες και να ακολουθήσετε τη νέα τεχνολογία.

Όσες γυναίκες ξέρουν πλέξιμο, μπορούν να κάνουν εύκολα ένα μοντέρνο «ανσάμπλ», που θα τις εξυμνητήση το φθινόπωρο και το χειμώνα, μέσα από το επανωφόρι.

Αν μάλιστα αρχίσετε από τώρα να το πλέκετε, θα το έχετε έτοιμο μόλις δροσίση ο καιρός.

Ένα τέτοιο πλεχτό φοριέται όλο το χειμώνα και «ντύνει» πάντοτε κομψά και μοντέρνα.

Ακόμη και ένα παλιό πλεχτό «ανσάμπλ», μπορεί να ανανεωθεί: να εγλυθούν δηλαδή ή να γυρίσουν, μέσα τα λαστιχα και να μπουνε καινούργιες φάσες.

Επίσης ένα μονόχρωμο πλεχτό «ανσάμπλ» μπορείτε να το γαρνίσετε με ριγέ, που είναι πολύ της μόδας.

Εξαιρετικά κοκκέτικος θεωρείται ο συνδυασμός του άσορτι καπέλλου, με το πλεχτό «ανσάμπλ».

Στο μοντέλο του φιγουρίνιού βλέπετε πως και το καπέλλάκι είναι όμοιο με το

Μάλλινο πλεχτό «ανσάμπλ» της τελευταίας μόδας, με καπέλλάκι άσορτι.

1) Ο μοντέρνος τύπος του πανιέρ (μπλέ άρντουαζ) με τ' άσπρα κουμπιά της φθινοπωρινής μόδας. 2) Ριγυτό βαμβακερό ζεσεύ με μπλέ ζακετάκι της μόδας. 3) Άσπρο καλοκαιρινό φόρεμα, που μεταβάλλεται σε φθινοπωρινό ντύσιμο, με το μπλέ ζακετάκι.

μοντέρνο ανσάμπλ, με μόνη τη διαφορά ότι οι ρίγες είναι βαμμένες στο λινό.

Τα πρόχειρα και εύκολοφορέτα αυτά καπέλλάκια, που χώνονται στο κεφάλι, χωρίς ιδιαίτερες απαιτήσεις, πρόκειται να φορεθούν πολύ το χειμώνα και να αντικαταστήσουν τα διάφορα μαντηλοδέματα και τα «τυρμπάν».

Είναι δε μάλα καί ο ταπές τους γίνεται δίχως «παρτί». Έτσι μπορούν να μπουν ακόμη και μέσα στην τσαντά, αν χρειαστή.

Οι φούστες, που συνοδεύουν τα καινούργια πλεχτά «ανσάμπλ» είναι πάντοτε στενές, γιατί θεωρείται εξαιρετικά άκομψο, να φορδαινεί η φούστα προς τα κάτω ή να έχει πιέτες κλπ., εφόσον το πουλόδερ φοριέται φέτος έξω από τη φούστα.

Για το λόγο αυτό θα χρησιμοποιήσετε μόνο τις στενές φούστες, που έχετε, προκειμένου να φορέσετε το πουλόδεράκι έξω από τη φούστα.

Αν βάλετε το πουλόδερ μέσα στη φούστα, τότε μπορείτε να φορέσετε οποιοδήποτε φάρδος σας αρέσει.

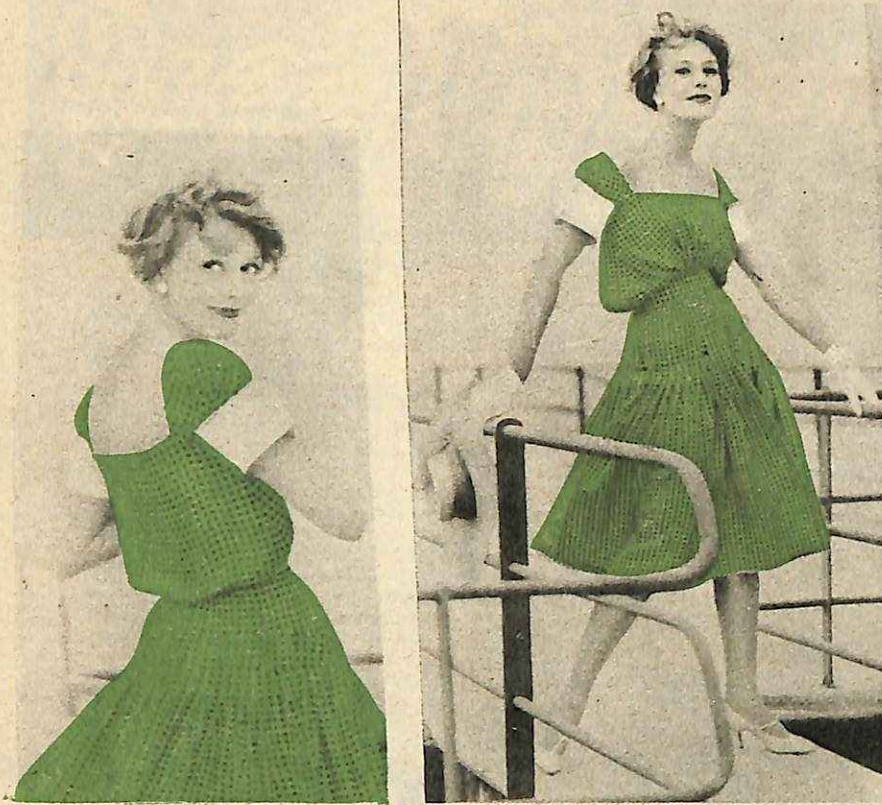
Γενικά, η γαρνιμή, της σιλουέτας, θα είναι περιορισμένη το χειμώνα και θα ευνοηθούν ιδιαίτερες, όπως φαίνεται, τα στενά.

Το μάκρος της φούστας θα φτάσει τους 40—44 πόντους.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΖΑΚΕΤΑΚΙΑ

Οι κομψές γυναίκες δεν έχουν ανάγκη φέτος, να φορέσουν μάλλινα φορέματα, με την πρώτη κιόλας μεταβολή του καιρού.

Η μόδα έχει προνοήσει και λανσάρει

ήδη τα πρώτα φθινοπωρινά ζακετάκια, τα οποία φοριούνται τόσο απάνω από τα λινά ή βαμβακερά φορεματάκια, όσο και με τα μεταξωτά ή βαμβακερά ζέρσεϊ.

Τα ίδια αυτά ζακετάκια της μόδας, με μία φούστα άσορτί, γίνονται κομψά και πρακτικά ταγίερ, που θα φορεθούν όλο το φθινόπωρο.

Η μόδα θέλει μπλέ τα πρώτα αυτά φθινοπωρινά ζακετάκια. Ένα ωραίο μπλέ-άρντουϊζ χρώμα, που φοριέται με όλα τα χρώματα άνεξαιρέτως, με κουμπιά άσπρα άσημια.

Το μπλέ-άρντουϊζ, δεν είναι ούτε το μπλέ-μαρίν, ούτε το μπλέ-ρουά, που χτυπά στο μάτι. Πρόκειται για τον ωραίο και γλυκό χρωματισμό του μπλέ, που έχουν οι πλάκες των παιδιών του νηπιαγωγείου.

Τα μπλέ αυτά ζακετάκια είναι κομψά και θεωρούνται το υπ' άρ. 1 ντύσιμο της φθινοπωρινής εποχής.

Γίνονται δε σε απλή, ίσια γραμμή, με στενό και μακρύ μανίκι και ντεκολτέ, που ξεχειλώνει γύρω από το λαιμό και μένει λίγο ανοιχτό εμπρός, για να φαίνεται από μέσα το φόρεμα ή το μπλουζάκι.

Με μία όμοια φούστα μπλέ, δημιουργείτε ένα κομψότατο και πολύ πρακτικό ταγεράκι, που θα σας εξυπηρετήσει θαμνάσια, σαν έλαφρο, ζεστό ντύσιμο για το φθινόπωρο.

Η φούστα του ταγίερ γίνεται ίσια και στενή και έχει μία πιέτα πίσω, η οποία ανοίγει χαμηλά, για να διευκολύνει το περπάτημα. Οι μπλούζες που συνοδεύουν το χαριτωμένο αυτό ταγεράκι, ποικίλουν ανάλογα με την ώρα που θα φορεθούν. Εκείνο πάντως που πρέπει να προσέχετε είναι να τις διαλέγετε άσπρες ή ριγωτές κλπ. με άσπρο χρώμα μέσα, ώστε να συνδυάζονται με τα κουμπιά της ζακέτας, που δεσμεύουν κατά κάποιο τρόπο το χρώμα, με το οποίο θα φορεθεί η ζακέτα.

Αυτά τα άσπρα κουμπιά, φρεσκάρουν την αυστηρότητα του μπλέ ταγέρ και συνδυάζονται όμορφα, όταν η ζακέτα φοριέται επάνω από καλοκαιρινά φορέματα. Τα άσπρα κουμπιά, 3 ή 6 ανάλογα με το κομψότατο, αν είναι σταυρωτό ή όχι, δίνουν μία ξεχωριστή χάρι στο μπλέ ζακετάκι και του βάζουν τη σφραγίδα του φθινοπώρου 1958.

Από τα μοντέλα του φιγουρινιού μας, που βλέπετε, παίρνετε ακριβώς ιδέα τόσο της καινούργιας μπλέ ζακέτας, που φοριέται ήδη στο Παρίσι, όσο και για τον τρόπο που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το μοντέρνο και νεανικό αυτό ντύσιμο.

«ΣΕΜΙΖΙΕ» ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΑ

Κυκλοφορούν τελευταία τα νέα «σεμι-

ζιέ» από κλασικό (ηπι-καρρό) ύφανση, άσπρο και μαύρο, που η φούστα του γαρνίρεται με 5 τεράστιες παπαρούνες (άπλικες). Δεξιά: Τελευταίο παρισινό μοντέλο, από μουσελίνα έμπριμέ, σε γραμμή (Μπούλ) με στρογγυλό ντεκολτέ.

Έλεύθερο «σεμιζιέ» του οίκου Ντιόρ του οποίου το κορσάκι σχηματίζει, μπουφάν, στην πλάτη και τετράγωνο ντεκολτέ. Τα μανίκια του μοντέλου σχηματίζουν ώμο και γαρνίρονται με άσπρες φαρδιές μανσέτες.

ζιέ» μοντέλα «τέλος του καλοκαιριού» όπως ονομάστηκαν, που ακολουθούν μία έντελως καινούργια τεχνολογία και που είναι όλα κομψά και πολύ χαριτωμένα.

Εκείνο που διακρίνει τα νέα «σεμιζιέ» είναι κυρίως η νεανική έλευθερη γραμμή τους.

Όπως βλέπετε και στα δύο ωραιότατα μοντέλα του φιγουρινιού μας, η νέα μόδα έχει επιστρατεύσει καινούργιους τρόπους, για να τονίσει το μοντέρνο έλεύθερο «σεμιζιέ» και καταφέρνει με το τίποτα, να παρουσιάσει καινούργια πράγματα.

Το κομψό «πουαντιγιέ» μοντέλο π.χ. είναι του Ντιόρ και όπως βλέπετε, παρουσιάζει μία εξαιρετικά έλευθερη γραμμή «σεμιζιέ», πρωτότυπη και πολύ καλαίσθητη συγχρόνως.

Η φούστα είναι πλισέ, που ράβεται ως τις «άνες» και από εκεί και κάτω μένει έλεύθερο και άφινει τη φούστα να ανοίγει με χάρι προς τα κάτω.

Το κορσάκι γίνεται μπόλικο, στο σώμα και σχηματίζει πίσω μπουφάν και μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ.

Το μανίκι παρουσιάζει την εξής χαριτωμένη πρωτοτυπία. Κόβεται κανονικό κοντό μανικάκι και φορμάρεται με μία σουρίτσα, απάνω, σ' ένα πρόσθετο ρέλι, έφασον δεν έχει άμο το φόρεμα. Έτσι σχηματίζεται όμοιος από το ίδιο το μανικάκι, τονίζεται μάλιστα και με μία φαρδιά άσπρη μανσέτα που κλείνει με δύο κουμπιά, ντυμένα από το ίδιο.

Το δεύτερο μοντέλκι μας, γίνεται από άσπρόμαυρο «πιτ-καρρό» σε άπλουστατη γραμμή.

Το κορσάκι εφαρμόζει στο σώμα και έχει στρογγυλό ντεκολτέ και ένα φαρδύ γιακά, χωρισμένο στα 4, που ρελιάζεται με άσπρο και κόκκινο φασάκι.

Η φούστα έχει πιέτες άτσάκιστες, γύρω από τη μέση και σε όλο το μπροστινό φύλλο «άπλικάρονται» 5 τεράστιες παπαρούνες, οι οποίες γαρνίρουν πολύ χαρούμενα το κομψό αυτό «σεμιζιέ» της νέας μόδας.

Ένα κοντό και εφαρμοστό μπολερό, από το ίδιο ύφανση, που ρελιάζεται στην άκρη, όπως και ο γιακάς του φορέματος, με δύο ρελάκια, το ένα άσπρο και το άλλο κόκκινο συμπληρώνει το ντύσιμο αυτό φορεματάκι.

Τα καινούργια «σεμιζιέ» φορέματα μεταθέτουν ελαφρώς την τάλια. Άλλοτε την τοποθετούν λίγο ψηλότερα και άλλοτε αίσθη-τά πιο χαμηλά.

Μόνο στα «άμπιγιέ» άπογευματινά φορέματα και στα βραδυνά, αυτά δηλ. που φοριούνται στα νυκτερινά κοσμικά κέντρα ή στις κάπες πολυάριθμες φιλικές συναστροφές, η τάλια άνεδοκατεβαίνει μεταξύ στήθους και κάτω από τους γοφούς, όπως είναι π.χ. το «στύλ άμπιέρ», όπου η τάλια άνεβαίνει ψηλά στο στήθος.

Τα μοντέλα τύπου «Τσάρλεστον» ή «στύλ 1926» έχουν

Μοντέρνα καζάκια της πλάζ, σύμφωνα με την καινούργια μόδα και σόρτ άσορτί.

την τάλια στους γοφούς.

Στα «Μπέμπυ-ντόλ» μοντέλα, το κορσάκι τελειώνει χαμηλά στους μηρούς και από εκεί και κάτω αρχίζει η φούστα του φορέματος. Ένα φαρδύ και σουρωτό βολάν, δηλαδή, που παίρνει τη θέση φούστας και κατεβαίνει την τάλια άρκετά κάτω από τους γοφούς.

Τα χρώματα, που συνήθως γίνονται για βραδυνά φορέματα είναι το κόκκινο, το πορτοκαλί, το μπλε και το μαρόν. Εξαιρετικά κομψή επίσης θεωρείται, φέτος, η τριχρωμία του άσπρου-μαύρου-καφέ.

Ένα πολύ μοντέρνο «άν-σάμπλ» σε στύλ «Τσάρλεστον» είναι το βραδυνό ντύσιμο με κόκκινη στενή φούστα, άσπρη μπλούζα μακρόταλη και μία φαρδιά «ντι-άπ» ζώνη από μουσελίνα ροζ, τοποθετημένη απάνω στις «άνες».

Το ίδιο αυτό σύνολο θεωρείται πάρα πολύ κομψό, την εποχή αυτή, αν γίνει σε μαύρο-άσπρο, με ζώνη καφέ. Μία και μιλάμε για βραδυνό ντύσιμο, δεν πρέπει να παραλείψουμε τη γραμμή «Μπούλ», η οποία πρόκειται να επικρατήσει ακόμη και στα χειμωνιάτικα μοντέλα και που τη στιγμή αυτή βρίσκεται στις δόξες της.

Σε μία φιλανθρωπική γιορτή που δόθηκε τελευταίως, στο Παρίσι τα κομψότερα μανικέν εμφανίστηκαν με όλοστράγγυλες φούστες τύπου «Μπούλ», που έσφιγγαν χαμηλά, στα γόνατα. Όπως προβλέπεται, το στρογγύλωμα της γραμμής του σώματος πρόκειται να είναι το κύριο χαρακτηριστικό της νέας χειμωνιάτικης μόδας, στα άμπιγιέ άπογευματινά και βραδυνά φορέματα.

ΚΑΖΑΚΕΣ ΤΗΣ ΠΛΑΖ

Τώρα, στο τέλος του καλοκαιριού, βλέπουμε κομψά «άν-σάμπλ» της πλάζ να γίνονται στον τελευταίο τύπο της καινούργιας μόδας, όπως είναι π.χ. οι καζάκες.

Οι καζάκες που έτυχαν της μεγάλης ενορίας των κομψών γυναικών, καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού, τώρα φοριούνται στη θάλασσα και θεωρούνται το μοντέρνο στύλ, για ντύσιμο της πλάζ.

Αρέσουν δε υπερβολικά, γιατί ποικίλλουν με τεχνικές «ντεκούπ», οι οποίες αναδεικνύουν τη φυσική κομψότητα του σώματος ή καλύπτουν το μικρό ή μεγάλο ελάττωμα, κατά πολύ μελετημένον τρόπο.

Ένα υπερβολικά μικρό στήθος π.χ. υπογραμμίζεται με μία όριζόντια ραφή, απάνω στο στήθος ή λίγο χαμηλότερα.

Σε μεγάλο στήθος, η ραφή αυτή λοξεύει ή κατεβαίνει εμπρός και σχηματίζει ένα τρίγωνο, καμμία φορά δε καταργείται έντελως.

Για να κάνετε μία μοντέρνα καζάκα, της πλάζ, μπορείτε να διαλέξετε το σχέδιο ενός αποιουδήποτε κορσάκι, που σας πηγαίνει ωραία στο σώμα, και να το χρησιμοποιήσετε για τη δουλειά που θέλετε.

Η καζάκα γίνεται τόσο μακριά, ώστε να μη φαίνεται καθόλου από κάτω το σόρτ ή το πολύ 7—8 πόντους πιο κοντή απ' αυτό. Συνήθως, οι ραφές μένουν ανοιχτές, στο κάτω μέρος, ώστε να έχη «άέρα» η καζάκα και να μην κολλά στους γοφούς, πράγμα που δεν είναι καθόλου της μόδας.

Όταν η καζάκα της πλάζ, έχη «ντεκούπ» και ραφές έμπρός, κατά μήκος του κορσάκι, όπως είναι το μοντέλο του φιγουρινιού που σας δίνουμε, τότε μένουν οι μπροστινές ραφές λιγάκι ανοιχτές, στο κάτω μέρος.

Όπως βλέπετε στο φιγουρίνι μας, η κομψή αυτή καζάκα της πλάζ, που μπορεί να φορεθεί και με φουστίτσα, εκτός πλάζ, έχει ωραίες «ντεκούπ», οι οποίες γαζώνονται απ' έξω. Το ξώρραφο αυτό στύλ, γαρνίρει την καζάκα και της δίνει έναν άπλο και συγχρόνως πολύ μοντέρνο χαρακτήρα.

Άριστερά: Ό καινούργιος τύπος του μώλλινου μαγιώ, το 1928, που λανσάρεται τελευταία στο Παρίσι. Δεξιά: Μοντέρνο κοστούμι του μπάνιου, που κλείνει σεινό εμπρός και αφήνει γυμνή την πλάτη.

Το ιδιαίτερο που παρουσιάζει η καινούργια αυτή μόδα της πλάζ είναι ότι το σόρτ γίνεται όμοιο με την καζάκα και άποτελεί ένα εξαιρετικό κομψό σύνολο, ακόμη και όταν σκεπάσει η καζάκα το σόρτ και δεν φαίνεται παρά κατά το περπάτημα, από τα ανοίγματα των πλαισίων ραφών.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ «ΜΑΓΙΩ» 1958

Τα πλεκτά μάλλινα «μαγιώ» ξαναγύρισαν στη μόδα και όλα έχουν τα χαρακτηριστικά των προ τριακονταετίας κοστούμιών του μπάνιου. Μοιάζουν δε ακόμη και στο χρώμα, γιατί τα μοντέρνα πλεκτά μαγιώ γίνονται μαύρα, όπως και τα κοστούμια του μπάνιου του 1928.

Όλα τα μοντέρνα μαγιώ είναι ίσια και κατεβαίνουν μονοκόμματα, για να καλύψουν το παχύ σημείο των μηρών.

Συνήθως έχουν φαρδιές μπρετέλες, μονοκόμματα επίσης, οι οποίες σχηματίζουν το άνοιγμα του ντεκολτέ.

Στο ντεκολτέ παρατηρείται η εξής αλλαγή, μεταξύ του μοντέρνου και του μαγιώ της παλιάς μόδας.

Όλα τα καινούργια κοστούμια του μπάνιου που λανσάρονται, τελευταία στις κοσμικές πλάζ της Ευρώπης έχουν το ντεκολτέ στην πλάτη και είναι ελάχιστα ανοιχτά εμπρός.

Μερικά μάλιστα κλείνουν έντελως στο στήθος και άνεβαίνουν ως ψηλά στο λαιμό, εμπρός, ενώ η πλάτη μένει γυμνή, ως τη μέση.

Τα μοντέρνα μαγιώ αυτής της εποχής χαρακτηρίζονται άπτο τη διακριτικότητα της γραμμής, της τεχνολογίας και του χρώματος. Όλα είναι άπλουστατα, κατάνυρα και δεν έχουν καμμία γαρνιτούρα, που να ποικίλη τη μονοτονία τους. Και όμως αυτός ο τύπος του μαγιώ, θεωρείται της τελευταίας μόδας και φοριέται τη στιγμή αυτή, από τις κομψότερες λουόμενες των κοσμικών πλάζ.

Τα τομηρά πολύχρωμα μπουρνούζια, που τόσο συνήθιζανται τελευταία, στη θάλασσα, άποτελούν μία ευχάριστη ποικιλία και δίνουν μία χαρούμενη νότα, στο κατάνυρο κοστούμι του μπάνιου, που έχει πέσει σαν βόμβα, μεταξύ των κομψών γυναικών, οι οποίες έννοούν όλες να το φορέσουν, μία και η μόδα το λανσάρεται τόσο επίμονα!

Τα μοντέρνα μαγιώ, όπως όλα τα μάλλινα κοστούμια του μπάνιου, παρουσιάζουν το μεγάλο πλεονέκτημα ότι εφαρμόζουν ωραία στο σώμα και κολακεύουν τη σιλουέτα.

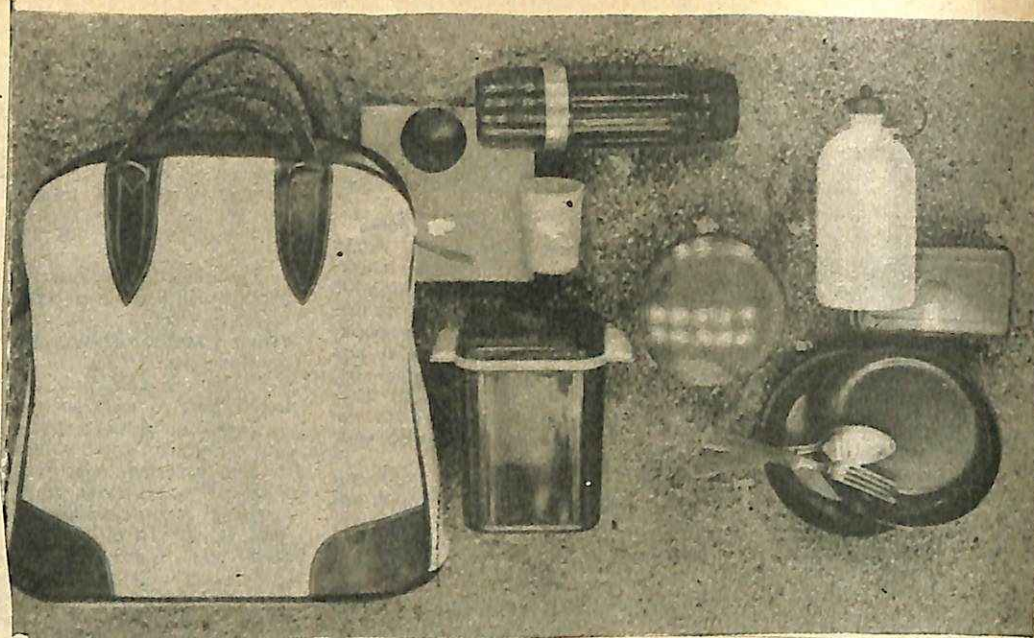
ΛΙΛΙΑΝΙ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΑΣΕΣΟΥΑΡ

Μιλήσαμε πολλές φορές για τη μεγάλη ποικιλία που μάς παρουσιάζει η μόδα στα κολλιέ.

Τονίσαμε ιδιαίτερα τη μεγάλη «θόγκ», που έμφανίζουν τα πολύχρωμα πετράδια, συνδυαζόμενα στο ένα ή το άλλο κολλιέ. Άλλοτε πάλι το κάθε κολλιέ διαλέγει το χρώμα του, διακόπτοντας τη φαινομενική μονοτονία με συνδυασμούς άποχρώσεων.

Η τσάντα «φούρ-τού» που χωράει ό,τι μας χρειάζεται σε μία έκδρομή.

Η μόδα του άσπρου κολλιέ, που ριέται με μαύρο πλεκτό φόρεμα.

Έχουσα θέσι. Θα τα δούμε να στολίζουν το λαιμό και το στήθος σε πολλές σειρές. Οι πέτρες είναι ομοιόμορφες σε μέγεθος, αλλά δεν αποκλείονται και οι λίγο μικρότερες πίσω.

Μιλούμε για πετρώδια, αυτό όμως δε θα πη ότι δεν είναι της μόδας και οι πέρες.

Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως συντελούν στο να προσθέσουν κάποια πολυτελή εμφάνιση στο σύνολο.

Τα πολύχρωμα πάλι κολλιέ προσδίδουν ζωή στις ανοιχτόχρωμες τουαλέτες.

Όσο για τα λευκά κολλιέ αυτά συνιστώνται ιδίως για τις βαθύχρωμες τουαλέτες.

Να, επίσης και η μόδα του λευκού και του μαύρου, που δεν χάνει ποτέ την επίκαιρότητά της.

Τίποτε πιο κομψό από μια μαύρη τουαλετίτσα κλειστή ως το λαιμό, που συμπληρώνεται μ' ένα άσπρο κολλιέ σε πολλές σειρές.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Ανάμεσα στους τόσους συνδυασμούς που λανσάει κάθε φορά η μόδα, δίνει έντελώς ιδιαίτερη προσοχή στην προσαρμογή του παπουτσιού προς το φόρεμα.

Αυτό το βλέπουμε όχι μόνο στις επίσημες εμφανίσεις, αλλά και στο καθημερινό ντύσιμο.

Το παπούτσι συνδυάζεται μ' ένα σεμιζιέ φόρεμα, με μία μπλούζα και φούστα, μ' ένα λινό ταγιέρ ή με κάποιο φορεματάκι σπάρ. Για τα βράδια εκείνο που παίζει τον κυριώτερο ρόλο είναι το χρώμα.

Δεν επιτρέπεται σήμερα σε μία κομψή γυναίκα να μη διαλέξει μία γόβα, που να εναρμονίζεται με την τουαλέτα της, όσον αφορά το χρώμα. Η αν δεν μοιάζει με το φόρεμα, να μοιάζει με κάποιο άλλο αξεσουάρ.

Φυσικά ο συνδυασμός με το φόρεμα είναι προτιμότερος.

Με μία σταμπάτη μεταξωτή τουαλέτα με λευκό φόντο και ζωηρά σταμπαρισμένα θα φορέσουμε άπαραιτήτως γόβα, που νάχη το χρώμα των σταμπαρισμένων σχεδίων.

Με μία τουαλέτα μονόχρωμη, η γόβα θα ακολουθήσει το χρώμα της τουαλέτας, πλην του τακουινιού και της μπαρέτας. Αυτά τα δυο θα συνδυαστούν με κάποιο άλλο αξεσουάρ του συνόλου, ως πούμε την τσάντα, τα γάντια, την εσάρπα, το κολλιέ.

Μ' ένα πολύχρωμο φόρεμα σταμπατό ή ριγέ ή σκατσέζικο ή γόβα θα συνδυαστή μ' ένα από τα χρώματα του φανταζι ύφασματος. Κατά προτίμηση με όποιο κυριαρχεί.

Στην κάθε γυναίκα αναπόκειται να χρησιμοποιήσει το προσωπικό της γούστο για να πετύχει ωραίο συνδυασμό και να κατορθώσει τη μία γόβα να την συνδυάσει με δύο ή τρία φορέματα. Έτσι ο προϋπολογισμός του ντυσίματος θα είναι προσιτός.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΣΑΣ

Στα έκδρομικά εξαρτήματα επήλθε σημαντική μεταβολή.

Η μόδα δεν επιτρέπει να παίρνουμε μαζί μας τίποτε που να μην έχει τη σφραγίδα της καλαισθησίας.

Έτσι όλα τα μικροπράγματα, που είναι απαραίτητα σε μία

έκδρομή: «τερμό», ποτήρια, πιάτα, μαχαιροπήρουνα, πετσετάκια τοποθετούνται σε κομψότερες τσάντες, που δεν διαφέρουν εξωτερικώς από τις τσάντες των άποσκευών.

Μία τέτοια τσάντα είναι από ψάθα σε δυο χρώματα. Έχει το σχήμα κανονικής τσάντας, που κλείνει με καπάκι και κρατιέται από ένα οβάλ κρέμασμα κι' αυτό ψάθινο.

Μία άλλη μοιάζει με καλάθι, αλλά το μακρόστενο σχήμα της και τα χερούλια της, που σχηματίζουν γωνίες, της δίνουν μία πρωτότυπη εμφάνιση.

Η τσάντα αυτή είναι πολύ πρακτική ιδίως για τα «τερμό».

Οι συνδυασμοί διαφέρουν χρωμάτων παίζουν κι' εδώ το ρόλο τους.

Μία τρίτη τσάντα είναι στον τύπο εκείνων που λέγονται «φούρ-τού». Γίνεται από λευκό καραδόπανο συνδυασμένο με χρωματιστό δέρμα και κλείνει με έκλαιρ. Δύο κοντά δερμάτινα χερούλια τη συμπληρώνουν.

Είναι ίσως η πιο πρακτική άπ' όλες γιατί έχει μεγάλη χωρητικότητα και μας επιτρέπει να μεταφέρουμε πολλά πράγματα.

Βέβαια, έχουμε και τις καθεαυτο τσάντες με τις διάφορες θέσεις για το κάθε τι, που γίνονται από πλαστική ύλη για να ναι ελαφρές. Παρουσιάζονται δε αυτές οι πλαστικές τσάντες σε διάφορα χρώματα και σε μεγάλη ποικιλία έτσι που να ικανοποιούν το κάθε γούστο.

- 1) Με αυτή την ιδιόρρυθμη ζώνη στολίζεται το χαριτωμένο αυτό σταμπατό φόρεμα.
- 2) Φουφούλα με μπρετέλλες και από πάνω φουσανάκι.
- 3) Μία πολύ κομψή ποδιά για την κοπελίτσα που βοηθάει στο νοικοκυριό.
- 4) Φούστα με κουφώσιμες πιασμένη με σουρίτσες στη μέση.
- 5) Κορσάζ κοροσέ με φαρδιές μπρετέλλες και σουριωτή φούστα.
- 6) Ώραία καρδεδάτη μπλούζα γι' αγόρι, φοριέται με λευκό λινό παντελόνι.

Έχουν μέσα θέσι για πιατάκια, για ποτήρια, φλυτζάνια, μαχαιροπήρουνα, για δυο μεγάλα «τερμό» και μπορούν να χωρέσουν και μερικά τρόφιμα ή κονσέρβες.

Μην ξεχνάμε ότι και τα πιατάκια, ποτήρια, φλυτζάνια πρέπει κι' αυτά να είναι δια-

λεγμένα σε τέτοιον τρόπο, που να είναι αρμονικά.

Δείχνουμε και σ' αυτή τη λεπτομέρεια το γούστο μας.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Πόσο κομψά και πρακτικά είναι τα ντε-πιές για τις μεγάλες, είναι γνωστό.

Σήμερα θα δούμε τί χαριτωμένη εμφάνιση μπορούν να παρουσιάσουν οι κοπελίτσες εφαρμόζοντας κι' αυτές τη μόδα των ντε-πιές σε μία γραμμή απλή και πρακτική.

Το παιδικό ντε-πιές άποτελείται από μία φούστα και μία βέστα στον τύπο μπολερο.

Η φούστα είναι πλισσέ ή με φαρδιές πλαγιαστές πιέτες ή κουφωτές. Φυσικά δεν αποκλείονται και οι ψιλές πιέτες της μη-χανής.

Η βέστα-μπολερο γίνεται μ' ένα μεγάλο άνοιγμα γύρω στο λαιμό στρογγυλό ή ωειδές. Όσο για το μανίκι είναι πολύ κοντό σε κούμπ ζαπτονέ.

Το μακρος της βέστας ξεπερνά τη μέση μ' ένα ελαφρό πάρισμο στις πλάινες ραφές ακριβώς στο σημείο της μέσης. Έτσι διακόπτεται η ίδια γραμμή.

Τέσσερα κουμπιά την κλείνουν τοποθετημένα σε ίσια γραμμή. Αυτό το απλό και χαριτωμένο ντε-πιές παίρνει μία ιδιαίτερη μορφή ανάλογα με το ύφασμα που θα χρησιμοποιήσουμε.

Συνηθίζονται πολύ οι διάφορες κοτονάντ, οι ποπλίνες, τα πικέ και τα λινά. Δεν αποκλείεται εν τούτοις και η χρησιμοποίησι φανταζι ύφασμάτων καντριγιέ ή σταμπατών.

Στα μονόχρωμα ύφασματα μπορούμε να προσθέσουμε ένα γαρνίρισμα από μία φάσα σε διαφορετικό χρώμα.

Αυτή η φάσα στολίζει το κάτω άκρον της βέστας-μπολερο, το γύρο του ντεκολτέ, τη γραμμή του κουμπώματος και το τελείωμα των μανικιών.

Αλλά και στο φανταζι ντε-πιές μπορούμε να κάμουμε το ίδιο χρησιμοποιώντας φάσα από μονόχρωμο ύφασμα.

Αυτά τα παιδικά ντε-πιές φοριούνται αυτότελη, χωρίς κομμά προσθήκη, αλλά μπορούν να φορεθούν και με μία μπλούζα για συμπλήρωμα ή μ' ένα απλό πλαστρόν.

Ας προσθέσουμε και την εύκολια ότι μπορεί η κοπελίτσα να φορή και μόνο τη φούστα με μία μπλουζίτσα ή μ' ένα βαμπακερό πουλόβερ.

Έτσι θάκη κι' άλλες εμφανίσεις.

ΚΟΜΨΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΠΟΔΙΣ

Αν έφτασε η κορούλα σας σε ηλικία, που μπορεί να σας βοηθήσει στο νοικοκυριό μη παραλείψετε να την εφοδιάσετε με μία πρακτική, αλλά συγχρόνως κομψή ποδιά.

Μία τέτοια ποδιά, είναι καμωμένη από βαμπακερό βαθύχρωμο σατέν με λευκές βούλες. Φοριέται εύκολα πάνω από το φόρεμα κι' έτσι μόλις τελειώσει η κοπελίτσα τις δουλειές της τη βγάζει και είναι έτοιμη, ντυμένη.

ΕΣΙΜΕΡΑΛΔΑ

1) Για κοριτσάκι 11 χρόνων, χαριτωμένο ντε-πιές από ροζ ποπλίνη. 2) Το ίδιο σχέδιο από σκατσέζικο ποπλίνη, φορεμένο με άσπρη μπλούζα. Για κοριτσάκι 9 χρόνων. 3) Και πάλι το ίδιο σχέδιο για κοριτσάκι 6 χρόνων από καρδεδάτη ποπλίνη.

ΕΞΩ απ' τὸ μπάρ Ροζίτα φύλαγαν οἱ στρατιῶτες τοῦ στρατηγοῦ Γκῶσο. Καὶ μέσα παίζανε οἱ κιθάρες καὶ τὰ ζευγάρια χορεύανε νωσταλικά ταγκό.

Σ' ἓνα ἀπάμερο τραπέζι κάθονταν ὁ Γκονζάλες κι' ἡ Μαριτίτσα. Τὰ μαῦρα μάτια τῆς κοπέλλας λάμπανε ἀπὸ περηφάνεια. Εἶχε καβαλιέρο τῆς τὸν ωραιότερο ἀντρα ὅλης τῆς χώρας!

Ὁ Γκονζάλες τῆς χάριδε τρυφερά τὸ χέρι, πάνω απ' τὸ τραπέζι, κι' ἔπινε κάθε τόσο στὴν ὑγεία τῆς, στὴν ὀμορφιά τῆς, στὸ βελουδένιο δέρμα τῆς καὶ στὰ ὑπέροχα μάτια τῆς.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη πού βρίσκομαι μαζί σου!... τοῦ ψιθύριζε ἐκείνη.

Ὁ Γκονζάλες ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ τῇ φίλησε.

Ἡ μουσικὴ ξανάρχισε, μὰ τώρα ὄχι γιὰ χορό. Οἱ κιθάρες συνοδεύανε ἓνα παθητικὸ ἐρωτικὸ τραγούδι. Κι' ὅλοι σάπαιναν γιὰ νὰ τ' ἀκούσουνε...

Ξαφνικά, πέσανε κάπου μακριὰ τρεῖς ντοφεκιές. Ἡ Μαριτίτσα ἔσφιξε φοβισμένη τὸ χέρι τοῦ καβαλιέρου τῆς.

— Σ' ἀγαπῶ, Γκονζάλες! τοῦ εἶπε τρυφερά. Ἀφίσε πιά τὴν κυβέρνησι στὸ Γκῶσο καὶ στοὺς ἄλλους! Ἀσε τους νὰ σκοτώνωνται κι' ἐλα μαζί μου! Πᾶμε ν' ἀνακατευθεῖσαι μὲ τὴν πολιτικὴ... Ὁ δὲ πατριωτισμὸς καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι, δίχως κανένα φόβο!

Ἐνῶ τώρα τρέμω στὴ σκέψι πὼς μπορεῖ κάθε στιγμή νὰ σὲ χάσω!

Πρὶν προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ ὁ Γκονζάλες, ξανάρχισε ὁ χορός. Ὁ Πετράτο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπάρ—καλὸς φίλος τῆς Ροζίτας καὶ τοῦ Γκονζάλες—πλησίασε τὸ τραπέζι τους. Ἦταν ἓνας ἀνθρώπος σοβαρὸς καὶ εὐλοκισμένος.

Ἐσκυψε στ' αὐτὴ τοῦ Γκονζάλες καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Σ' ἀκούω Ντέο! Εἶχα ἀκούσει πὼς σὲ πιάσανε καὶ σὲ βάλανε φυλακή. Εὐτυχῶς πού ἦταν ψέμματα!... Μὰ δὲν ἔπρεπε νάρθῃς ἐδῶ τώρα. Εἰν' ἐπικίνδυνον... Καὶ μπορεῖ νὰ βρῇ τὸ μπελῶ τῆς κι' ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, καλὲ μου φίλε, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, ἀπάντησε ἐμπιστευτικά ὁ Γκονζάλες.

— Φυλάνε στρατιῶτες απ' ἐξῶ, στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα, ἔπνευνε ὁ Πετράτο. Ἰσως δὲν τὸ ξέρεις... μὰ σοῦ ἔχουνε φράξῃ τὸ δρόμο... Ὑπάρχει ὡστόσο μιά ἄλλη, κρυφὴ ἔξοδος, πού τὴν ξέρω ἐγὼ μονάχα: ἓνα ὑπόγειο τούνελ. Μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ κεῖ.

Ὁ Γκονζάλες φάνηκε πὼς δίσταζε μιά στιγμή. Ὑστερα ἐξήγησε στὸ φίλο του:

— Δὲ μπορῶ νὰ φύγω! Ἐδῶσα τὸ λόγο μου στὸ Γκῶσο πὼς θὰ μείνω ἐδῶ...

Καὶ πρόσθεσε μὲ δυνατὴ φωνή, βλέποντας πὼς ἡ Μαριτίτσα παραξενευότανε γι' αὐτὰ τὰ κρυφισμάτα:

— Μὰ φέρτε μας λοιπὸν τὴ λίστα! Πεινάμε. Καὶ πρέπει νὰ

ἔχουμε καλὰ ἀπόψε, γιατί εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ βραδιά. ἔτσι, Μαριτίτσα;

Ἡ κοπέλλα ἔσκυψε λίγο καὶ τοῦ ἀπαίτησε τὸ μπράτσο.

— Μαί, ἀγάπη μου! ἀπάντησε, κυττάζοντάς τον ἐρωτικά.

Ἐκείνος τῆς χάριδε τὸ χέρι προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴ θλίψι πού γέμιζε τὴν ψυχὴ του.

— Θυμᾶσαι τὸ ἀγαπημένο μας φαγητό; ρώτησε ὕστερα τὸν Πετράτο.

Ἐκείνος ἐγνεψε «ναί».

— Ὁ δὲ μὰς σερβίρης ψιτὰ πιτσούνια καὶ πατάτες βρασμένες στὸ λάδι. Καί, γιὰ νὰ συμπληρώσουμε τὸ λουκούλειο γεῦμα μας, θὰ μὰς δώσῃς μανιτάρια μ' ἐκείνη τὴν ὥραία σάλτσα πού φτιάχνεις. Δὲν ἀρέσουνε στὴ Μαριτίτσα, ἐγὼ ὅμως θὰ τὰ τιμῶω ὅπως τοὺς ἀξίζει!

Σταράθηκε ἔπειτα στὴν κοπέλλα καὶ τῆς εἶπε γλυκά:

— Μὲ συγχωρῆς, καλὴ μου. Πρέπει νὰ μιλήσω λίγο μὲ τὸ φίλο μου, ἰδιαίτέρως.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὤμο τοῦ Πετράτο, τὸν τράβηξε παρὰμυρὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ δὲ μὰς μαγερέμῃς ἐκείνα τὰ πολυχρώμα μανιτάρια, πού φυτρώνουνε στὴν ἄκρη τοῦ κήπου σου, κάτω απ' τὴν ἀχλαδιά, ἐκεῖ πού καθόμαστε συχνὰ ἡ Μαριτίτσα κι' ἐγώ.

Ὁ Πετράτο χλόμιασε.

— Μὰ αὐτὰ εἶναι φαρμακερά! τραύλισε.

— Αὐτὰ θὰ μοῦ φτιάξῃς, εἰπά! Καὶ θὰ τὰ ἐτοιμάσῃς μόνος σου! πρόφερε ἔπειτα ὁ Γκονζάλες.

— Ἀδύνατο!... Ὁδῶναι μιά δολοφονία!...

— Προτιμᾶς λοιπὸν νὰ μὲ στήσουνε μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα; ἔσπευσε ὁ Γκονζάλες. Τὰ ξημερώματα πρόκειται νὰ τουφεκιθῶ!

Ὁ Πετράτο τὸν κύτταξε, κατατραυμαγμένος.

— Ὅποτε εἰν' ἀλήθεια αὐτὸ πού ἔμαθα; μουρμούρισε. Σὲ πιάσανε;

— Ναί. Ἀλλ' ὁ Γκῶσο μοῦκανε μιά τελευταία χάρι: Μοῦ ἐπέτρεψε νὰ περάσω μιά νύχτα μὲ τὴ Μαριτίτσα... Γι' αὐτὸ φυλάνε τώρα ἐξῶ οἱ στρατιῶτες του. Ἐγὼ δώσω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς δὲ θὰ φύγω... μὰ ὁ Γκῶσο θέλει νάμειν σίγουρος!

Ἀφῆκε, ἡ Μαριτίτσα δὲν ἔβριζε τίποτα... Θέλω νὰ τὴν ἀφίσω μὲ μιά ὥρα ἀνάμνησι... Ὁ δὲ μὰς κᾶνῃς μιά χάρι ἀκόμη, Πετράτο; Νὰ τὴν προσέχῃς, ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχω πιά!

Ὁ Γκονζάλες ξαναγύρισε στὸ τραπέζι, ὅπου τὸν περίμενε ἡ Μαριτίτσα.

Εἶχαν φάει σχεδὸν τὰ πιτσούνια, ὅταν ἀκούστηκε θόρυβος ἀπ' ἐξῶ.

— Ὁ Γκῶσο! φώναξαν μερικοί.

Ἐνας χοντρός ἀντρας, μὲ χρυσοστόλιστη στολὴ στρατηγοῦ, μπήκε στὸ μπάρ. Κύτταξε γύρω, εἶδε τὸν Γκονζάλες καὶ προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι του.

Χαίρετῃς τὴ Μαριτίτσα, γέρνοντας τὸ κεφάλι του. Ἐνας στρατιῶτης τοῦφερε μιά καρέκλα. Κάθησε μαζί μὲ τὸ ζευγάρει καὶ ζήτησε κρασί.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἓνα γκαρσόνι ἔφερε τὴν πιατέλα μὲ τὰ μανιτάρια. Τὰ ρομβοειδῆ τοῦ Γκῶσο τρεμοῦλιναν ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Ἀτυχὸς πάντα στὸν ἔρωτα, εἶχε ἓνα μεγάλο πάθος: τὴ λαίμαργία.

— Ἐνα πιτὰ! διάταξε.

Ὑστερα εἶπε στὸν Γκονζάλες, ἐνῶ ἔπαιρνε μανιτάρια ἀπ' τὴν πιατέλα:

— Δὲν ἔχω τίποτα ἐναντίον σου, Γκονζάλες. Ἐσέῃς εἰσαστὴ πεισματάρης... Ἄν ἔρθετε μὲ τὸ μέρος μου, θὰ σὰς συγχωρῶ καὶ θὰ σὰς δώσω ἓνα μεγάλο ἀξίωμα στὴν κυβέρνησί του... Μοῦ χρειάζεσθε. Εἰσαστὴ ἔξυπνος καὶ δημοφιλής.

— Ποτέ! φώναξε ὁ Γκονζάλες, πηδώντας ὀρθίως. Πάνω στὴν ἀγανακτικὴ του, εἶχε ἔχασει τελείως τὰ μανιτάρια καὶ τὸν δολιχό του... Ὁ Γκῶσο χλόμιασε, μανιασμένος γιὰ τὴν προσβολή. Τὸν ἔπνιξε ὁ θυμὸς... Κι' ἡ νευρικὴ αὐτὴ ἐξαψὶ του ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργεια τοῦ δολιχοῦ.

Κλονίσθηκε ξαφνικά, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ του καὶ σωριάστηκε χάμω. Σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε ξεψυχήσει!

Ἐπαθε συμφορῇ!... ψιθύρισε ἡ Μαριτίτσα.

Ἡ εἰδησιὶ κυκλοφόρησε ἀστραπιαία: Ὁ Γκῶσο εἶχε πεθάνει ἀπὸ συμφορῇ.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθεια, ψιθύρισε ὁ Πετράτο στὸν Γκονζάλες. ἔτσι, θέλες ὁ Θεός... Γλύτωσε τὴ χώρα μας ἀπὸ ἓνα τύραννο... Καὶ τώρα ὁ στρατὸς χρειάζεται ἓνα ἄλλο ἀρχηγό. Μὴν ἀφίσῃς νὰ χαθῇ ἡ εὐκαιρία! Ἀῦριο θὰ εἰσέλῃ ὁ καινούργιος Πρόεδρος!

— Ποίος θὰ μ' ἀκολουθήσῃ; βροντοφώνησε ὁ Γκονζάλες.

Κι' οἱ στρατιῶτες—οἱ ἴδιοι πού, πρὶν ἀπὸ λίγο, θὰ τὸν ἔπιαναν ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ δραπέτευσῃ—φώναξαν ὅλοι μαζί:

— Ζήτω!... Ζήτω ὁ Γκονζάλες!...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Μὲ συγχωρῆς, καλὴ μου. Πρέπει νὰ μιλήσω λίγο μὲ τὸ φίλο μου, ἰδιαίτέρως.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὤμο τοῦ Πετράτο, τὸν τράβηξε παρὰμυρὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ δὲ μὰς μαγερέμῃς ἐκείνα τὰ πολυχρώμα μανιτάρια, πού φυτρώνουνε στὴν ἄκρη τοῦ κήπου σου, κάτω απ' τὴν ἀχλαδιά, ἐκεῖ πού καθόμαστε συχνὰ ἡ Μαριτίτσα κι' ἐγώ.

Ὁ Πετράτο χλόμιασε.

— Μὰ αὐτὰ εἶναι φαρμακερά! τραύλισε.

— Αὐτὰ θὰ μοῦ φτιάξῃς, εἰπά! Καὶ θὰ τὰ ἐτοιμάσῃς μόνος σου! πρόφερε ἔπειτα ὁ Γκονζάλες.

— Ἀδύνατο!... Ὁδῶναι μιά δολοφονία!...

— Προτιμᾶς λοιπὸν νὰ μὲ στήσουνε μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα; ἔσπευσε ὁ Γκονζάλες. Τὰ ξημερώματα πρόκειται νὰ τουφεκιθῶ!

Ὁ Πετράτο τὸν κύτταξε, κατατραυμαγμένος.

— Ὅποτε εἰν' ἀλήθεια αὐτὸ πού ἔμαθα; μουρμούρισε. Σὲ πιάσανε;

— Ναί. Ἀλλ' ὁ Γκῶσο μοῦκανε μιά τελευταία χάρι: Μοῦ ἐπέτρεψε νὰ περάσω μιά νύχτα μὲ τὴ Μαριτίτσα... Γι' αὐτὸ φυλάνε τώρα ἐξῶ οἱ στρατιῶτες του. Ἐγὼ δώσω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς δὲ θὰ φύγω... μὰ ὁ Γκῶσο θέλει νάμειν σίγουρος!

Ἀφῆκε, ἡ Μαριτίτσα δὲν ἔβριζε τίποτα... Θέλω νὰ τὴν ἀφίσω μὲ μιά ὥρα ἀνάμνησι... Ὁ δὲ μὰς κᾶνῃς μιά χάρι ἀκόμη, Πετράτο; Νὰ τὴν προσέχῃς, ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχω πιά!

Ὁ Γκονζάλες ξαναγύρισε στὸ τραπέζι, ὅπου τὸν περίμενε ἡ Μαριτίτσα.

Εἶχαν φάει σχεδὸν τὰ πιτσούνια, ὅταν ἀκούστηκε θόρυβος ἀπ' ἐξῶ.

— Ὁ Γκῶσο! φώναξαν μερικοί.

Ἐνας χοντρός ἀντρας, μὲ χρυσοστόλιστη στολὴ στρατηγοῦ, μπήκε στὸ μπάρ. Κύτταξε γύρω, εἶδε τὸν Γκονζάλες καὶ προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι του.

Χαίρετῃς τὴ Μαριτίτσα, γέρνοντας τὸ κεφάλι του. Ἐνας στρατιῶτης τοῦφερε μιά καρέκλα. Κάθησε μαζί μὲ τὸ ζευγάρει καὶ ζήτησε κρασί.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἓνα γκαρσόνι ἔφερε τὴν πιατέλα μὲ τὰ μανιτάρια. Τὰ ρομβοειδῆ τοῦ Γκῶσο τρεμοῦλιναν ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Ἀτυχὸς πάντα στὸν ἔρωτα, εἶχε ἓνα μεγάλο πάθος: τὴ λαίμαργία.

— Ἐνα πιτὰ! διάταξε.

Ὑστερα εἶπε στὸν Γκονζάλες, ἐνῶ ἔπαιρνε μανιτάρια ἀπ' τὴν πιατέλα:

— Δὲν ἔχω τίποτα ἐναντίον σου, Γκονζάλες. Ἐσέῃς εἰσαστὴ πεισματάρης... Ἄν ἔρθετε μὲ τὸ μέρος μου, θὰ σὰς συγχωρῶ καὶ θὰ σὰς δώσω ἓνα μεγάλο ἀξίωμα στὴν κυβέρνησί του... Μοῦ χρειάζεσθε. Εἰσαστὴ ἔξυπνος καὶ δημοφιλής.

— Ποτέ! φώναξε ὁ Γκονζάλες, πηδώντας ὀρθίως. Πάνω στὴν ἀγανακτικὴ του, εἶχε ἔχασει τελείως τὰ μανιτάρια καὶ τὸν δολιχό του... Ὁ Γκῶσο χλόμιασε, μανιασμένος γιὰ τὴν προσβολή. Τὸν ἔπνιξε ὁ θυμὸς... Κι' ἡ νευρικὴ αὐτὴ ἐξαψὶ του ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργεια τοῦ δολιχοῦ.

Κλονίσθηκε ξαφνικά, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ του καὶ σωριάστηκε χάμω. Σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε ξεψυχήσει!

Ἐπαθε συμφορῇ!... ψιθύρισε ἡ Μαριτίτσα.

Ἡ εἰδησιὶ κυκλοφόρησε ἀστραπιαία: Ὁ Γκῶσο εἶχε πεθάνει ἀπὸ συμφορῇ.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθεια, ψιθύρισε ὁ Πετράτο στὸν Γκονζάλες. ἔτσι, θέλες ὁ Θεός... Γλύτωσε τὴ χώρα μας ἀπὸ ἓνα τύραννο... Καὶ τώρα ὁ στρατὸς χρειάζεται ἓνα ἄλλο ἀρχηγό. Μὴν ἀφίσῃς νὰ χαθῇ ἡ εὐκαιρία! Ἀῦριο θὰ εἰσέλῃ ὁ καινούργιος Πρόεδρος!

— Ποίος θὰ μ' ἀκολουθήσῃ; βροντοφώνησε ὁ Γκονζάλες.

Κι' οἱ στρατιῶτες—οἱ ἴδιοι πού, πρὶν ἀπὸ λίγο, θὰ τὸν ἔπιαναν ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ δραπέτευσῃ—φώναξαν ὅλοι μαζί:

— Ζήτω!... Ζήτω ὁ Γκονζάλες!...

P. ΚΛΑΡΚ

Ἐνα συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΝΤΕ'Υ' ΚΗΝ

"ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣ..."

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΚΑΝΕΙΣ δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ πὼς θ' ἀντιδράσῃ ἓνας ἄνθρωπος, ὅταν βρῇ μιά γυναίκα γυμνὴ μέσα στὸ μπάνιο του... Προπάντων ἂν εἶναι Πολωνός, μπορεῖ νὰ βρεῖται βαρὺν βαρὺν, γεννημένος σὲ μιά φτωχογειτονιά, παντρεμένος μὲ μιά πλούσια σύζυγο κι' ἔχει μείνει δύο χρόνια στὸ ψυχιατεῖο...

Μπορεῖ νὰ κᾶν ἓνα σωρὸ πράγματα: νὰ τῆς πῇ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ φωνάξῃ τὴ γυναίκα του, ἢ νὰ κᾶν ὅ,τι ἔκανε ὁ Μπάρνεϋ Μάντελ: νὰ τὴν παρατήσῃ ἐκεῖ πού βρίσκεται...

Αὐτὴ ἡ ἱστορία συνέβη ἀληθινὰ στὸ Σικάγο, τὸ ἀπόγεμα τῆς ἡμέρας πού ὁ Μπάρνεϋ Μάντελ εἶχε βρῇ απ' τὸ ψυχιατεῖο γιὰ τὴ θεωρητικὴν ἀντιμετώπιση ἐφόσον δὲν εἶχε πνίξῃ πιά ἄλλο παπαγάλου μέσα στὰ δύο τελευταία χρόνια...

Παραλείψαμε μόνο ν' ἀναφέρωμε ὅτι ἡ γυμνὴ γυναίκα ἦταν νεκρή!

Τὸ ἀπόγεμα ἐκεῖνο, ὁ Μπάρνεϋ καθόταν σ' ἓνα ψηλὸ σκαμνὶ κάποιου μπάρ τοῦ Σικάγου. Ὅσο βράδυαζε, ἔκανε κρύο. Κατὰ τὶς 5 ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Ἀναψάνε λίγο τὰ φῶτα τοῦ δρόμου κι' οἱ πολυχρώμες φωτεινὲς ἐπιγραφές.

Στὶς 5 καὶ 5', ὁ Μπάρνεϋ ἔσπευσε τὸ ποτήρι του πάνω στὸν πάγκο τοῦ μπάρ γιὰ δεκάτη ἔκτη φορά.

— Ἀκόμα ἓνα, εἶπε.

Ὁ μπάρμαν τοῦ ξαναγέμισε τὸ ποτήρι του.

— Πού τὸ βάζεις, τόσο πιότο; παρατήρησε.

— Στ' ἀριστερό μου πόδι, τοῦ εἶπε ὁ Μάντελ μ' ἐμπιστευτικὸ ὕφος.

Ἐπὶ τὸ οὐίσκου σιγὰ-σιγὰ, μὲ μικρὲς γουλιές, κι' ἀναρωτιότανε γιὰτί δὲν τὸν ἔστασαν. Ἐνῶθε τὸν αὐτοῦ τοῦ παγομένο, σὺν τῇ βροχῇ πού χτυποῦσε τὰ τζάμια. Κι' ἦταν τόσο θλιμμένος!...

Θυμότανε τὴ μικρὴ ἀγγελία πού εἶχε δημοσιεύσῃ στὸ «Βήμα τοῦ Σικάγου»: «Γύρισε στὸ σπίτι, Γκέιλ. Σὲ παρακαλῶ, γύρισε, θησαυρὲ μου! ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα».

Μὰ πού ἦταν τώρα τὸ σπίτι του;... Καὶ πού εἶχε πάει ἡ Γκέιλ, ἡ γυναίκα του;... Εἶχε νὰ τῇ δῇ δύο ὀλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τότε πού τὸν εἶχαν κλείσει στὸ ψυχιατεῖο!

Μιά μελαχρινούλα, μ' ἓνα παλὸ ἱμνιστικὸν ἀστράκιν, μῆκε στὸ μπάρ, τινάζοντας τὰ βρεγμένα μαλλιά τῆς. Ἀναψὲ σιγὰ-σιγὰ, κάθησε σ' ἓνα σκαμνί, ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ Μάντελ, καὶ παράγγειλε ἓνα ποτό.

Ὁ Μπάρνεϋ ἔπαψε νὰ κυττάζῃ τὸ ποτήρι του κι' ἀπασχολήθηκε μ' αὐτὴν. Δὲν ἦταν ἀσχημὴ... Λίγο νεά, ἀλλ' ἑλκυστικὴ. Ἀν τὴν κερνοῦσε ἓνα ποτήρι, θὰ δεχόταν νὰ φᾶνε μαζί. Ὁ δὲ γελούσε, θόρυβος ἀστείας, θόρυβος...

— Ὑστερα θ' ἀνέβαινε μαζί του, στὴν

κάμαρά του, στὸ ξενοδοχεῖο.

Τὴν ἔνοιεζαν ἂν εἶχε βρῇ απ' τὸ ψυχιατεῖο ὁ Μάντελ; Ἀρκεῖ πού εἶχε λεφτά...

Εἶδε πὼς τὴν κύτταξε καὶ τοῦ χαμογέλασε. Ὁ Μάντελ προσπάθησε νὰ τῆς ἀνταποδώσῃ τὸ χαμογέλο τῆς, ἀλλὰ δίχως μεγάλῃ ἐπιτυχία. Τὸ κρῦο εἶχε ἀνέβει ὡς τὰ χεῖλιά του...

Σκεπτότανε πὼς δὲ θάχε μὲ τὴ μελαχρινὴν περισσότερην ἐπιτυχία απ' ὅση μὲ τὴν ξανθεῖα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε δοκιμάσει προηγουμένως... Τὴν εἶχε πάρει μαζί του κι' ἐκείνη. Πρὶν φτάσουν ὁμως στὴν κάμαρά του, εἶχε ἀλλάξῃ ἰδέα καὶ τὴν εἶχε δώσει.

Δὲν ποθοῦσε μιά ὁποιοδήποτε γυναίκα, ἀλλὰ μόνο τὴ Γκέιλ.

— Ἄλλο ἓνα! εἶπε ὁ Μάντελ στὸ μπάρμαν, σπρώχνοντας τὸ ποτήρι του πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄλλ' ἐκείνος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἀρκετὰ ἦπες, παρατήρησε. Ἐγὼ δὲ σοῦ δίνω ἄλλο.

Ὁ Μάντελ ἔβλεπε μιά στιγμή νὰ μαλᾶσῃ μαζί του, μὰ ὕστερα ἀλλάξε γνώμη. Ἰσως νάχε δεικνύει ὁ μπάρμαν... Δὲν θέλεε φασαρίες στὸ μαγαζί του.

— Ὅπως θέλεις... εἶπε ὁ Μάντελ κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Πλήρωσε, μάζεψε τὰ ρέστα, τάβαλε στὴν τσέπη του καὶ διευθύνθηκε, τρεκλίζοντας λίγο, πρὸς τὸν τοῖχο ὅπου κρεμόταν ἡ γκαμπρινά. Τὴν εἶχε ἀγοράσει πρὸ 3 ἐτῶν, γιὰ 50 δολάρια.

Ἐνῶ τὴν φοροῦσε, ἄκουσε τὴ μελαχρινὴν νὰ ρωτᾷ τὸ μπάρμαν:

— Ποίος εἶν' αὐτὸς ὁ ξανθὸς ὁμορφιός, μὲ τὴν πλακουτῆ μῆτη;

— Ὁ Μπάρνεϋ Μάντελ, τῆς ἐξήγησε ἐκείνος. Ὁ μπόξερ πού ἐπρόκειτο νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν Ἐζερντ Τσάρλ... Θυμᾶσαι; Μὰ δὲ μπόρεσε, γιὰτί τὸν κλείσανε στὸ φρενοκομεῖο κι' ἔμεινε ἐκεῖ διὰ

χρόνια. Μόλις σήμερα τὸν ἀπολύσανε.

Ἡ μελαχρινούλα κύτταξε μὲ καινούργιο σεβασμὸ τὸ Μάντελ.

— Ὅποτε εἶν' αὐτὸς πού παντρεύτηκε τὴ Γκέιλ Ἐμπλὶγκ καὶ τὴν προίκα τῆς; εἶπε.

Ὁ Μάντελ εἶχε βρῇ στὸ μετὰ απ' τὸ μπάρ. Στεκόταν ὀρθίως, μέσ' στὴ βροχῇ, καὶ κύτταζε τὶς προσόψεις τῶ

μάτια του. Δεν είχε πιά καθόλου όφι πυγμάχου... "Αν περνούσε μερικές ακόμα τέτοιες ημέρες, θα τον ξανακλείνανε στο φρενοκομείο, για πάντα αυτή τη φορά!

"Όστε τον είχε παρατήσει η Γκέιλ; "Ετσι είχε κρατήσει την υπόσχεσή της;... Μα τί μπορούσε να έλπιζε ο Μπάρνεϊ, έπειτα απ' τα φριχτά πράγματα που είχε σκεφτεί γι' αυτήν πάνω στην τρέλα του;

"Έβγαλε τη γκαμπρυνίνα του και τ'ο σκακκάκι του και τὰ πέταξε σ'ε μέ τον καρέκλα. "Ύστερα, χωρίς να πάψει να κυττάζεται στον καθρέπτη, άνοιξε το πάνω συρτάρι του κομπού και ρούφηξε το λίγο ούισκυ που άπόμεινε μέσα σ'ε μια μπουτίλια.

Φερνότανε σ'άν κτήνος! Δεν είχε τηλεφωνήσει κ'άν ακόμα στη μητέρα του, ούτε στη Ρόζμαρι, την καλή εκείνη κοπέλλα, τη γειτονοπούλα του...

Μα άνυπομονούσε να τελειώσει με τη Γκέιλ, πριν πάρη όποιανδήποτε απόφαση για τ'ό μέλλον.

Διευθύνθηκε προς τ'ο λουτρό για να πλύνη τὰ χέρια του. Μα ύστερα άλλαξε γνώμη και σήκωσε τ'ό ακουστικό του τηλεφώνου.

Τού άπάντησε η τηλεφωνήτρια τού ξενοδοχείου.

"Ακούγοντας τή φωνή της, ό Μάντελ μετάνιωσε άμέσως: "Όχι, δε θα κατάγγελλε πώς τόν ξενοδοχείου θ'ό είδοποιούσε τότε την άστυνομία. Θάρχονταν οι άστυνομικοί, και μαζί τους οι δημοσιογράφοι που θα τούκαναν έρωτήσεις στις όποιες δε θα μπορούσε ν' άπαντήσει. Τού φαινόταν πώς άκουσε κι' όσας τή συνομιλία τους:

"— Εϊν' ευχάριστο, Μπάρνεϊ, που δεν είστε πιά στο ψυχιατρείο;

"— Πολύ ευχάριστο.

"— Πότε θαρθή να σ'ας βρή ή κυρία σας;

"— "Αν τόξερα!...

"— Θα προγυμναστήτε πάλι για να πυγμαχήσετε με τ'ό Γουόλκοτ; "Η μήπως ό πεθερός σας, ό δικαστής "Εμπλινγκ, σκοπεύει να σ'ας βρή κομμάι άλλη δουλειά;

"— Αυτή τήν έρώτησι να τήν κάμετε σ'ε εκείνον.

"Η τηλεφωνήτρια τού ξενοδοχείου ρώτησε, νευριασμένη:

"— Αλλά! Ό έλεγε τίποτα;

"Ο Μάντελ μέτρησε τὰ τσαλακωμένα χαρτονομίσματα που είχε στην τσέπη του παντελονίου του.

"— Στείλτε μου με τόν καμαριέρη μια μπουτίλια ούισκυ, διέταξε.

"Εκλείσε τ'ό τηλέφωνο και κάθισε πάνω στο κρεβάτι. "Ύστερα έσπλώθηκε κι' άρχισε να σκέπτεται ό,τι, άν έκρινε απ' τή σύντομη εκείνη πάλη του με τόν άγνωστο, είχε ξεφλησει πιά ως μποξέρ... Δεν ήταν παρ'ά ένα έρείπιο.

Τ'ό καλύτερο που βρισκότανε κάτω απ' τ'ό παράθυρο, σφύριζε έπίμονα. "Εκανε ζέστη στην κάμαρα.

"Η γραβάτα τόν ένοχλούσε. Τήν ξεσφίξε, έπειτα τήν έβγαλε και τήν άφησε να πέση χάμω.

"Ελπίζε πώς θα βιαζόταν ό καμαριέρης να φέρη τή μπουτίλια. Διψούσε, τ'ό στόμα του ήταν στεγνό. Θέλησε να πih ένα ποτήρι νερό, μα ένοιωσε ξαφνικά τόν έαυτ'ό του πολύ αδύνατο για να πάη να τ'ό πάρη απ' τ'ό λουτρό.

Πέταξε μακριά τὰ παπούτσια του και κούνησε μέσα στις κάλτσες τὰ δάχτυλά του, για να ξεμουδιάσουνε.

Είχε δυό χρόνια να σφίξη γυναίκα στην άγκαλιά του. Ποθούσε τόσο πολύ τή Γκέιλ, που νόμιζε πώς ένοιωσε τ'ό άρωμά της. Μα ήταν κι' αυτή μια ιστορία τελειωμένη...

Ξέσφριξε τή ζώνη του και συνέχισε τ'ες σκέψεις του: "Η Γκέιλ είχε προσποιηθ'ό πάντα τόν άγαπούσε. "Αποκτούσε πάντα ό,τι ήθελε, άπό παιδί. Κι' είχε πάλι έλθει σ'αυτήν τ'ό έρωτας, πριν τρελλαθ'ό...

Δεν είχε σημασία γι' αυτήν τ'ό ό,τι προερχόταν άπό μιά φτωχόγειτονιά, έφόσον τ'ό μπόξ τόν είχε κάνει διάσημο. "Η άντρική γοητεία του, μαζί με τή φήμη του, ξετρέλαιναν τότε όλες τ'ες γυναίκες. "Ήταν ό «κύριος Μπάρνεϊ». Τὰ φώτα του ρινγκ τού είχαν άνοίξει τ'ες πόρτες τών σαλονιών.

Ξανάρχισε να ιδρώνη. Κάθισε στην άκρη τού κρεβατιού κι' έβγαλε τ'ό πουκάμισό του...

Γιατί δεν είχε φαν'ό ακόμα ό καμαριέρης με τ'ό ούισκυ; Πόσο νόμιζαν λοιπόν πώς μπορούσε ν' άνθ'εξη ένας άνθρωπος;

"Ακούμπησε τ'ό κεφάλι του σ'α χέρια του και σκέφτηκε εκείνα που τού είχε πih ό ψυχίατρος σήμερα τ'ό πρωί, όταν τόν άφησαν έλεύθερο:

"«Ήσαστε άρρωστος, Μπάρνεϊ, πολύ άρρωστος. Όι φυσιολογικοί άνθρωποι δε παθαίνουν άπτικές και άκουστικές ψευδαισθήσεις, όπως παθαίνουν σεις... Ζήσατε πολύ γρήγορα, πολύ έντονα, κι' αυτό έφθειρε τόν οργανισμό σας και τὰ ν'ερα σας... "Ύστερα, φάγατε πολλές γροθιές σ'ό κεφάλι...

"Ύστερα σ'ας άφίνουμε έλεύθερο, γιατί σ'ας θεωρούμε γιαιτρεμένο. "Αλλά δε θα ξαναπυγμαχήσετε

πιά. Θα περνάτε ήσυχη ζωή, θα κοιμόσαστε σ'ε κανονικές ώρες... Νάχετε ύπ' όφι ό,τι, άν ξανάρθετε εδώ, θα μέινετε για πάντα!» Σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαίνει μέσα σ'ό δωμάτιο, κοιμπίζοντας με τ'ες παλάμες τόν ιδρώτα που έτρεχε άνάμεσα σ'ες τρίχες τού στήθους του.

"Ύστερα θέλησε να πάρη ένα ντούς. Γδύθηκε και μπήκε σ'ό λουτρό. "Εψαχνε για τ'ό ρουμπινέτο τού ντούς, όταν είδε ξαφνικά τή γυμνή γυναίκα!

"Εμεινε με τ'ό στόμα άνοιχτό και με τὰ μάτια γυρλωμένα... Πώς τόν βεβαίωνανε λοιπόν όι γιαιτροί ό,τι είχε γίνει καλά; Νά που ξανάρχιζαν όι ψευδαισθήσεις!...

Θα μπορούσε να όρκιστ'ό τώρα ό,τι βρισκότανε σ'ό λουτρό μια γυμνή γυναίκα, ξαπλωμένη άνάσκελα σ'α πλακάκια, με τ'ό ένα τ'ες πόδι τεντωμένο και τ'ό άλλο λυγισμένο!

"Ήταν ή ξανθούλα, με τήν όποία είχε βγ'ό απ' τ'ό «Τζόνου—Μπάρ», τ'ό άπόγεμα!

Κι' ήταν νεκρή! "Ο Μάντελ όπισθοχώρησε όσο μπορούσε. "Όταν προσπάθησε ν' άναπνεύσει, τ'ό στήθος του πόνεσε.

"Όχι, δεν ήταν δυνατό να πέθανε αυτή ή γυναίκα μέσα σ'ό λουτρό του! Θυμόταν καλά πώς είχε άλλάξει γνώμη, όταν βγ'όταν μαζί απ' τ'ό μπάρ. Δεν άνέβηκαν στην κάμαρά του. "Εκτός άν...

"Ο ιδρώτας που έσταζε σ'α μάτια του τόν τυφλωνε. Τόν σκούπισε με μια πετσέτα. "Ύστερα βίασε τόν έαυτ'ό του να γονατίσει χάμω, δίπλα σ'τη νεκρή.

"Απλώσε τρέμοντας τ'ό χέρι

του και τ'ό άκούμπησε σ'ό κρύο στήθος της.

Τήν ίδια στιγμή, χτύπησε κάποιος δυνατά τήν πόρτα τ'ες κάμαρας.

"Ο καμαριέρης, κύριε! είπ'ε μια φωνή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

"Ο Μάντελ σηκώθηκε γρήγορα και τούλιξε μια πετσέτα γύρω απ' τούς γοφούς του.

— Μιά στιγμή! φώναξε.

"Η πετσέτα γλύστρησε κι' έπεσε πάνω σ'ό πτώμα. Πήρε μιάν άλλη.

Διέσχισε τ'ό δωμάτιο. Στάθηκε δυό βήματα μακριά απ' τ'ό κατόφλι, γύρισε και κύταξε πίσω.

Είχε άφίσει άνοιχτή τήν πόρτα τού λουτρού και φαινότανε καλά τ'ό γυμνό πόδι κι' ή γάμπα τ'ες νεκρής. Πήγε και τήν έκλεισε. Χρειάζόταν ώρα για να σκεφτ'ό.

Είχε άνεβ'ό σ'ό δωμάτιο μαζί με τήν κοπέλλα, ή όχι; Κι' ύστερα τί είχε συμβ'ό;...

"Ο καμαριέρης ήταν ένας άντρας μεσόκοπος, με κουρασμένη φροσιγονωμία. "Εφερε τή μπουτίλια τού ούισκυ πάνω σ' ένα άσημένιο δίσκο, μαζί με δυό ποτήρια κι' ένα άσημένιο κουβαδάκι γεμάτο πάγο.

"— Αρίστε τα σ'ό κομμό, τού είπε ό Μάντελ.

— Μάλιστα, κύριε.

"Ο Μάντελ έβγαλε απ' τήν τσέπη του τὰ δυό χαρτονομίσματα που τού είχαν άπομείνει. "Ηταν ό δολλάρια δλα-δλα, εκτός άπό μερικά νομίσματα. Τ' άφισε πάνω σ'ό δίσκο.

— Φτάνουνε; ρώτησε.

— Καί βέβαια, κύριε Μάντελ! Εύχαριστα πολύ!

"Ο καμαριέρης είχε ξεδουλώσει τή μπουτίλια και τήν άφισε πάνω σ'ό κομμό, μαζί με τὰ ποτήρια. Χαμογέλασε και πρόσθεσε:

— Διψάσατε, έ;

— Ναί, λιγάκι...

"Ο καμαριέρης άναστήναξε. "Εμένα δε μ' άφίνει ή γυναίκα μου να πιώ... όσο κι' άν τ'ες λέω πώς κάνει καλό ένα ποτηράκι κάπου-κάπου.

Πήρε τ'ό άσημένιο κουβαδάκι και προχώρησε προς τ'ό λουτρό. "Αλλά ό Μάντελ τόν σταμάτησε.

— Όχι νερό, τού είπε. Δέ βάζω ποτέ τ'ό ποτιζωμένο σκέτο.

"Ο καμαριέρης άδειασε τόν πάγο απ' τ'ό κουβαδάκι σ' ένα γυάλινο δοχείο, που βρισκόταν πάνω σ'ό κομμό.

— Όπως θέλετε, κύριε Μάντελ, είπε. "Άλλοι βάζουνε νερό, άλλοι όχι...

— Εγώ συμφωνώ με τούς δεύτερους.

"Ο Μάντελ πρόσεξε πώς ό καμαριέρης τόν κύταζε μέσα σ'όν καθρέφτη. Κυττάχτηκε κι' αυτός, πάνω απ' τόν όμο τού άλλου, κι' είδε τ'ό πρόσωπό του κόκκινο, τὰ μάτια του κομμένα, τή ματιά του έξαλλη και τὰ μαλλιά του άκατάστατα.

Όι γυμνοί όμοι, τ'ό στήθος κι' ό κορμός του ήταν μουσκεμένα σ'όν ιδρώτα. "Ανάσαινε δυνατά, λαχανιασμένα, σ'άν νάχε κάνει πέντε «γύρους» τού μπόξ σ'τη σειρά.

Βλέποντας πώς τόν είχε πιάσει να τόν κυττάξη, ό καμαριέρης γύρισε άλλού τὰ μάτια του.

— Θέλετε τίποτ' άλλο, κύριε Μάντελ; τόν ρώτησε.

— Όχι, τίποτα.

"Ο καμαριέρης έβαλε τ'ό κουβαδάκι μέσα σ'ό δίσκο.

— Ευχαριστώ πολύ, ξαναείπε. "Η πετσέτα γλύστρωσε πάλι απ' τή θέση της. "Ο Μάντελ τή στερέωσε.

— "Εγώ σ'ας ευχαριστώ, άπάντησε.

"Ο καμαριέρης διευθύνθηκε προς τήν πόρτα, κρατώντας τ'ό δίσκο και τ'ό κουβαδάκι. "Απλώσε τ'ό χέρι του σ'ό πόμολο.

Πριν άνοίξη όμως, γύρισε πίσω και είπε, με τὰ μάτια καρφωμένα στην κλειστή πόρτα τού λουτρού:

— Ξέρω πώς δεν είναι δική μου δουλειά, κύριε Μάντελ. Μα δε θέλετε να χ'ετε με τόν ξενοδόχο... Κάνετε ό,τι θέλετε, εδώ, γλεντήστε, αλλά μη δημιουργήτε σκάνδαλα και κουτοπομιλία. Είναι ικανός να σ'ας διώξη ή καινούργιος ιδιοκτήτης τού ξενοδοχείου!

"Όταν έμεινε μόνος, ό Μάντελ κλείδωσε τήν πόρτα κι' άκούμπησε πάνω τήν πλάτη του.

"Εξώ, ή βροχή είχε σταματήσει κι' ή κίνησι σ'ό δρόμο είχε γίνει ζωηρότερη.

"«Γλεντήστε!» τού είχε πih ό καμαριέρης.

Ξεδουλώσε τή μπουτίλια κι' ήπια μια γερή γουλιά ούισκυ, για να πάρη άρρος να ξαναεντικρύση τή νεκρή...

Τ'ό άριστο της γόνάτο ήταν πάνω λυγισμένο κι' άνασχημένο. Τ'ό άσπρο δέρμα της δεν είχε μελανιές. Δεν ύπηρχαν ίχνη βίας πάνω σ'ό σώμα της, εκτός άπό μια έλαφραία κοκκινίλα σ'ό σαγόνι.

"Ο Μάντελ σκέπασε τ'ό κορμί της με μια πετσέτα και κάθισε σ'ό χέλος τ'ες μπανιέρας, κυττάζοντας τ'ό πρόσωπό της.

"Δε χουρούσε άμφιβολία: "Ήταν ή ξανθείλα, που είχε φλαρρίσει μαζί της σ'ό μπάρ τού Τζόνου! Θυμόταν καλά τήν έλθα που είχε σ'ό μάγουλό της. Θυμόταν άκόμα πώς είχε έπαινέσει τὰ σκουλαρίκια της. Τά φορούσε άκόμα, σ'α τὰ σκουλαρίκια.

"Ο Μάντελ άναρωτήθηκε που βρισκονταν τὰ ρούχα της. Και πρόσεξε πώς καθόταν άπάντα τους. "Ήταν ένα σουτιέν, μια κομπιναιζόν, κάλτσες, ζαρετιέρες, ένα σλιπ κι' ένα πράσινο φόρεμα. "Ενα μαντώ άπό καμήλο ήταν κουβαρισμένο σ'ε μια γωνιά, κι' άπάνω του ένα πράσινο παπούτσι με λουριά.

"Ο Μάντελ πρόσεξε και κάτι άλλο, που τόν παραξένησε: "Η νεκρή είχε βάλει τ'ό ίδιο άρωμα τ'ες Γκέιλ!

Πέρασε σ'ε άλλο δωμάτιο, σήκωσε τ'ό ακουστικό και ζήτησε απ' τήν τηλεφωνήτρια τού ξενοδοχείου να τόν συνδέσει με τ'ό μπάρ τού Τζόνου.

"Ο μπάρμαν τ'ες ημέρας είχε τελειώσει τή δουλειά του, αλλά ήταν άκόμα εκεί.

— Βγ'όκα απ' τ'ό μαγαζί σας με μια ξανθείλα; τόν ρώτησε ό Μάντελ.

— Ναί, Μπάρνεϊ, είπε ό μπάρμαν.

— Πότε ακριβώς;

— Θάναι μια ώρα περίπου. "Ισως και περισσότερο.

— Πόση ώρα έλειψα;

— Άρκετά! άπάντησε ό μπάρμαν μ' ένα πινιμένο γέλιο. "Α-είξε ή κοπέλα;...

"Ο Μάντελ έσφριξε τ'ό τηλέφωνο τόσο δυνατά, ώστε πόνεσε τ'ό χέρι του.

— Είπα τίποτα, όταν ξαναγύρισα; ρώτησε.

— Όχι. Κι' εγώ δε σ'ας ρώτησα, γιατί σκέφτηκα πώς δεν ήταν δουλειά δική μου... Μα γιατί μού κάνατε τώρα όλες αυτές τ'ες έρωτήσεις, Μπάρνεϊ; Μήπως ή ξανθούλα προσπαθεί να σ'ας γίνη τσιρότο;...

"Ο Μάντελ έκλεισε τ'ό τηλέφωνο και ξαναγύρισε σ'ό λουτρό. "Ανάπνεε πάλι με δυσκολία. Όι

μύς τού στήθους του πονούσανε... όπως και τ'ό κεφάλι του. "Ερριξε κρύο νερό σ'ό νιπτήρα, γέμισε τ'ες χούφτες του μ' αυτό κι' έδρεξε τ'ό πρόσωπό του και τὰ μαλλιά του.

"Η έπαφή τού νερού πάνω σ'α μάγουλά του τού έκανε καλό...

Θυμότανε, μέσες - άκρες, τή συνομιλία του με τήν ξανθείλα. Δεν τ'ες είχε ριχτ'ό αυτός, αλλά εκείνη. Τού είχε πih, τρίβοντας συγχρόνως τή γάμπα της πάνω σ'τη δική του:

— "Α, ώστε είσατε ό Μπάρνεϊ Μάντελ; Είσατε κατί;...

"Εκείνος τ'ες άναπόδωσε τ'ό χαόι και ρώτησε:

— Τί να ξέρω;

"Η ξανθούλα κράτησε τότε τήν άνάσα της και τού είπε:

— Είχα πάντα μεγάλη έπιθυμία να δοκιμάσω τήν άγάπη μ' ένα μποξέρ! "Ανεβαίνουμε στην κάμαρά σας;

Τού τόχε προτείνει έτσι ώμα, χωρίς περιστροφές...

"Εδρεξε πάλι τ'ό πρόσωπό του και τ'ό στήθος του.

Τί είχε συμβ'ό ύστερα; Είχαν βγ'ό μαζί απ' τ'ό μπάρ. Τ'ό θυμόταν καλά, αυτό. "Επειτα — άν οι άναμνήσεις του ήταν σωστές — είχε άλλάξει γνώμη και τ'ες τόχε πih, σ'τη γωνιά τ'ες Ντήρμπορν Στρίτ. "Εκείνη τόν έλουσε τότε με χυδαίες βρισιές κι' έφυγε, μανιασμένη...

Σκούπισε τ'ό πρόσωπό του και τὰ μαλλιά του με μια πετσέτα και χτενίστηκε. Πρόσεξε πώς τὰ χέρια του τρέμανε.

"Ενα ήταν βέβαιο πάντως: δε τι δε θα ξαναγύριζε σ'ό ψυχιατρείο, για κανένα λόγο! "Αρκετόν καιρό είχε μένει εκεί μέσα...

Πήρε μια κάλτσα ναύλον, απ' τ'ό μικρό σωρό τών ρούχων που

βρισκότανε πάνω σ'τη μπανιέρα. "Εβγαλε τήν πετσέτα που σκέπαζε τή νεκρή, και γονάτισε δίπλα της. Τ'ες άνασχηκώσε τ'ό δεξιό πόδι και προσπάθησε να τ'ες φορέσει τήν κάλτσα.

Τ'ό δέρμα της ήταν κρύο, ή γάμπα της άλύγιστη.

"Εβαλε πρώτα μέσα στην κάλτσα τὰ δάχτυλα και τή φτέρνα. "Ύστερα άρχισε να τήν άνεβάξη προς τὰ πάνω. Με τ'ό τράδημα όμως, έφυγε ένας πόντος της, άπό πάνω ως κάτω.

"Ο Μάντελ έσφριξε τὰ δόντια του για να μη φωνάξη. Τὰ χέρια του γλυστρώσαν απ' τόν ιδρώτα. "Η γάμπα τού ξεφυγε και ξανάπεσε βαρυά πάνω σ'α πλακάκια.

Κατάλαβε πώς ήταν τελείως αδύνατο να τήν ντύσει! "Αν πάλι έκρυβε κάπου τ'ό πτώμα, θάταν εις βάρος του. "Όταν θα τ'ό βρίσκανε, θα θυμόταν κάποιος όπωσδήποτε ό,τι τήν είχε δ'ό να μπαινει σ'ό ξενοδοχείο!

"Ακόμα πιό παράλογο θα ήταν να τ' άφήσι τ'ό διάδρομο, ή να τ'ό βάλη σ' ένα άλλο δωμάτιο. "Ο καμαριέρης είχε μαντέψει ό,τι βρισκόταν κάποιος μέσα σ'ό λουτρό...

Ξανάπνευε τ'ό πρόσωπό του και τὰ χέρια του, αυτή τή φηρά με ζεστό νερό και σαπούνι. Πέρασε ύστερα σ'ε άλλο δωμάτιο και ντύθηκε.

"Η κάμαρα ήταν συγυρισμένη. "Η καμαριέρα δε θα ξαναμπαινε εκεί πριν απ' τ'ό άλλο πρωί. Κι' αυτός μπορούσε να βρισκεται τότε σ'ό Σάν Φραντίσκο. "Από κει, θάπαιρνε τ'ό πλοίο για τή Χαβά'ό για τ'ες Φιλιππίνες...

Στραβοκούμπωσε τ'ό πουκάμισό του, τήν πρώτη φορά, κι' άναγκάστηκε έτσι να τ'ό ξεκουμπώ-

ση και να τ'ό ξανακουμπώσει απ' τήν αρχή. Κοπιάσε έπίσης, για να δέσει τή γραβάτα του. "Ιδρώσε, όπως πριν σ'ό λουτρό. Τέλος, τήν πέρασε γύρω απ' τ'ό λαιμό του και τήν άφησε να κρέμεται μ' ένα άπίθανο τρόπο, έλπιζοντας πώς θα τήν έκρυβε τ'ό παλτό του.

Τ'ό σκακκάκι του ήταν στεγνό, αλλά τ'ό πανωφόρι του ήταν άκόμα μουσκεμένο. Τά φορέσε ώστόσο και τὰ δυό. Πήρε τ'ό καπέλλο του άπό χάμω — εκεί που είχε μένει όταν τόν χτύπησε ό άγνωστος — και προχώρησε προς τήν πόρτα.

Τότε μόνο πρόσεξε πώς ήταν ζυπόλητος. Βρήκε τ'ες κάλτσες και τὰ παπούτσια του και τὰ φορέσε. "Ήταν ύγρα άκόμη.

Βγ'όκε σ'ό διάδρομο, έκλείσε τήν πόρτα κι' άκούμπησε άπάνω της, προσπαθώντας ν' άνασάνη κανονικά. Κύτταξε προς τ'ό άσανσέρ. "Ενας άντρας και μια γυναίκα με βροδινή τουαλέτα τ'ό περιέμενανε. "Ο Μάντελ θάθελε να καθυστερήσει όποια ν' άνεβούν ή να κατεβούν, αλλά τού ήταν αδύνατο. "Επρεπε να βγ'ό απ' τ'ό ξενοδοχείο!

"Η γυναίκα έρριξε μια ματιά σ'ό συντροφό της, όταν πήγε κοντά τους ό Μάντελ. "Εκείνος έκανε πώς δεν τ'ό πρόσεξε.

"Όποτε είχε μαντέψει αυτή ή γυναίκα πώς ήταν μεθυμένος; "Ε, κι' ύστερα; Δεν είχε δ'ό πάντως εκείνο που βρισκόταν σ'ό λουτρό!

Μέσα σ'ό άσανσέρ, ό Μάντελ προσπάθησε να πιάση όσο τ'ό δυνατόν λιγώτερο χώρο κι' έβγαλε τ'ό καπέλλο του.

Σ'ό χάλλ τού ξενοδοχείου δεν ύπήρχε πιά πολλές κόσμος. Είχαν φύγει οι περισσότεροι, όταν σταμάτησε ή βροχή.

"Ο Μάντελ κοντοστάθηκε, για να δώση ευκαιρία σ'όν άντρα και σ'τη γυναίκα να προηγηθούν άρκετά. Τρόμαξε σχεδόν στην ιδέα πώς έπρεπε να διασχίσει τ'ό χάλλ για να βγ'ό σ'ό δρόμο.

"Η υπάλληλος τού άσανσέρ ήταν μια χαριτωμένη μελαχροινούλα. Τόν άγγιξε σ'ό μπράτσο και τού είπε:

— Κύριε Μάντελ...

Γύρισε τ'ό κεφάλι του και τήν κύταξε πάνω απ' τόν ώμο του.

— Τί είναι; τ'ό ρώτησε.

Τού χαμογέλασε και τούδωσε ένα μαύρο βιβλιαράκι.

— Ό άντρας μου είναι ένας άπό τούς μεγάλους θαυμαστές σας, τού έξηγησε. "Εχει παρακολουθήσει όλες τ'ες συναντήσεις σας, σ'ό Σικάγο. "Όταν τού είπα πώς μέινετε εδώ, μού άνάθεσε να σ'ας παρακαλέσω θερμά να ύπογράψετε σ'ό βιβλίο τών ύπογράφων του. Θα μ'ας κάνατε αυτή τή χάρη, κύριε Μάντελ;

"Ο Μάντελ άναστήτη μηχανικά τ'ό στυλό του.

— Πώς, πολύ ευχαρίστως! άπάντησε.

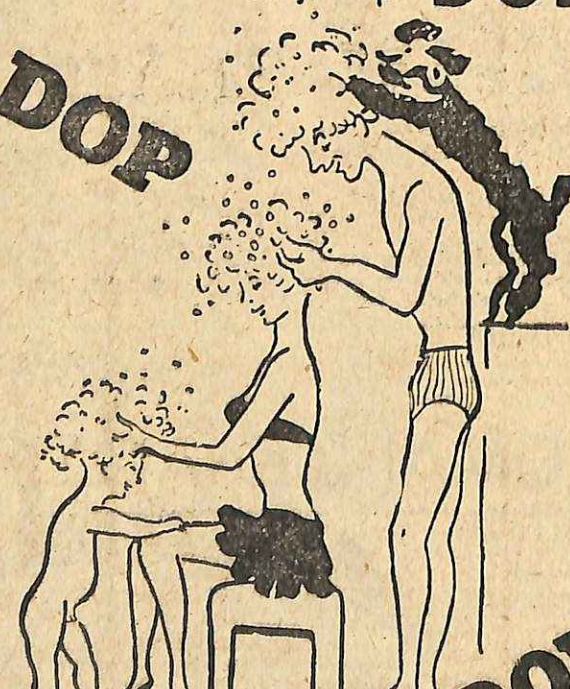
"Εγραψε δυό λέξεις σ'ό βιβλίο — μια εύχη — κι' ύπεγραψε άπό κάτω.

— Ευχαριστώ πολύ! τού είπε ή νέα γυναίκα.

"Ο Μάντελ ξαναφόρεσε τ'ό καπέλο του και διευθύνθηκε προς τήν περιστεροφική πόρτα. Τά γονατά του λυγίζαν σ'ε κάθε δήμα, τού φαινότανε πώς περπατούσε δολοκλήρα χιλιόμετρα...

Είδε έναν άνδρωπο μ' αδύνατο πρόσωπο, που τόν κύταζε με περιέργεια, άκουμπώντας σ'τη γυάλινη βιτρίνα τού καπνοπώλειου τού ξενοδοχείου. "Ενας βόλος σχηματίστηκε σ'ό λαιμό του, δυσκολεύοντάς τον να καταπιή. Δεν είχε άναγκή να τού πονέει ποιος ήταν αυτός. Τόν ήξερε:

Ζητή ή οικογένεια λούζεται με DOP

...κάνει ώραία και γερά μαλλιά σ'άν μετάξι, έξαφανίζει τήν πιτυρίδα.

Bac-Stick
(άποσμηκόν)

δροσιά
"Αρωμα
φρεσκάδα

Πάντοτε φρέσκη!

Σ'ό σπίτι, σ'την έργασία, σ'ό πάρκο, σ'ό θέατρο, σ'α σπάρ, παντού και πάντοτε πρέπει να αισθανόσθε φρέσκη και δροσερή! Γι' αυτό μη παραλείπετε να χρησιμοποιείτε κάθε μέρα τ'ό θαυματουργό Γερμανικό BAC-STICK κατά τ'ες όσμες τού ιδρώτος. "Εκατομμύρια γυναίκες σ'όλο τόν κόσμο εξασφαλίζουν χωρίς εις τ'ό BAC - STICK τήν σωματική φρεσκάδα και δροσιά.

Μόνον τ'ό BAC - STICK περιέχει τ'ό θακτηριοκτόνον και άποσμηκόν BAC-43

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία και Μυροπωλεία

OLIVIN - WIESBADEN (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ

Με την μεγάλη ζέση όταν δουλεύετε το σώμα σας μπορεί να χύσει 6-8 κιλά ιδρώτα το 24ωρο. Πρέπει λοιπόν κάτι να πιείτε για να αντικαταστήσετε ένα μέρος από το απώρητο αυτό στον οργανισμό σας νερό. Δυστυχώς, πολλά ποτά σας γεμίζουν το στομάχι, σας κόβουν την όρεξη... και εξακολουθείτε να ιδρώτε. Αντιθέτως, η ύδατα είναι ότι καλύτερο υπάρχει για να πιη κανείς το καλοκαίρι: εξαιρετικά δροσιστική, δίνει όρεξη και τόνωση, τον οργανισμό με τις 50 ώφελιμες ουσίες από τις οποίες είναι διατημένες και 7 ανόργανα στοιχεία μεγάλης σημασίας για να αναπληρωθούν τα απολεσθέντα κατά την εφίδρωση όλα και να διαβροχούν οι ιστοί! Για να νιώθετε εύεξα, όταν κάνετε ζέση πινετε ύδατα. Είναι το πιο ξεδιψαστικό από όλα τα ποτά. Γευστική, τονωτική και δροσιστική, η ύδατα είναι πραγματική απόλαυση.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης). Τηλ. 532.563

Εξαοράζετε το μέλλον των χορηγών σας εις τον μοναδικόν Οργανισμό Δουλειάς

ΠΟΛΥΞΕΝΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48Α
(Πλησίον Ομονοίας)
ΤΗΛ 526-603
Δι' άπορους, υ.π.π.
Διδαστριά υπαλληλίστρια
Στη πλέον διάσημη
Η ΓΑΛΛΙΚΗ δια χειροποίητα
Δεχομεθα και
ΕΞΟΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβείον τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως, της Εταιρείας Ψυχικών Ερευνών. Όδός Κυψέλης 34Β. Ωρα επίσκεψης 9-1 και 4-6½. Τηλ. 812278.

Ήταν ο καινούργιος Ιδιωτικός ντεκετίβ του ξενοδοχείου. Συγκράτησε με κόπο την επιθυμία του να τρέξει ως την πόρτα... Το μόνο που θα καθάρωνε έτσι, βάταν να τραβήξει την προσοχή ακόμα πιο πολύ.

Αλλάστε δε θα μπορούσε να τρέξει. Είχε την εντύπωση πως ανέβαινε μια απότομη ανηφορία, όπως σ' ένα εφιάλτη. Κι' αν ο ανήφορος γινόταν ακόμα πιο απότομος, θα περπατούσε με την κοιλιά...

Τέλος, βρέθηκε έξω, στη Ράντολφ Στρήτ, αναπνέοντας αχόρταγα τον κρύο αέρα. Ο νυκτερινός θυρωρός του ξενοδοχείου, ένας πρώην μπωξέρ, τον αναγνώρισε κι' επέμεινε να του σφίξει το χέρι.

Δεν ξέρετε πόσο χαίρομαι που σας βλέπω! του είπε. Είχα μάθει πως μέννατε στο ξενοδοχείο μας... Πώς τα πάμε; — Καλά, πολύ καλά, απάντησε μηχανικά ο Μάντελ.

Και του έσφιξε το χέρι, προσπαθώντας του κάκου να θυμμήσει τ' όνομά του.

Ένα ζευγάρι, που ζητούσε ταξί, βγήκε απ' την περιτομή της πόρτας του ξενοδοχείου. Ο θυρωρός χτύπησε φιλικά στην πλάτη το Μάντελ κι' έτρεξε ύστερα να κάνει τη δουλειά του.

Πέρασε μια παρέα από φοιτήτριες, κι' ο Μάντελ βρέθηκε ανακατεμένος ανάμεσά τους. Τούλάχιστον είχε βγή απ' την κάμαρά του κι' απ' το ξενοδοχείο... Θυμήθηκε έπειτα πως είχε δώσει στον καμαριέρη, για το ούτοσκ, όλα τα λεφτά που του απομένανε. Δεν είχε πια παρά μερικά φιλά στην τσέπη του.

Έκοψε απ' το πλήθος κι' ακούμπησε στη βιτρίνα ενός ανθρώπου. Ός ποιο σημείο τρέλλας μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος...

Δεν ήξερε τώρα που να πάει! Δεν είχε λεφτά να πληρώσει ταξί, για να γυρίσει στην παλιά του γειτονιά και να ζητήσει δανεικά μερικές εκατοντάδες δολάρια απ' τους φίλους του, το Τζέι, το Τζόν ή τον Πάτ.

Ξαφνικά, έλειψε κάθε επιθυμία του να φύγει, να κρυφτεί. "Αν είχε σκοτώσει αυτός την Ξανθούλα, έπρεπε να υποστή τις συνέπειες!

Έψαξε στην τσέπη του, βρήκε τα τσιγάρα του κι' άναψε ένα.

Θάταν σκληρό το χτύπημα για τη Γκέιλ, καθώς και για τη γριά μητέρα του, τη «Μά» όπως την έλεγε χαϊδευτικά. Τούλάχιστον όμως καμμία απ' τις δύο τους δε θα ύποφερε οικονομικά.

Η Γκέιλ είχε πολλά λεφτά. Κι' αυτός πάλι είχε βάλει κατά μέρος αρκετά ώστε να μπορέσει η Μά να περάσει ήσυχά τα τελευταία χρόνια της ζωής της.

Το τσιγάρο κρεμόταν απ' την άκρη των χειλιών του, ενώ διόρωνε τον κόμπο της γραβάτας του, για νάρθη στην κανονική του θέση. "Υστερα, κουδουνίζοντας τα φιλά που είχε στην τσέπη του, μπήκε στο ανθοπωλείο κι' αγόρασε ένα σκούρο κόκκινο γαρύφαλο. "Έδωσε γι' αυτό τα τελευταία 75 σέντς του.

Καθώς του το κάρφωνε στο πέτο του, η πωλήτρια του χαμογέλασε και τον ρώτησε: — Έσείς δεν είσαστε ο Μπάρνεϊ Μάντελ, ο μπωξέρ;

— Μάλιστα, έγω... — Η πωλήτρια φάνηκε ευχαριστημένη.

— Έρχόσαστε άλλοτε συχνά εδώ, πρόσθεσε. Σας γνώρισα άνωγας.

Το κατάστημα είχε μια δεύτερη

ρη πόρτα, που έβλεπε σε μια στοά που ένωνε το δρόμο με το χόλλ του ξενοδοχείου. Ο Μάντελ βγήκε από εκεί.

Ο ντεκετίβ με το άδύνατο πρόσωπο βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση.

Ο Μάντελ άναψε τον έρωμα του λουλουδιού που είχε στο πέτο του. "Υστερα διέσχισε το χόλλ και χτύπησε στον ώμο τον Ιδιωτικό άστυνομικό.

— Με συγχωρήτε, είπε, είσαστε ο ντεκετίβ του ξενοδοχείου; — Μάλιστα, κύριε, απάντησε εκείνος.

— Από κοντά, δε φαινόταν πολύ αντιπαθητικός, προπάντων όταν χαμογελούσε.

— Με λένε Γκρατσιάνο, πρόσθεσε. Σε τί μπορώ να σας εξυπηρετήσω, κύριε Μάντελ;

Ο Μπάρνεϊ τράβηξε τις τελευταίες ρουφηξιές του τσιγάρου του, ώσπου του έκαψε τα δάχτυλα. "Υστερα το πέταξε σ' ένα τασάκι και είπε:

— Πιστεύω πως θα κάνετε καλά να ειδοποιήσετε την άστυνομία.

— Γιατί; ρώτησε ο Γκρατσιάνο, κι' έπαψε να χαμογέλει.

— Νομίζω πως σκότωσα μια γυναίκα... Πάντως, βρίσκεται μια γυναίκα νεκρή μέσα στο λουτρό μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ένας άντρας άδύνατος, ως 50 χρόνων, με κοστούμι και με καφετιά ρεμπουμπλικά, ζεσταίνε τα παγωμένα χέρια του στο καλοριφέρ που βρισκότανε μπροστά στο παράθυρο. Ήταν ο έπιθεωρητής Κάρλτον, της "Εγκληματολογικής Άστυνομίας. Είχε έρθει απ' τη Βιργινία πριν από 30 χρόνια κι' είχε 25 χρόνια που υπηρετούσε στην άστυνομία του Σικάγου. "Ωστόσο, δε μπορούσε ακόμα να συνηθίσει τη βροχή και το κρύο του χειμώνα αυτής της πόλεως...

— Άς δούμε λοιπόν, Μπάρνεϊ... είπε, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του. Φέρατε την κοπέλλα στην κάμαρά σας, για να γλεντήσετε. Γούθηκε στο λουτρό σας. "Υστερα άλλαξε ιδέα, την τελευταία στιγμή, κι' ήθελε να φύγει. "Εσείς χάσατε τότε τα λογικά σας και τη σκοτώσατε... "Ετσι γίνανε τα πράγματα;

— Όχι, κύριε, απάντησε ο Μάντελ.

Ο Κάρλτον μετακινήθηκε κι' άνοιξε το παλτό του, για να ζεσταθεί καλύτερα στο καλοριφέρ.

— Άλλά πως γίνανε; ρώτησε. — Δεν ξέρω.

— Θέλετε να πείτε πως ήσαστε τόσο μεθυσμένος, ώστε 'δε θυμόσαστε τίποτα;

— Όχι, κύριε, απάντησε ο Μάντελ.

Ο Κάρλτον μετακινήθηκε κι' άνοιξε το παλτό του, για να ζεσταθεί καλύτερα στο καλοριφέρ.

— Άλλά πως γίνανε; ρώτησε. — Δεν ξέρω.

— Θέλετε να πείτε πως ήσαστε τόσο μεθυσμένος, ώστε 'δε θυμόσαστε τίποτα;

— Όχι, κύριε, απάντησε ο Μάντελ.

Ο Κάρλτον μετακινήθηκε κι' άνοιξε το παλτό του, για να ζεσταθεί καλύτερα στο καλοριφέρ.

— Άλλά πως γίνανε; ρώτησε. — Δεν ξέρω.

— Θέλετε να πείτε πως ήσαστε τόσο μεθυσμένος, ώστε 'δε θυμόσαστε τίποτα;

— Όχι, κύριε, απάντησε ο Μάντελ.

Ο Κάρλτον μετακινήθηκε κι' άνοιξε το παλτό του, για να ζεσταθεί καλύτερα στο καλοριφέρ.

— Όχι, κύριε. — Τί έννοείτε τότε; — Ο Μάντελ στριφογύρισε πάνω στην καρέκλα του.

— Έννοώ ότι δεν ξέρω πως έγινε... Μπήκα στο λουτρό, για να κάνω ένα ντους, και τη βρήκα εκεί.

— Για φαντάσου!... πρόσθεσε ειρωνικά ο Κάρλτον.

Ο Τζέι Μέρσερ, ο ρεπόρτερ της έφημερίδας «Σάν - Τάιμς» και παλιός φίλος του Μάντελ, βγήκε απ' το λουτρό.

— Μπράβο, Μπάρνεϊ! είπε. Ξέρεις να διαλέγεις, βλέπω...

Ο Κάρλτον κούταζε τον άστυνομικό Ρόζ, που συνεργαζότανε μαζί του σ' αυτή την ύποθεσι.

— Πώς σας είπε ότι τη λέγανε; τον ρώτησε.

— Ίσχυρίζεται πως δεν ξέρει τ' όνομά της.

— Άρλουμπες!... Πώς τη λέγανε, Μπάρνεϊ;

— Δεν ξέρω, σας είπα. — Άλλού να τα πούλας, αυτά! Ο Μάντελ συγκράτησε το θυμό του που άναβε.

— Σας λέω πως δεν ξέρω τ' όνομά της! Ξαναείπε μ' ύπομνη.

Έψαξε στην τσέπη του για να βρή τα τσιγάρα του, κι' ο Γκρατσιάνο του πρόσφερε ένα απ' το δικό του πακέτο.

Ο Ρόζ ήταν τόσο χοντρός, όσο άδύνατος ήταν ο Κάρλτον, και χαμογελούσε διαρκώς. Σήκωσε τα μάτια του από μια ταυτότητα που είχε βρή μέσα σε μια πράσινη τσάντα, κάτω απ' το μαντά.

— Λεγότανε Βιρτζίνια Μάρβιν, είπε. "Ήταν μανέν κι' έμεινε στο ξενοδοχείο «Τράνσφιλντ Άρμς».

— Σπουδαίος κόμματος, Μπάρνεϊ! πρόσθεσε ο Τζέι Μέρσερ.

Ο Ιατροδικαστής βγήκε απ' το λουτρό, σκουπίζοντας τα χέρια του με μια πετσέτα.

— Τί βρήκατε; τον ρώτησε ο Κάρλτον.

— Λίγο πριν πεθάνει, είχε έρθει σ' έρωτική έπαφή με κάποιον άντρα.

— Πότε ύπολογίζετε ότι τη σκοτώσανε;

— Πριν από τέσσερες ή πέντε ώρες.

Ο γιατρός άφησε την πετσέτα πάνω στο κομμό, φόρεσε το καπέλλο και το παλτό του και ήλωσε:

— Τελείωσα τη δουλειά μου. Τώρα είναι δική σας...

— Ρώτη τη συναντήσατε, Μπάρνεϊ; πούθε ο έπιθεωρητής Κάρλτον.

— Στο μπάρ του Τζόννυ.

— Πίστεια ώστόσο πως ήσαστε παντρεμένος με τη Γκέιλ "Εμπλινγκ...

— Τέλειωσα τη δουλειά μου. Τώρα είναι δική σας...

— Ρώτη τη συναντήσατε, Μπάρνεϊ; πούθε ο έπιθεωρητής Κάρλτον.

— Στο μπάρ του Τζόννυ.

— Πίστεια ώστόσο πως ήσαστε παντρεμένος με τη Γκέιλ "Εμπλινγκ...

— Τέλειωσα τη δουλειά μου. Τώρα είναι δική σας...

— Ρώτη τη συναντήσατε, Μπάρνεϊ; πούθε ο έπιθεωρητής Κάρλτον.

— Ναί, είμαι. — Γιατί λοιπόν «φώνισατε» αυτή τη γυναίκα;

Ο Μάντελ θέλησε να του εξηγήσει, αλλά δε μπόρεσε. Πώς να εξηγήσει το συναίσθημα που δοκίμασε όταν, αφού είχε μείνει δυό χρόνια μακριά απ' τη γυναίκα του, δεν τη βρήκε κατόπιν στο ξενοδοχείο όπου του είχε ύποσχεθεί να τον περιμένη;

— Λοιπόν; επέμεινε ο Κάρλτον.

Ο Μάντελ κούταζε τα χέρια του. Τρέμανε τόσο, ώστε με κόπο κρατούσε το τσιγάρο που του έδωσε ο Γκρατσιάνο. Σηκώθηκε και φώναξε:

— Πρός Θεού, άς τελειώνουμε πια! Πάρτε με, κλείστε με στη φυλακή... "Άς πούμε πως τη σκότωσα έγω! Δε θυμάμαι. Δε μπορώ να θυμηθώ τί έγινε μαζί της!

— Καλό κι' αυτό! είπε σαρκαστικά ο Τζέι Μέρσερ.

Ο Μάντελ τον κούταζε, άναστατωμένος.

— Είπ' όπως το λέω, Τζέι. Είμαι βέβαιος! Ναί, βγήκα μαζί της απ' το μπάρ του Τζόννυ. Μά, καθώς θυμάμαι, την παράτησα στη γωνιά της Ντήρμπορν Στρήτ.

Τον κούταζαν όλοι, σοβαροί και δυσπιστοι.

— Από πότε πίνετε, Μπάρνεϊ; τον ρώτησε ο Κάρλτον.

— Άπ' την ώρα που άνοιξε τα μπάρ, σήμερα το πρωί.

— Γιατί;

— Γιατί η γυναίκα μου δεν ήταν εκεί για να με περιμένη, όπως μου είχε ύποσχεθεί.

— Τώρα μόλις βγήκατε απ' το φυλακιστήριο... δεν είπ' έτσι;

— Μάλιστα, κύριε. Σήμερα το πρωί.

— Γιατί σας είχαν κλείσει εκεί;

— Κανείς δε μ' έκλεισε. Πήγα μόνος μου.

— Γιατί;

— Γιατί έβλεπα κι' έκοιγα διάφορα πράγματα.

— Σάν τί πράγματα δηλαδή; Ο Μάντελ εξέτασε αυτή την ερώτηση...

Δεν είχε ποτέ διηγηθεί σε κανένα τις ψευδαισθήσεις του, εκτός απ' τον ψυχίατρο που του είχε συστήσει ο πατέρας της Γκέιλ, και τους γιατρούς της κλινικής.

— Θα προτιμούσα να μη σας το πω... απάντησε.

Ο έπιθεωρητής Κάρλτον ήταν ύπομονετικός τύπος. "Εγκατέλειψε προσωρινά αυτό το θέμα και στράφηκε στο Γκρατσιάνο.

— Τον είδατε να παίνει εδώ μ' αυτή την κοπέλλα, Τζίμ; ρώτησε

— Όχι, απάντησε ο ντεκετίβ. Ήταν μόνος του, κάθε φορά που τον είδα. Μά αυτό δεν έχει σημασία. Σπάνια έρχονται μαζί τα παράνομα ζευγάρια. Συνήθως, ο άντρας δίνει στη λεγόμενη τον αριθμό της κάμαράς του, κι' εκείνη πηγαίνει και τον βρίσκει αργότερα... Δε μπορώ, βέβαια, να παρακολουθώ όλες τις γυναίκες που μπαίνουν στο ξενοδοχείο!

Ο Ρόζ έσπρωξε το Μπάρνεϊ προς το κάθισμά του.

— Κάθισε, του είπε ξερά. "Εχομε καιρό ακόμα, ώσπου να ξεκινήσουμε για την άστυνομία.

Διέσχισε το δωμάτιο και πήγε να κουδεντιάσει σιγά με τον έπιθεωρητή Κάρλτον. "Ενώ μιλούσαν οι δύο τους, ο Τζέι Μέρσερ είπ'ε στο Μάντελ:

— Πώς γίνεται να μην έρθη ακόμα η γυναίκα σου; Μήπως σε παράτησε;

Εκείνος κούταζε την άκρη του τσιγάρου του, χωρίς ν' απαντήσει.

— Ό δημοσιογράφος εξακολουθούσε να τον πεισιμώνει:

— Καταλαβαίνω πως δεν είναι καθόλου εύχριστο να σου δίνουνε το πανί σου! Μά έπρεπε να το πάθης... σου άξιζε, κάθαρμα!

Ο Μάντελ τον χτύπησε τόσο δυνατά, ώστε τον πέταξε πάνω σ' ένα άστυφύλακα. Μά ο Μέρσερ ξαναβρήκε αμέσως την Ισσοροπία του, άρπαξε μια καρέκλα και τη στριφογύρισε πάνω απ' το κεφάλι του.

— Θα μου το πληρώσης, αυτό! μόνγκισε.

Δυό άστυνομικοί μπήκανε στη μέση και τράβηξαν το ρεπόρτερ προς την άλλη άκρη της κάμαρας.

— Φρόνιμα, Τζέι! του είπ'ε αά-

σπρηά ο Κάρλτον. Τί είναι πάλι αυτή η ιστορία;...

Ανοσαινώντας ακόμα με δυσκολία, ο Μέρσερ διώρβωσε το παλτό του και σήκωσε από χαμώ το καπέλλο του.

— Δεν είμαι πια φίλος με το Μπάρνεϊ Μάντελ, δήλωσε. "Αν τον αφήσετε να σας τυλίξει, κάνοντας τον τρελλό, θα είσαστε πολύ βλάκες! "Εγώ σας λέω πως ξέρει πολύ καλά τί κάνει!

Ο Γκρατσιάνο ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

— Τί σκέπτεστε, Μπάρνεϊ; του είπ'ε.

Η φωνή του τον άρρώσταινε... Μιλούσε ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, όπως οι νοσοκόμοι του ψυχιατρείου.

Ο Κάρλτον είχε τελειώσει στο μεταξύ την κουβέντα του με το Ρόζ.

κι' αυτός, από μικρά παιδιά. Είχανε μεγαλώσει στην ίδια γειτονιά. Οι δύο τους, ο Πάτ κι' ο Τζόν άποτελούσαν μια άχώριστη συντροφιά.

Και να που τώρα ο Τζέι του φερνόταν ύπουλα και προδοτικά, με το χειρότερο τρόπο! Δίχως λόγο μάλιστα, γιατί δεν του είχε κάνει τίποτα.

Ο Γκρατσιάνο ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

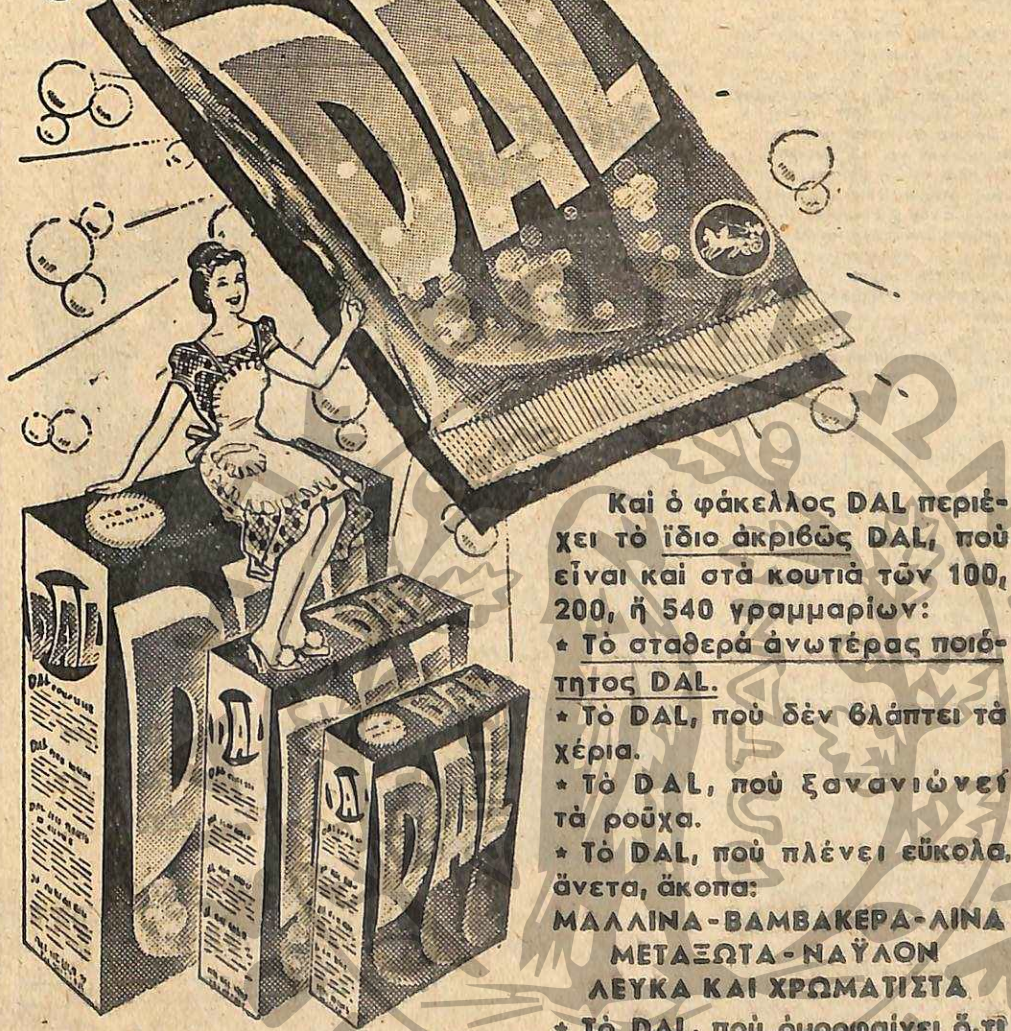
— Τί σκέπτεστε, Μπάρνεϊ; του είπ'ε.

Η φωνή του τον άρρώσταινε... Μιλούσε ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, όπως οι νοσοκόμοι του ψυχιατρείου.

Ο Κάρλτον είχε τελειώσει στο μεταξύ την κουβέντα του με το Ρόζ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟ DAL

μας έδωσε τη δυνατότητα να ολοκληρώσουμε τη σειρά των διεθνώς καθιερωμένων συσκευασιών και να προσφέρουμε στις Έλληνίδες νοικοκυρές τη νέα μας συσκευή: το DAL σέ ΦΑΚΕΛΛΟ

Και ο φάκελλος DAL περιέχει το ίδιο ακριβώς DAL, που είναι και στα κουτιά των 100, 200, ή 540 γραμμαρίων:

* Το σταθερά ανώτερας ποιότητος DAL.
* Το DAL, που δεν βλάπτει τα χέρια.
* Το DAL, που ξανανιώνει τα ρούχα.
* Το DAL, που πλένει εύκολα, άνετα, άκοπα:
ΜΑΛΛΙΝΑ - ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ - ΛΙΝΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ - ΝΑΪΛΟΝ
ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ
* Το DAL, που όμορφαίνει ό,τι πλένει.
"ΒΙΟΧΡΩΜ" Α.Ε.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΠΕΙΡΑ 30 ΧΡΟΝΩΝ
Σχολή Αισθητικής — Μοναδική στην Ελλάδα
Καλλυντικά βραβευμένα σε 3 διεθνείς εκθέσεις
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΜΜΕ ΚΕΤΤΥ
ΕΡΜΟΥ 44, Τηλ. 22.088 και ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 6.
Παλαιόν Φάληρον (6), ΟΥΛΕΝ. Τηλ. 991.172.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ε λουιζίδου Αμπαζιώ
Γενική αιδεητική προσώπου, δερματικής ονείδους σώματος
Εξάλειψις ρυτίδων, πανάδων, αλλών - άκμής, τριχοπώσεως.
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Νεώτεροι μέθοδοι. Ευρωπαϊκή - Αμερικανική
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΤΥΠΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

— "Ας ερθουμε σ' ένα άλλο ζήτημα, Μπάρνεϋ, είπε. Μπορείτε να μας περιγράψετε εκείνο τον άνθρωπο που μας είπατε πως σας περίμενε στην κάμερά σας; — Όχι. Δεν τον είδα, ήταν σκοτεινά. — Τι σας είπε; — Μις διάταξε ν' αδειάσω τις τσέπες μου πάνω στο κρεβάτι. Τον ρώτησα γιατί. Μου είπε τότε άγρια να μην κάνω τον παλληκαρά και με χτύπησε στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού του. Έπεσε ανίστατος... — Κι' όταν συνήλατε, είχε χαθή το πορτοφόλι σας; — Μάλιστα, κύριε. — Πόσα λεφτά είχε μέσα; — Δέ θυμάμαι ακριβώς. Γύρω απ' τα 600 δολάρια. — Ο Κάρλτον πλησίασε πάλι στο καλοριφέρ κι' άνοιξε το παλτό του για να ερσταθή. — Ειδοποιήσατε το γραφείο του ξενοδοχείου πως σας είχαν ληστέψει; ρώτησε. — Όχι. — Δεν καταγγείλατε πως σας κλέψανε τόσα λεφτά; — Όχι. — Ο Μάντελ ένοιωσε ζωηρή επιθυμία γι' άλλο ένα τσιγάρο. Φοβόταν πως θα σάλευαν και πάλι τα λογικά του. Τούλαχιστον όμως άς τρελλανόταν έντελώς, για να μη καταλαβαίνει πια τίποτα!... — Ο σκοπός του Κάρλτον ήταν φανερός: Τον θεωρούσε ένοχο και πίστευε πως είχε σοφιστή ένα άνυπαρκτο άγνωστο, για να ρίξει σ' αυτόν τις υποψίες για τη δολοφονία της Βιρτζίνια Μάρβιν!

— Πολύ πλούσιος πρέπει να σαστε έσείς, Μπάρνεϋ! είπε ειρωνικά ο Κάρλτον. Οί περισσότεροι άνθρωποι δεν αδιαφορούνε. Έστω, όταν χάνουν 600 δολάρια. — Έγώ, άς πούμε, θα κινούσα γή και αύρανό για να τα ξαναβρώ... — Και τώρα πως έξηγείτε αυτή την ομοιότητα του άρώματος; Είχατε πη στον άστυνόμο Ρόζ ό τι ή νεκρή χρησιμοποίησε το ίδιο άρωμα με τη γυναίκα σας. — Μάλιστα, κύριε. — Αυτό σας τράβηξε και της ριχτήκατε; — Όχι. — Εκείνη μου ρίχτηκε πρώτη. Κουβεντιάσαμε άπλάς στο μπάρ, για να περάσουμε την ώρα μας. — Όταν λοιπόν, ανάκαλψα ποιάς ήμου, μου είπε πως ήθελε πάντα να κάνει έρωτα μ' ένα πρωταθλητή του μπόξ και μου πρότεινε ν' άνεδοίμε στη κάμερά μου. — Καί σείς δεν είπατε, όχι. — Άνεθήκατε στην κάμερα... περάσατε ώραία μαζί της... κι' ύστερα μαλώσατε για κάποιο λόγο, πάνω στο μεθύσι σας και τη χτυπήσατε τόσο δυνατά ώστε της σπάσατε το στήθος. — Ο Μάντελ άρχισε πάλι να λδρώνη. — Δέ θυμάμαι... Δέ θυμάμαι! φώναξε. — Ο Κάρλτον έχασέ πια την ύπομονή του. Διέσχισε το δωμάτιο και χαστούκισε το Μάντελ. — Φτάνουνε πια τα φέμματα! μούγκρισε. Την σκοτώσατε ή όχι; — Ο Μάντελ ένοιωσε να τον σφίγγη το κολλάρο του. Πέρασε το ένα του δάχτυλο μέσα, γύρω απ' το λαιμό του, και πέταξε το κουμπί. — Δεν ξέρω, άπάντησε. Δεν πιστεύω να τη σκότωσα. — Όσο μεθυσμένος ή τρελλός κι' άν είναι κανείς, δέ μπορεί να μη θυμάται ένα τέτοιο πράγμα! — Σκούπισε με το μαντίλι του το ιδρωμένο του πρόσωπο και πρόσθεσε: — Δέ θυμάμαι καν να τη ξα-

ναείδα, άπ' τη στιγμή που τη σκόλασα στη γωνία του δρόμου, λέγοντάς της να με ξεφορτωθώ. — Αυτά τα ξέρω! παρατήρησε ο Τζόε Μέρσερ. Γεία σας! — Κι' έφυγε για να γράψη το άρθρο του, αφήνοντας στη θέση του ένα συνάδελφό του. Ο άστυνόμος Ρόζ κι' ο έπιθεωρητής Κάρλτον κουβεντιάσαν λίγο ακόμα. — Ύστερα ο Ρόζ κάθισε πάνω στο κρεβάτι κι' ακούμπησε, το χέρι του πατρικά στο γόνατο του Μάντελ. — Γιατί ξαναφορέσατε στην κοπέλλα τη μιά κάλσα της; ρώτησε. — "Ηθελα να τη ντύσω και να κρψω ύστερα το πτώμα. — Κι' έπειτα μετανιώσατε; — Κατάλαβα πως ή ιδέα μου αυτή ήταν τρελή. — "Ενώ έσείς δεν είσατε τρελλός... Έτσι; — Φτάνει πιά, Ρόζ! φώναξε ο Κρατισιάνο. Τί επιδιώκτε δηλαδή; Να τον στείλετε σώνει και καλά, στην ηλεκτρική καρέκλα; — Χτύπησε το τηλέφωνο. Χαμογελώντας πάντα, ο Ρόζ σήκωσε το ακουστικό. — Ύστερα κτύπαξε τον έπιθεωρητή Κάρλτον. — Ύπεραστικό, του είπε. Ζητάνε τον Μάντελ από το "Ηγκλ Ρίδερ. — Εκεί δέ βρίσκεται το καλοκαιρινό σπίτι των "Εμπλινγκ. — Ο Κάρλτον πλησίασε στην καρέκλα που καθόταν ο Μάντελ. — Δώστε του το τηλέφωνο, διέταξε. — Ο άστυνόμος Ρόζ έδωσε τ' ακουστικό στο Μάντελ. — "Αλλό! είπε εκείνος. Έδώ Μπάρνεϋ Μάντελ. — Η φωνή του δικαστού "Εμ-

πλινγκ ακούστηκε, μακρινή κι' άδύνατη: — Μπάρνεϋ, μικρέ μου. Προσπαθώ από άρες να σας πετύχω στο τηλέφωνο. Δέ μπορώ να σας περιγράψω τη χαρά μου που άκούω τη φωνή σας! — Κι' έμένα μ' εύχαριστεί που σας άκούω, άπάντησε ο Μάντελ. — Όπως ξέρετε τώρα, είπε μαλακά ο δικαστής, ή Γκέιλ δρισκότανε στις Βερμούδες, όταν έμαθε τη καλή είδησι πως γή-κατε άπ' το ψυχιατρείο. Κι' ήρθε άμέσως μόλις μπόρεσε... Μου τη δίνετε να της μιλήσω μια στιγμή, Μπάρνεϋ; — Δεν είναι εδώ ή Γκέιλ, είπε ο Μάντελ. — Ο δικαστής "Εμπλινγκ φάνηκε απογοητευμένος. — "Α, μά δέβαια! φώναξε. Τί άνόητος που είμαι!... — Η Γκέιλ μου τηλεγράφησε πως ήταντισμένες όλες οι θέσεις σ' αεροπλάνα που θα φεύγανε άπ' τις Βερμούδες, ως σημερα το πρωί, άλλά ό τι σκόπευε να πάρη ιδιωτικό αεροπλάνο άπ' το Μαϊάμι, ώστε να φτάση τ' άπόγευμα στο Σικάγο. — Ο Μάντελ άνασκήρτησε. "Ηθελε να μιλήση, άλλά δεν το κατόρθωνε... — Τον άγαπούσε, λοιπόν, ή Γκέιλ! — Θα έρχόταν αεροπορικά για να τον δρ! — Κι' αυτός είχε άμφιδάλει για την άγάπη της, για δεύτερη φορά! — Τό ακουστικό τούπησε άπ' τα χέρια. Τ' άρπαξε ο Ρόζ. — Η φωνή του "Εμπλινγκ ξανακούστηκε, τραχημένη: — Μά τί τρέχει, Μπάρνεϋ;

Γιατί δέ μου άπαντάτε; Συνέδη τίποτα;... — Ο Μάντελ έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του. "Ένας άντρας δέ μπορεί να κλάψη, μπορεί όμως να γελάση... — Πραγματικά, έβαλε τα γέλια, και σε λίγο δέ μπορούσε πια να σταματήσει. Το γέλιο του γέμισε το δωμάτιο και το διάδρομο. — Γελούσε ακόμα, όταν, ο έπιθεωρητής Κάρλτον κι' ο άστυνόμος Ρόζ τον έβγαλαν άπ' την πόρτα ύπηρεσίας του ξενοδοχείου, για να τον άνεβάσουν σ' ένα άστυνομικό αούκίνητο. — Μάλιστα, κύριε "Εμπλινγκ, είχε συμβή κάτι!... — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' — Όλες αυτές οι συγκινήσεις είχαν κλονίσει το Μάντελ. Τού φαινόταν πως είχαν παραλύσει όλοι οι μύς του, άπ' τη στιγμή που έμαθε πως ή Γκέιλ έρχότανε αεροπορικά για να τον δρ, πως δρισκότανε ίσως τώρα στο Σικάγο. Είχε την πεποίθηση πως είχε αδειάσει κάτι μέσα του... — Τον είχαν κλείσει σ' ένα μικρό κελλί — πιδ μικρό κι' από κείνο που είχε στο ψυχιατρείο, πριν άποφανθούν οι γιατροί πως είναι ακίνδυνος. — "Ηταν νύχτα άργά, ή πρωί πολύ νωρίς; Δέ μπορούσε να ξέρη με βεβαιότητα... — Αφού ο αρχιφύλακας της ύπηρεσίας έτοιμάσε τα χαρτιά της προφυλακίσές του, ο άστυνόμος Ρόζ του πήρε το ρολόι του, τη ζώνη του, τη γραβάτα του και τα κορόνια των παπουτσιών του, για κάθε ένδεχόμενο. — Κάθισε ύστερα στο κρεβάτι, άκουμπώντας τη ράχη του στο κάγκελο, και διαβάσε το έρθρο που είχε δημοσιεύσει ο Τζόε Μέρσερ στην τελευταία έκδοσι της έφημερίδος του. Είχε τον τίτλο: — "Ένας μπόξερ κατηγορείται για τη δολοφονία ενός μενεκέν, έπειτα από ένα έρωτικό όργιο σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου". — Το κείμενο του άρθρου ήταν φαρμακερό όσο κι' ο τίτλος του. — Υποστήριζε ότι ο Μάντελ είχε καταντήσει ανισόρροπος έπειτα από τις έπιτυχίες του στο ρινγκ και το γάμο του με μια πλούσια κοπέλλα, άλλά, δέ μπορούσε να θεωρηθ ή άκαταλόγητος. — "Ηταν, άπλάς, έγωιστής, φαντασμένος που νόμιζε πως μπορούσε να περιφρονή τους νόμους. — Ο Μάντελ σηκώθηκε και ζήτησε τσιγάρο από το δεσμοφύλακα. — Εκείνος τούβαλε ένα στο στόμα και τού τ' άναψε. — "Επειτα ο Μάντελ ξανακάθισε στο κρεβάτι και πήρε πάλι την έφημερίδα. — Ο Τζόε είχε δόλει όλα του τα δυνατά για να τον καταστρέψη — ποιάς ξέρει γιατί! — "Ελπιζε — έγραφε στο έρθρο του — ότι αν ύπήρχε ακόμα δικαιοσύνη, δέ θα επιτρέπανε στο Μάντελ να παραστήση τον άνευθινο, με την πρόσφαι πως είχε μείνει δυο χρόνια στο ψυχιατρείο. — Ακόμα κι' αν τον είχαν επηρεάσει οι γροθιές των αντιπάλων του, δέ κρινε περίφημο το καλό άπ' το κακό. Κι' είχε πολλή έν τάξει τα λογικά του, όταν είχε προσκαλέσει τη Βιρτζίνια Μάρβιν να πάη μαζί του στο ξενοδοχείο του... — Εκεί τη σκότωσε, με μιά άπ' τις περίφημες εκείνες γροθιές του, που είχαν πετύχει σαραντάδυο «νόν - άουτ». — Ο Μάντελ ρώτησε το δεσμοφύλακα τί ιδέα είχε για το έρθρο. — Να σας πώ... άπάντησε — κείνος τριβώντας το πηγούνι του. Πιστεύω πως το παρακάνει αυτός ο Τζόε Μέρσερ... Ξέρω τί

γίνεται μ αυτές τις προκομένες. Μου έχει τύχει και μένα... Σου κάνουνε πρώτα τα γλυκά μάτια, κι' έπειτα, όταν έρθουνε στο δωμάτιο, αλλάζουν γνώμη την τελευταία στιγμή και θέλουν να γυρίσουνε στο σπίτι τους, στη μαμά τους... Πέστε μου, Μπάρνεϋ, το ίδιο σας συνέβη και σας; — Καί τη βιάσατε; — Μονάχα ή ιδέα αυτή άρρώσταινε το Μάντελ. — Πέστε μου, Μπάρνεϋ... έπέμεινε ο δεσμοφύλακας. Πώς ήταν; — Άξιζε; — Δεν ξέρω, άπάντησε κουρασμένα ο Μάντελ. — Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι και σκέπασε το πρόσωπό του με την έφημερίδα. — Πώς θάθελε να είχε γεννηθ ή με κάπως λιγότερους μύς και με κάπως περισσότερο μυαλό!... — Ξαφνικά, άκούστηκε στο τιμεντένιο δάπεδο θόρυβος από ψηλά τακούνια. — "Έχτε μια έπίσκεψη, Μπάρνεϋ, άνάγγειλε ο δεσμοφύλακας. — Ο Μάντελ πετάχτηκε όρθιος. — "Ελπίε πως ήταν ή Γκέιλ. — Μά δέν ήταν αυτή. — "Ηταν ή Ρόζμαρι Ντόυλ. — Παραδόσε στο δεσμοφύλακα τη βαλίτσα που κρατούσε. — "Εφερα καθαρά ρούχα για το Μπάρνεϋ, έξηγισε. Με την άδεια του έπιθεωρητή Κάρλτον. — Ύστερα προχώρησε προς το Μάντελ και τούσφιξε τα δυο χέρια μέσα άπ' τα κάγκελλα. — Γεία σου, Μπάρνεϋ, του είπε. — Εκείνος της κρατούσε τα χέρια και την εύρισκε πολύ όμορφη με την άσπρη στολή της νοσοκόμας και τη μπλε κάπα της. — "Ηταν πάντα ή ίδια, ή καλή παιδική του φίλη, ή γειτονοπούλα του. — Δεν έκλαιγε, δέν τούκανε παρατηρήσεις. Δεν τούλεγε: «Μά γιατί τόκανες αυτό;» — Τα μάτια της δείχνανε πόσο ήταν ευτυχισμένη που τον έβλεπε. — Τί κάνει ή μαμά; τη ρώτησε. — Καλά, πολύ καλά, άπάντησε ή Ρόζμαρι. Μά θάπρεπε ναρθς να τη δης, Μπάρνεϋ, μόλις βγήκες άπ' το νοσοκομείο. — Ναί, ήθελα ναρθώ. Μά ύστερα μου τύχανε όλες αυτές οι φασαρίες... — Έγώ δέν πιστεύω τίποτα! δήλωσε ή κοπέλλα. Δεν πιστεύω λα... ούτε και πως ήσουν τρελλός, τόσο καιρό. Γιατί άφησες να σε κλείσουνε στο ψυχιατρείο, Μπάρνεϋ; — Ο Μάντελ προσπάθησε να της έξηγήση: — Είχα φάει πολλές γροθιές στο κεφάλι, κι' άπ' αυτές έπαθε, κάτι το μυαλό μου. — Έβλεπα κι' άκουγα πράγματα άνυπαρκτα, έκανα τρέλλες... — Η Ρόζμαρι τού πρόσφερε ένα τσιγάρο και τ' άναψε. — Όστε έκανες τρέλλες;... πρόσφερε. — Ναί! — Άκουγα φωνές και καμπάνες, στη μέση της νύχτας. Φανταζόμουν πως το ζεστό νερό έβγαине άπ' τις βρύσες του κρύου. Περνούσα το ευράφι μου για παγάκι και το φύλαγα μέσα στο ψυγείο... — "Επειτα συνέβη εκείνη ή ιστορία με τον παπαγάλο... — Η Ρόζμαρι κόλλησε το λεπτό κορμί της στα κάγκελλα. — Ποιά ιστορία; ρώτησε. — Τότε μονάχα κατάλαβα τον κίνδυνο: όταν έστριψα το λαιμό του παπαγάλου, έπειδή είχε θυμώσει με τη Γκέιλ. — Καί γιατί είχες θυμώσει με τη Γκέιλ;

— Ο Μάντελ δίστασε πριν άπαντήσει. Μά ή Ρόζμαρι θα τον καταλάβαινε ασφαλώς. — "Ηταν κάτι περισσότερο από γειτονοπούλα του: μιά διπλωματούχος νοσοκόμα. — Ήξερε τί μπορεί να γεννηση μιά άρρωστη φαντασία... — Της είπε λοιπόν μαλακά: — Γιατί, πάνω στην τρέλλα μου, νόμισα πως μ' άπατούσε ή Γκέιλ. Φαντάστηκε πως την τσάκωσα, γυμνή, στην αγκαλιά ενός άλλου. Νόμισα πως τούς χτύπησα και τούς δυο... Μά δέν ήταν παρά ή φαντασία μου! Μου όρκίστηκε πως δέν ήταν κανείς μαζί της, πως είχα άκούσει μονάχα τον παπαγάλο. — »Κι' όταν ξύπνησα τ' άλλο πρωί κι' ανάκαλψα πως είχα στρίψει τη νύχτα το λαιμό του παπαγάλου, κατάλαβα πως ήταν καίρως πια να πάρω μιά άπόφασι! Κουβεντιάσα τότε με τη Γκέιλ, τον πατέρα της κι' ένο διάσημο φρενολόγο γιατρό που μου είχε συστήσει ο πεθερός μου. — Άποφασίσαμε δέ κι' οι τέσσερις πως είχα ανάγκη από νοσηλεία. — Πώς λεγόταν αυτός ο γιατρός; — Οριν Χάρρις. — Μήπως θυμάσαι μερικά δονόματα γιατρών του ψυχιατρείου; — Ναί, ο Μάντελ θυμότανε. Της τά είπε, κι' εκείνη τα σημείωσε. — Ένώ έγραφε το τελευταίο, τη ρώτησε τί ώρα ήταν. — Εκείνη φύλασε στην τσέπη της το σημειωματάριο της κι' άπάντησε: — Τεσσερεσήμιση. Πέντε ώρες

τάρσ, χτυπούσα όλες τις πόρτες, για να πάρω άδεια να σ' επισκεφτώ. — Καί πως σου τη δώσανε στο τέλος; — Η Ρόζμαρι γέλασε ελαφρά κι' έξηγησε: — Μεταχειρίστηκα το έπιθετό μου. Μ' ένα θείο έπιθεωρητή, τρεις ξαβέρφους και δυο αδελφούς στην άστυνομία, πως μπορούσαν να μου άρντηθούν; — Ο Μάντελ της έσφιξε το χέρι και της είπε θερμά: — Είσαι σπουδαία κορίτσι, Ρόζμαρι! — Τού χάιδεψε το πρόσωπο με την άκρη των δαχτύλων του άλλου χεριού της — το σημάδι κάτω άπ' τα μάτια του, την πλακουστή μυτη και τα χείλη του. — Καί συ είσαι σπουδαίος, Μπάρνεϋ! άπάντησε, πιέζοντας το στήθος της πάνω στο χέρι του που κρατούσε το δικό της. Δέ με νοιάζει τί λένε ο Τζών κι' ο Πάτ, τ' αδέρφια μου. — Άδιαφορώ για το τί σκέπτεται ο Τζόε Μέρσερ. Είσαι ένα καλό και συμπαιθητικό παλληκάρι... μά κι' ο πιο ήλθιος άνθρωπος του Σικάγου! — Όταν έφυγε ή Ρόζμαρι, ο δεσμοφύλακας άνοιξε την πόρτα του κελλιού κι' έδωσε τη βαλίτσα στο Μάντελ. Είχε μέσα εσώρρουχα και κάλτσες, ένα καθαρό πουκάμισο κι' ένα άπ' τα ακριβά κοστούμια του που τόχε αφήσει κρεμασμένο με μιά ντουλάπα του σπιτιού της μητέρας του, στο Σάουθ Σάιντ. — Ντυθήτε, είπε ο δεσμοφύ-

λακας. Σας ζητάνε στο γραφείο. — Ο Μάντελ έτοιμάστηκε. Συγχρόνως άναρταίονε γιατί ή Ρόζμαρι, ενώ ήταν τόσο όμορφη και κομψή, είχε γίνει νοσοκόμα αντί να παντρευτή!... — Το πρόσωπο του έπιθεωρητού Κάρλτον ήταν παγωμένο. Οί υπόλοιοι που βρίσκονταν στο γραφείο, ήταν άγλωστοι στο Μάντελ — έκτός άπ' τον εισαγγελά Τζέιλμωρ. — Φαινόταν να προεδρεύ ή ένας άνθρωπος με γλυκεία φωνή και με μολλιά κοκκινωπά σαν τη σκουρία. — Έβλεπε μιά καρέκλα και είπε: — Καθήστε, Μάντελ. — Ο Μάντελ κάθισε. — Όλοι είχαν ένα ύφος κουρασμένο. — Ο Κάρλτον κι' ο εισαγγελέας φαινόταν έξοργισμένοι. — Για ένα λεπτό δέ μίλησε κανείς. — Ύστερα ένας άντρας με άσπρα μαλλιά και με γαμψη μύτη άφησε το πούρο που κάπνιζε και στάθηκε μπροστά στο Μάντελ. — Λοιπόν, είσατε ένοχος ή όχι; τον ρώτησε άπότομα. — Δικαστήριο είν' εδώ: άπόρρησε ο Μάντελ. Θά με δικάσετε, στίς 5 το πρωί; — Ο κοκκινομάλλης άπάντησε: — Άς πούμε πως είναι μιά προανάκρισι, Μπάρνεϋ. Μην ανησυχήτε για τα δικαιώματά σας, δέν πρόκειται να σας τα καταπατήση κανείς. — Ποιάς είσατε σείς; ρώτησε ο Μάντελ. — Λέγομαι Κούρτις. — "Α, έσείς με ζητήσατε στο ξενοδοχείο κι' είπατε πως θα ξανατληφονούσατε; — Ακριβώς. — Ο δικαστής Χίραμ Κλέϋ — ο άσπρομάλλης με τη γαμψη μύτη — στεκότανε με τα χέρια πίσω άπ' την πλάτη του. — Άκούστε με, Μάντελ, είπε. — Αν αυτό εδώ ήταν δικαστήριο κι' εγώ πρόεδρος, πως θα υπερασπισίδιασε τον έαυτό σας; Σκοτώσατε ή όχι τη Βιρτζίνια Μάρβιν; — Ο δεσμοφύλακας είχε διατάξει το Μάντελ να πάρη το καπέλλο του και τη γκαμπαντίνα του. Είχε καθήσει τώρα, με τη γκαμπαντίνα διπλωμένη πάνω στα γόνατά του, και κτύπαζε άλλοτε το κόκκινο γαρφάλο, το καρφωμένο στο πέτο του, κι' άλλοτε το δικαστή. — Πόρες φορές πρέπει να σας το πώ, κύριοι! Δεν ξέρω τίποτα! δήλωσε. — Καί για τον άνθρωπο που σας περίμενε στο δωμάτιό σας, χτες το βράδυ;... — Ε, τί θέλετε να σας πώ γι' αυτόν; — Ύπήρχε πραγματικά κάποιος; — Ναί. Με χτύπησε και μου πήρε 600 δολάρια. Δεν κατάγγειλα τη ληστεία, γιατί δέν είχα διαβάσει να μου κουβαλήθουνε οι δημοσιογράφοι στο ξενοδοχείο, πριν να μάθω τί θα γινότανε με τη γυναίκα μου. — Την κόρη του δικαστή "Εμπλινγκ; — Μάλιστα, κύριε. — Ο Μάντελ κτύπαζε τον άνθρακα με τ' άσπρα μαλλιά που ξαναγύρισε στο γραφείο και πήρε πάλι το πούρο του. — Λοιπόν;... τον ρώτησε ο Κούρτις. — Ο δικαστής Κλέϋ ξανάναψε το πούρο κι' άπάντησε, τραβώντας δυο ρουφιδές: — Πιστεύω πως ο Μάντελ μάς είπε την αλήθεια, ό τι έδρε δηλαδή. — Έσείς τί γνώμη έχετε, Τζόε; — ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: — Η συνέχεια

"Αααααα, ξεκουράστηκα!"

πλένω με **FAB**

NEW FAB

WASHES CLOTHES CLEANER THAN ANY SOAP

WONDERFUL FOR DISHES TOO!

3 ΑΠΛΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ COLGATE - PALMOLIVE

• Δέν φθίζει τα ρούχα
• Χέρια για χερσόφιλημα
• Οικονομικό. —

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ COLGATE - PALMOLIVE

... ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

Μεταχειρίζεσθε μοιο

CRÈME D'EAU

Μελετημένη στο Έλληνικό κλίμα

ε προσαρμοσμένη στον Έλληνικό ήλιο

Τό μυθικό του ΠΥΡΑΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν διασώζονται απ' την έκρηξη και γυρίζουν στη βάση, ο Μπόντ κι' η Γκάλα καταλαβαίνουν απ' την έκφραση του Ντράξ και των ανθρώπων του ότι δεν περιμέναν να τους ξαναβούν ζωντανούς. Αρχίζουν λοιπόν να μαντεύουν από που προήλθε η δολοφονική απόπειρα. Ωστόσο δεν έχουν ακόμα θετικά στοιχεία. Την άλλη μέρα, ο Ντράξ πηγαίνει στο Λονδίνο και παίρνει μαζί του τη Γκάλα. Στο δρόμο, η Γκάλα του παίρνει κρυφά απ' την τσέπη του το μικρό κορνέ του, κι' απ' τα στοιχεία που βρίσκει καταλαβαίνει ότι πρόκειται να κατευθύνει τον πυραύλο, όχι στην άνοιξη της λασσας, αλλά στο Λονδίνο, αφού τον εφοδίασε με μία ατομική βόμβα. Ένώ η Γκάλα προσπαθεί ύστερα να εναρμόσει το κορνέ στην τσέπη του Ντράξ, την αντιλαμβάνεται ο Κρέμπς. Την πιάνουν τότε, τη δένουν και τη φυλάκισαν σ' ένα σπίτι του Λονδίνου. Ο Ντράξ της αποκαλύπτει πως είναι Γερμανός και πως σκοπεύει να καταστρέψει το Λονδίνο, για να εκδικηθεί τους Άγγλους που νίκησαν την πατρίδα του. Στο μεταξύ ο Μπόντ περιμένει τη Γκάλα, στο Λονδίνο. Άνισχυρη για την εξαφάνισή της, υποπτεύεται την αλήθεια, παρακολουθεί το Ντράξ και τον βλέπει να φορτώνει σε αυτοκίνητο του τη Γκάλα και να φεύγει για τη βάση. Τον παίρνει από πίσω, με το δικό του αυτοκίνητο. Άλλα στο δρόμο παθαίνει ένα ατύχημα και πέφτει στα χέρια των Γερμανών, που μεταφέρουν αυτόν και τη Γκάλα στη βάση και τους δένουν στο γραφείο του Ντράξ. Ύστερα ο Ντράξ τους φροντίζει κι' οι δύο μένουν εκεί και θα καούν ζωντανόι, κατά την εκτέλεση του πυραύλου που θα καταστρέψει το Λονδίνο. Αρχίζει έπειτα να διηγείται κομμάτια της ιστορίας του: Πώς κατάφερε να περάσει για Άγγλος, ενώ ήταν Γερμανός αξιωματικός, πως κέρδισε την περιουσία του και πως συνέλαβε το σχέδιο της καταστροφής του Λονδίνου.

4ον » Ύστερα γύρισε στο Λονδίνο. Έστειλε το γράμμα εκείνο στη βασίλισσα. Κι' έγινε εθνικός ήρωας! Χά, χά! Είχα όλη την Άγγλία στα πόδια μου... Ήρθαν τότε οι άνθρωποι μου, εγκαταστήσαμε αυτή τη βάση κι' άρχισαμε τη δουλειά... Φτιάσαμε και μία οβίδα... —το έφορτομα του υλικού— το υλικό που φέρανε οι καλοί μου φίλοι, οι Ρώσοι, με υποβρύχιο, τη νύχτα της περασμένης Δευτέρας!... Ο ήλιος ο Τάλλον τους πήρε εθδης και τηλεφώνησε στο υπουργείο. Μα ο Κρέμπς παρακολουθούσε τα τηλεφωνήματά του...

»Βρήκα άμεσως πεινήτα έθελοντές, που προσφέρονταν να σκοτώσουν τον Τάλλον. Ρίξαν κλήρο... κι' ο Μπάρτς πέθανε σαν ήρωας! Δε θα τον ξεχάσω ποτέ!

Σταμάτησε πάλι για λίγο. Έπειτα συνέχισε:

—Ο καινούργιος κώνας του πυραύλου είναι εφάρμοσμος τώρα στη θέση του. Έχει το ίδιο βάρος με τον άλλο... Ο παλιός κώνας με τα όργανα και τις συσκευές βρίσκεται τώρα στο Στετίν, πίσω απ' το Παρπάτασμα... Όσο για το πιστό μαζ υποβρύχιο, ξανόρχεται έδω. Και θα φτάσει ο ήν όρα του για να

μās παραλάβει, αύριο το μεσημέρι ακριβώς!

Έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του, με τα μάτια του γεμάτα όπτασιες εκδίκησης. Έβαλε έξω τα γέλια κι' έριξε μια σαρκαστική ματιά στο Μπόντ.

—Ξέρετε τί θα κάνουμε, μόλις μπαρκάρουμε στο υποβρύχιο; Θα ξυρίσουμε αυτά τα περίφημα μουστάκια, που σās ενδιαφέρουνε τόσο! Κάτι υποφισστήκατε, αλλά δε βρήκατε τη σωστή λύσι, αγαπητέ μου Μπόντ. Αυτά τα κουρεμένα κεφάλια καί μουστάκια ήταν μια προφύλαξι εκ μέρους μας... για ν' αλλάξει τελείως η φυσιογνωμία μας, να γίνουμε άγνωστοί! Βλέπετε, μ' άρεσε η ακρίβεια σ' όλες τις λεπτομέρειες. Αυτή είναι η αρχή μου.

Κύτταξε φιλόποπτα το Μπόντ και φώναξε ξαφνικά:

—Μα γιατί δε μιλάτε, διάδολε; Πέστε τίποτα! Πās σās φαίνεται η ιστορία μου; Δε βρίσκετε καταπληκτικό το πās ένας άνθρωπος, μονάχος, κλώρρωσε τόσα πράγματα;... Μα μιλήστε λοιπόν! Η μήπως προτιμάτε να ξαναφέρω τον Κρέμπς,

για να σās λύση τη γλώσσα, με τον τρόπο του;

—Παρουσιάζετε μια ενδιαφέρουσα κλινική περίπτωση, είτε ο Μπόντ κυττάζοντας ήσυχα το χντρον και κόκκινο πρόσωπο του Ντράξ. Παρανοϊκό παραλήρημα, ζήλεια, μανία καταδιώξεως, μίσος, μεγαλομανία και πάθος εκδίκησης... Υποθέτω πās είχανε από παιδι αυτό το ψυχολογικό σύμπλεγμα, άλλ' ο ναζισμός συνέτελεσε στην ανάπτυξί του. Φάγατε έπειτα εκείνο το χτύπημα στο κεφάλι, κι' από τότε άπογίνατε! Κατανήσατε έντελως τρελλός... Ένας από κείνους τούς φανατικούς, που περνάνε τον ζαυτό τους για Θεό! Νομίζετε πās είσατε μεγαλοφυία, ενώ πραγματικά δεν είσατε παρά ένα λυσσασμένο σκυλι για σκότωμα! Άν άποφύγετε την τιμή, βλάψετε, αυτοκτονήσατε όπως δήποτε. Έτσι τελειώνουν συνήθως οι παρανοϊκοί!

Ύστερα ο Μπόντ έλλαξε τόνο και πρόσθεσε, με φωνή γεμάτη περιφρόνησι:

—Ας τελειώνουμε πιά μ' αυτές τις παλαβομάρες! Σ' κάθε λέξι του, το πρόσωπο

του Ντράξ κοκκίνιζε πίο πολύ κι' αλλοιώνόταν από μια σύσπασι. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές, ο ιδρώτας κυλούσε στο πουκάμισό του και στις άκρες των χειλιών του είχε μαζευτή λίγος άφρός.

Στό τέλος, μη μπορώντας πιά να κρατηθεί, χύμηξε πάνω στο δεμένο Μπόντ και τον άρχισε στις γροθίες. Τον πέταξε δυο φορές χάμω, μαζί με την πολυθρόνα, και τον ξανασηκωσε για να συνεχίσω...

Έπειτα έπεσε ξαφνικά ο θυμός του. Σκούπισε το πρόσωπό του και τα χέρια του με το μετωτικό μαντήλι του κι' έλεπε με ήσυχη φωνή στη Γκάλα:

—Δεν πιστεύω να δε ξαναενοχλήσατε πιά, έσεις οι δυο. Ο Κρέμπς ξέρει να δένει καλά κόμπους... Όταν συνέλθη ο φίλος σας, μπορείτε να του πείτε ότι αυτές οι πόρτες θα ξαναανοίξουνε μια φορά ακόμα: αύριο, λίγο πριν απ' το μεσημέρι. Και, ύστερα από μερικά λεπτά, δε θ' άπομνην πιά τίποτα απ' τους δυο σας! Άκόμα και τα σφραγίσματα των δοντιών σας θάχουνε λυώσει!

Έπειτα βγήκε απ' το δωμάτιο, χτυπώντας πίσω του την πόρτα.

Ο Μπόντ άνασήκωσε τότε το κεφάλι του με κόπο και προσπάθησε να χαμογελάσει στη νέα γυναίκα.

—Έπρεπε να τον κάνω να θυμάση, πρόφερε με δυσκολία. Δεν ήθελα να του άφήσω τον καιρό να σκεφτεί...

Η Γκάλα τον κύτταξε χωρίς να καταλαβαίνει. Το παραμορφωμένο και ματωμένο πρόσωπό του την έκανε ν' άνατριχιάσει...

—Ένοια σας, το Λονδίνο δεν κινδυνεύει, πρόσθεσε ο Μπόντ με υπόκωφη φωνή. Έχω κάποιο σχέδιο!

Το καμινέτο της μπενζίνας έσβυσε, πάνω στο γραφείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Για μερικά δευτερόλεπτα, ο Μπόντ προσπάθησε να ξαναφέρει τη ζωή στα μέλη του σώματός του. Είχε την έντύπωσι πās έπαιζαν φουτ-μπάλ με το κεφάλι του. Μα δεν είχε τίποτα σπασμένο. Ο Ντράξ τον είχε χτυπήσει άδέξια, σαν μεθυσμένος.

Η Γκάλα τον παρακολουθούσε προσεχτικά, μαντεύοντας την έντασι της θελήσεώς του. Της έδειξε με το κεφάλι το γραφείο κι' της έλεπε:

—Τον άναπτήρα... Έπρεπε να τον κάνω να θυμάση, για να τον ξεχάση εκεί... Έλάτε μαζί μου. Θα σās δείξω τί να κάνετε...

Κι' άρχισε να ταλαντεύη την ελαφρεία πολυθρόνα του, έτσι ώστε να προχωρή λίγο-λίγο προς το τραπέζι.

—Προσέξτε μην πέσετε, γιατί θα χυθήκαμε τότε! πρόσθεσε. Μα κάνετε γρήγορα... πριν κρυσώσει το καμινέτο!

Η Γκάλα υπάκουσε, δίχως να καταλαβαίνει, κι' άκολούθησε το Μπόντ κατά τον ίδιο τρόπο.

Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, ο Μπόντ της έλεπε να σταματήσει δίπλα στο γραφείο, ενώ αυτός προχωρούσε ακόμα

προς την πολυθρόνα του Ντράξ. Όταν έφτασε αντίκρυ της, τον άβλεψε ξαφνικά, άνασηκώθηκε, μαζί με το καμινέτο του, κι' έπεσε με το κεφάλι προς τα έμπρος πάνω στο τραπέζι.

Πόνεσε πολύ, καθώς τα δόντια του χτύπησαν στον άναπτήρα, αλλά τον κράτησε άναμεσα στα χείλια του. Τον είχε ακόμα στο στόμα του, όταν τινάχτηκε πάλι προς τα πίσω, υπολογίζοντας την κίνησι του έτσι ώστε να μη χάση την ισορροπία του. Έπειτα ξαναγύρισε λίγο-λίγο στο σημείο όπου είχε άφήσει τη Γκάλα, κι' άφισε τον άναπτήρα να πέση στη γωνία του τραπεζιού, δίπλα στο καμινέτο.

Περιμένα λίγες στιγμές, για να ξαναβρή την άνσα του, κι' έπειτα έλεπε σοδάρ:

—Έφτασε η δύσκολη στιγμή! Ένώ εγώ θα προσπαθίσω να ξαναανάψω το καμινέτο, έσεις γυρίσατε την πολυθρόνα σας έτσι ώστε να φέρετε όσο το δυνατόν πιο κοντά μου το δεξιό σας μπράτσο.

Η Γκάλα υπάκουσε. Ο Μπόντ έγειρε πολύ την πολυθρόνα του, έτσι ώστε ν' άκουμπήσε στην άκρη του τραπεζιού. Έσκυψε κι' άρπαξε άναμεσα στα δόντια του το χερούλι του καμινέτου, για να το τραβήξει προς το μέρος του.

Έπειτα από μερικά λεπτά υπομονητικών προσπαθειών, είχε κατορθώσει να φέρη το καμινέτο και τον άναπτήρα στις θέσεις που ήθελε, στη γωνία του τραπεζιού. Έκλεισε με τα δόντια του τη βαλβίδα του καμινέτου κι' άρχισε να τρoμπαρή, τραβώντας άπάνω την τρύμπα με τα χείλια του και πιεζόντάς την με το ηγούλι του. Ένοιωσε στο πρόσωπό του τη ζέση της προθερμάνσεως και άνάσαινε τη μυρωδιά της μπενζίνας.

Φάνει να μην είχε κρυσώσει πολύ το καμινέτο!...

Άνασηκώθηκε ύστερα και έλεπε στη Γκάλα, προσπαθώντας να χαμογελάσει:

—Θα σās κάνω να πονέσετε λίγο, αλλά δε γίνεται άλλοιώς. Είμαστε σύμφωνοι;

—Βεβαίως, άπάντησε η Γκάλα άδίστακτα.

—Εμπρός λοιπόν!

Έσκυψε πάνω απ' τον άναπτήρα, που τον είχε στήσει κάτω απ' το μπέκ του καμινέτου, και πίεςε άπότομα το μικρό μοχλό του με τα μπροστινά δόντια του. Ή-αν φοδερά έπικινδυνού αυτό που έκανε. Και, μολονότι τράβηξε άμέσως πίσω το κεφάλι του, η μπλε φλόγα της μπενζίνας τον έκαψε στο μάγουλο και στη μύτη. Μα είχε επιτύχει το σκοπό του: Είχε ξαναάψει το καμινέτο.

Κούνησε το κεφάλι του, για να διώξη τα δάκρυα που είχαν άνελθι στα μάτια του απ' τον πόνο που ένοιωσε. Έστριψε πολύ το λαιμό του και ξανάπιασε με τα δόντια του το χερούλι του καμινέτου.

Τού φάνηκε πās θάπαζε ή μασέλα του, απ' το βάρος που κρατούσε. Πόνεσαν φοδερά τα δόντια του. Όστόσο κατάρρωσε ν' άνασηκώση την πολυθρόνα του, μαλακά, δίχως, τραντάγματα, και ν' άπομακρυνθή λίγο απ' το γραφείο.

Τέντωσε ύστερα μπροστά το λαιμό του, για να διευθύνη τη μπλε φλόγα προς το ηλεκτρικό σύρμα που έβενε το δεξιό χέρι της Γκάλα στο μπράτσο της πολυθρόνας.

Προσπαθούσε άεπισημένα να μείνη τελείως άκίνητος σ' αυτή τη στάσι. Μα το χερούλι του καμινέτου έτρεμε κάθε τόσο άναμεσα στα δόντια του κι' η φλό-

γα έκαίγε το μπράτσο της Γκάλα. Έκείνη άνάσαινε τότε βραχνά, βαρεία, αλλά δίχως να φωνάζη...

Ευτυχώς, δεν κράτησε πολύ, αυτό το μαρτύριο. Η τρομερή ζέση έλυωσε τα χάλκινα σύρματα ένα-ένα και το δεξιό χέρι της Γκάλα βρέθηκε ξαφνικά έλεύθερο. Πήρε τότε το καμινέτο απ' το στόμα του Μπόντ.

Αυτός άφησε να ξαναπέση το κεφάλι του στο στήθος του και κούνησε το λαιμό του, για να κυκλοφορήσει το αίμα και να ξεπιαστούν οι μύς.

Έπειτα από μερικές στιγμές, η Γκάλα τον είχε λύσει.

Έμεινε άκίνητος για λίγο, με τα μάτια κλειστά. Και, ξαφνικά, ένοιωσε τα χείλια της Γκάλα ν' άκουμπάνε γλυκά στα δικά του.

Άνοιξε τα μάτια του. Η νέα στεκόταν μπροστά του και τον κύτταζε μ' ένα χαμόγελο.

—Είναι γι' αυτό που κάνατε, του έλεπε σοδάρ.

Ξέροντας τί έπρόκειτο να κάνη ακόμα — ξέροντας πās, αν εκείνη θα σωζόταν ίσως, αυτός όμως θάταν όπωσδήποτε καταδικασμένος — έκλεισε τα μάτια του, για να μη διαβάση η Γκάλα την άπελπισία στη ματιά του...

Όστόσο, η νέα κατάλαβε την κατάστασι του. Άλλα την άπέδωσε στην κοούρσι, στις δοκιμασίες και στους πόνους που είχε περάσει.

Θυμήθηκε ότι, δίπλα στο γραφείο της, στην τουαλέτα, είχε μια μπτοίλια όξυζενέ, και πήγε να τη φέρη.

Πόση εξάντλησι ένοιωσε!... Όστόσο, πήρε το όξυζενέ και μια βρεγμένη πετσέτα κι' άσχοληθηκε επί δέκα λεπτά για να καθάριση τα αίματα απ' το πρόσωπο του Μπόντ.

Έκείνος την κύτταζε μ' έγνωμοσύνη. Όταν η νέα γυναίκα ξαναπήγε στην τουαλέτα, αυτός σηκώθηκε, έσδυσε το καμινέτο, πέρασε στο λουτρό του Ντράξ, γδούθηκε κι' έμεινε πέντε λεπτά κάτω απ' το παγωμένο νερό του ντους. Ύστερα ξανα-ντύθηκε.

Η Γκάλα ξαναγύρισε, μεταμορφωμένη, όμορφη όσο και τη βραδυά που την πρωτοείδε — μόνο που οι ρυτίδες του προσώπου της, απ' την κοούρσι, δεν είχαν κρυφτή τελείως με την πούντρα, και οι καρποί των χειρών της κι' οι άστράγαλοι της είχαν κοκκινίσει ακόμα απ' το σφιχτό δέσιμο.

—Άκούστε, Γκάλα, της έλεπε σοδάρ ο Μπόντ. Θα είμαι σύντομος... Σας δέκα λεπτά περίπου, θα σās κλείσω στο μπάνιο του Ντράξ, κάτω απ' το άνοιχτό ντούς...

—Σωπάστε, Τζέιμς! τον έκαψε εκείνη. Έρώ πās θα πήτε κάτι φριχτό! Σας παρακαλώ, σωπάστε!

Μα ο Μπόντ συνέχισε:

—Θα βγώ από δω, θα ξανακλείσω πίσω μου τις στεγανές πόρτες και θα πάω ν' άναψω ξανά το τελευταίο τσιγάρο κάτω απ' την ούρα του πυραύλου...

—Θεέ μου! μουρμούρισε η

νέα γυναίκα. Μα είσατε τρελός;

Είχε γουρλώσει τα μάτια της απ' τη φρικη.

—Τί άλλο μπορώ να κάνω;... άπάντησε ο Μπόντ. Η Έκρηξι θάνατι τόσο άπότομη και τρομαχτική, ώστε δε θα προλάβω να αισθανθώ τίποτα... Θα πάρουν φωτιά οι άτμοι που είναι χυμένοι μέσα στο «πηγάδι», κι' ο πυραύλος θ' άνατιναχτή!

»Πρέπει να πεθάνω εγώ, Γκάλα, για να σωθουνε ένα έκατομμύριο Λονδρέζοι! Ο κώνας του πυραύλου δε θα έκραγη. Δε γίνονται μ' αυτό τον τρόπο οι ατομικές έκρηξεις... Θα λυώση μονάχα.

»Υπάρχουν μερικές έλπίδες να γλυτώσατε. Το έκρηκτικό κύμα θα άκολουθήση τη γραμμή της μικρότερης αντίστασεως: απ' το δόλο κι' απ' το ύπόγειο τούνελ... Αυτό είν' όλο!

—Όχι, πρέπει να βρούμε μια άλλη λύσι! δήλωσε σταθερά η Γκάλα. Άφιστε να σκεφτώ κι' εγώ, αντί να μου άναγγέλλετε άπλως τις άποφάσεις σας.

Πήγε ως το χάρτη του τοίχου κι' άναψε το φάς, πίσω του.

—Φυσικά, άν χρειαστή ν' άνατινάξουμε τον πυραύλο, θα τ' κάνουμε, πρόσθεσε. Άλλά θάμαι κι' εγώ μαζί σας. Το προτιμά άλλωστε, παρά να ψηθώ ζωντανή έδω μέσα! Κι' ύστερα, πās μπορώ να σās έγκαταλείψω, αφού είμαστε συνεργάτες;

Ο Μπόντ την κύτταζε τρυφερά. Την άγκάλιασε απ' τη μέση και την έφειξε πάνω του.

—Είσατε άξιολάτρευτη! της έλεπε. Άν υπάρχη κανένας άλλος τρόπος, θα τ' έμεταχειριστούμε. Είμαστε σύμφωνοι. Άλλά...

Κύτταξε το ρολόι του και πρόσθεσε:

—Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Πρέπει ν' άποφασίσουμε άμέσως, χωρίς άργοπορία... Ο Ντράξ μπορεί κάθε στιγμή να στείλη τους ανθρώπους του να βεβαιώσουνε πās είμαστε πάντα στη θέση που μας άφισε. Κι' ο Θεός μόνο ξέρει πότε θαρθή κι' ο ίδιος, για να ρυθμίση τα γυροσκοπία!

Η Γκάλα ξεφυγε ξαφνικά απ' την άγκυλιά του και κούνησε με μάτια λαμπερά.

—Τα γυροσκοπία!... μουρμούρισε. Ναι, ναι, αυτό είναι!... Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν;... Άφου σπυη ο Ντράξ, θα μπορούσαμε ν' αλλάξουμε τη ρύθμισι, έτσι ώστε ο πυραύλος να πέση στη Βόρεια Θάλασσα, όπως είχε προβλέψη άρχικά!

Άρπαξε τα χέρια του Μπόντ, τον κύτταξε στα μάτια και πρόσθεσε:

—Δεν πιστεύετε και σεις πās μπορεί να γίνη αυτό που λέω;... Έξέρετε πās γίνονται αυτές οι ρυθμίσεις;

—Βεβαίως! Εγώ κρατούσα τα στοιχεία, έδω κι' ένα χρόνο! Δεν έχουμε το σημερινό μετεωρολογικό δελτίο, αλλά δεν πειράζει και τόσο. Πιστεύω πās δεν έλλαξε ο καιρός...

—Μπορούμε να δακτυλώσουμε, παραδέχτηκε ο Μπόντ. Φάνει μονάχα να καταφέρουμε να κρυσώσουμε κάπου, ώστε να πιστέψη ο Ντράξ ότι δραπέτευσαν... Τί λέτε για το τούνελ έξωτρίσεως; Φαντάζομαι να κατορθώσω ν' άνοίξω το μετάλλιο δάπεδο, κάτω απ' τον πυραύλο...

—Μα έχει κατακόρυφα χαλύβδινα τοιχώματα, έντελως λεία και γυαλιστερά, μέχρι βάθος 30 μέτρων. Δε διαθέτουμε δε σκονί, ή τίποτ' άλλο, για να κατεβούμε εκεί μέσα. Τα πήραν όλα απ' το εργαστήριο, χτές.

Κι' οι νέες γυναίκες πρέπει να περιποιούνται το δέρμα τους με κρέμα NIVEA. Όσο ωρίτερα αρχίζετε τόσο καλλίτερα. Η NIVEA αύξάνει το δέλητρο του νεανικού δέρματος και το διατηρεί τρυφερό και μαλακό. Το δέρμα που είναι περιποιημένο με κρέμα NIVEA διατηρεί την ελαστικότητά του μέχρι τα γηροτειά. Δεν υπάρχει τίποτε ωραιότερο από το νεανικό δέρμα το περιποιημένο με NIVEA.

Μόνον η NIVEA περιέχει EUCERIT ουσία συγγενή προς τα ουσιαστικά του δέρματος και αυτήν ακριβώς έχει καθημερινώς ανάγκη το δέρμα σας για να είναι όμορφο.

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF, GERMANIAΣ

«Ο Μπόντ σκέφτηκε λίγο. «Υστερα τα μάτια του φωτίστηκαν. — Έχω μία ιδέα, είπε. Μα για πέστε μου πρώτα, δεν υπάρχει κίνδυνος να επηρεάσει τον πυράυλο το ραντάρ του Λονδίνου και να τον ξαναστρέψει προς τα εκεί;»

— «Όχι, γιατί δεν έχει μεγάλη ένταση. «Αν ο πυράυλος κατευθυνθεί προς τη Βόρειο Θάλασσα, θα μπη στο πεδίο δράσεως του άλλου ραντάρ, του έγκατε-στημένου στο σκάφος... Πιστεύω πως το σχέδιό μου είναι αλάνθαστο. Που να κρυφτούν όμως;»

— «Σ' ένα απ' τους άγωγους αερίσμου. «Ελάτε!»

Ο Μπόντ έριξε μία ματιά γύρω του, στο γραφείο. Είχε στην τσέπη του τον αναπτήρα. Αυτός ήταν το τελευταίο τους καταφύγιο. Δε χρειαζόνταν τίποτ' άλλο.

«Ακούσθηκε τη Γκάλα ως το «πηνάδι». Και πλησίασε τον πίνακα έλεγχου του μηχανισμού που άνοιγόκλεινε το χαλύβδινο σκέπασμα του τούνελ της εξαερίσμου.

«Επειτα από μία σύντομη εξέταση, μετακίνησε ένα μοχλό. Και το σκέπασμα χωρίστηκε στη μέση, κάτω απ' την ούρα του πυράυλου.

Ο Μπόντ πλησίασε και κύτταξε μέσα στη μεγάλη τρύπα. Τα γυαλιστερά άσπερτα τοιχώματα του πελώριου σωλήνος χωνόνταν στο σκοτάδι. Από μακριά άκούγονταν ο ρόγχος της θάλασσας.

Ο Μπόντ ξαναγύρισε στο γραφείο του Ντράξ και ξεκόλλησε απ' τη θέση της την κουρτίνα του ντουσί. Την έσκισαν σε λουρίδες και τις ένωσαν τη μία με την άλλη. Στην άκρη της τελευταίας λουρίδας έκαναν ένα άνω-μαλο σκίσιμο, για να φαίνεται πως είχε σπάσει το αυτόσχέδιο αυτό «σκοινί».

«Εδωσαν έπειτα την άλλη άκρη του σ' ένα απ' τα περβάζια του πυράυλου και το άφησαν να κρέμεται μέσα στο τούνελ.

Δεν ήταν και τόσο περίφημη ή σκηνοθεσία τους, πάντως όμως θα τους επέτρεπε ίσως να κερδίσουν καιρό... Τα μεγάλα στρογγυλά ανοίγματα των άγωγών αερίσμου άρχισαν σε ύψος 1,20 απ' το βάπεδο και βρίσκονταν σ' απόστασεις 10 μέτρων μεταξύ τους. Ο Μπόντ τ' άκουσε: «Ήταν πενήντα. «Ανοιξε με προσοχή το κιγκλιδώμα που έφραζε ένα απ' αυτά, και κύτταξε προς τα πάνω. Σε ύψος 15 μέτρων περίπου, διέκρινε μία κλωή αντανάγεια του φεγγαριού. Και συμπέρανε ότι ο άγωγος ανέβαιναν κατακόρυφα, στο έσωτερικό του χοντρού τοίχου, σχηματίζαν ψηλά μία καμπή και κατέληγαν στα έξωτερικά κιγκλιδώματά τους.

Πέρασε το χέρι του στο έσω-τερικό. Πάνω στην τσιμεντένια επιφάνεια υπήρχαν κάποιες μικρές προεξοχές: «Ήταν οι άκρες απ' το σιδερένιο όπλισμό του μπτεν του τοίχου, που τον είχαν κόψει στα μέρη απ' όπου περνούσαν οι άγωγοί αερίσμου.

Θα κοπίαζαν, βέβαια, αλλά θα κατάφεραν να σκαρφαλώσουν μέσα σ' ένα απ' αυτούς τους άγωγούς, όπως οι άλμπινοί στις ρωγμές των βουνών. Αφού περνούσαν δε την καμπή του, θα μπορούσαν να μείνουν κρυμμένοι κοντά στο έξωτερικό στόμιό του. Οι Γερμανοί δε θα είχαν τη δυνατότητα να ψάξουν εκεί πάνω, γιατί θα τους βλέπανε οι έπίσημοι που θα είχαν φτάσει το πρώι απ' το Λονδίνο.

Ο Μπόντ γονάτισε, «Η νέα γυ-

ναίκα ανέθηκε στην πλάτη του κι' άρχισε το σκαρφάλωμα... «Επειτα από μία ώρα, είχαν φτάσει μέσα απ' το έξωτερικό κιγκλιδώμα του άγωγού, που βρίσκονταν πάνω ακριβώς απ' την πόρτα του κτιρίου. Ήταν έξαντλημένοι, ματωμένοι, κατα-ξεγδαρμένοι. «Ακούγαν τους φύλακες που πηγαινόερχονταν στα σκοτεινά, έκαστο μέτρα μακρύνοντας το κτίριο.

Πέρασαν εκεί ώρες ολόκληρες... Τέλος, ο ήλιος ανέθηκε σιγά-σιγά πίσω απ' το θόλο και τα θαλασσοπούλια άρχισαν τις φωνές τους στην ακρογιαλιά... «Σαφινικά, ο Μπόντ κι' η Γκάλα διέκριναν τρεις σιλουέτες που έρχονταν από μακριά. «Ήταν ο Ντράξ, ο Βάλτερ κι' ο Κρέμπς.

Προχωρούσαν κι' οι τρεις μαζί, άμυλητοι, σαν δήμιοι... Ο πρώτος έδραλε το κλειδί του, και μπήκαν στην πόρτα, κάτω απ' το Μπόντ και τη Γκάλα.

Για δέκα λεπτά επικράτησε σιωπή. «Ακούγονταν μόνο κάπου-κάπου, μέσα απ' τον άγωγό αερίσμου, οι όμιλίες των τριών άντρών.

Ο Μπόντ χαμογέλασε, στη σκέψη της νανίας, και της άπελ-πισίας που θα κυριεύε το Ντράξ, όταν θ' άνακαλύπτε τη δραπέτευ-σί τους... Θα ούρλιαζε, θάβριζε, θα τάβαζε μ' όλο τον κόσμο...

Μα δεν έγιναν ακριβώς έτσι τα πράγματα. Ο Κρέμπς άνοιξε ξαφνικά την έξωτερική πόρτα και φώναξε στον άρχιφύλακα: — «Οι Έγγλέζοι το σκάσανε!»

Ο «χέρ καπιτάν» πιστεύει πως θα κρύφτηκαν σ' ένα άγωγό αερίσμου. Θα το δούμε, αυτό... Θ' άνοιξουμε το θόλο, για να διώξουμε όλους τους άτμούς των καυσίμων. «Επειτα ο «χέρ ντο-κτορ» θα βάλει μέσα σε κάθε άγω-γό το σωλήνα του άετμου. «Αν βρίσκονται εκεί μέσα, θα ζεμα-τιστούν!

«Πάρτε τέσσερις άντρες. Θα βρήςτε κάτω τα καουτσουκένια γάντια και τις στολές από άμια-ντο... Πέστε στους άλλους να προσέξουν για ν' άκούσουνε τις φωνές.

Ο άρχιφύλακας έτρεξε να εκτελέσει τις διαταγές, ενώ ο Κρέμπς ξανάμπαινε στο κτίριο. Ο Μπόντ έμεινε άμυλητος για ένα λεπτό.

Ο σωλήνας του άετμού!... «Η-ξερε πως έφαρμόζανε το σύστη-μα αυτό στα πλοία και στα έρ-γοστάσια, για να καταπιάνουν τις άνταρσίες...

Θα είχε άρα γε άρκετή πίεση ο άετμός, για ν' άνεβή σε ύψος

15 μέτρων; «Από ποιόν άγωγό άερίσμου θ' άρχιζαν; Είχαν άφίσει κανένα ίχνος πί-σω τους, ή Γκάλα κι' αυτός;... Μάντεψε ότι ή Γκάλα περίμε-νε μία έξήγησι, ή κάποια ένερ-γεία του, για την προστασία τους...

Πέντε άντρες μπήκαν τρέχον-τας στο κτίριο. Ο Μπόντ ψιθύρισε στ' αούτι της Γκάλα: — «Ίσως να πονέσουμε... δεν ξέρω πόσο! Μα δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Πρέπει να το άνεχτούμε... χωρίς να φωνάξουμε καθόλου!

«Ενοίωσε ότι τον έσφιγγε στην αγκαλιά της. — «Ανσκηώστε τα γόνατά σας, πρόσθεσε. Μη φοβάσαστε! «Η νέα γυναίκα πέρασε το έ-να γονάτο της άνάμεσα στα πόδια του. Το ίδιο έκανε κι' αυτός. Συμπαζεύτηκαν όσο μπορούσαν.

Ο Μπόντ έσφιξε το κεφάλι της κοπέλλας πάνω στο στήθος του, για να το μισοκρύψει μέσα στο ποκάμισό του. Την προστάτευε έτσι, όσο καλύτερα μπορούσε. Σκέπαζε με το ποκάμισό του τα κεφά-λια τους κι' έμειναν έτσι σφι-χταγκαλιασμένοι. Δε μπορούσαν όμως να κάνουν τίποτα για τους άστραγάλους τους, που μένανε έκτεθειμένοι.

Ξεσταίνονταν, άνάσαιναν με δυσκολία, είχαν μωδιάσει κιό-λας. Ο Μπόντ τέντωσε τ' αούτι του. «Αλλά δεν άκούγε τίποτα.

Οι τρεις Γερμανοί θα έτοιμα-ζαν τον άετμό. «Από πού θ' άρ-χιζαν άρα γε;... Κάπου — όχι πολύ μακριά — άκούστηκε ένας μαλακός και πα-ρατεταμένος ψίθυρος, σαν άδύ-νατο σφύριγμα τραίνου που δια-σχίζει μία έξοχη. Ο Μπόντ πρό-δραλε το κεφάλι του μέσα απ' το άνασκηωμένο ποκάμισό, για να κυττάξη απ' το κιγκλιδώμα τους φρουρούς. Είδε πως είχαν καρφα-λώσει τα μάτια στο θόλο, λίγο άριστερά του.

Ο ψίθυρος ξανακούστηκε, μία φορά, δυο φορές.

Γινόταν όλοένα δυνατότερος. Οι φρουροί κύτταζαν τις έξό-δους των άλλων άγωγών αερί-σμου. Θα βλέπανε, ασφαλώς, τον καφτό άετμό που έβγαίνει από κεί, και θ' άναρταίνονταν τότε θ' ά-κούγαν επιτέλους ένα διπλό ούρ-λιασμα...

Ο Μπόντ ένοίωσε την καρδιά της Γκάλα να χτυπή, πάνω απ' τη δική του. «Η νέα γυναίκα δεν ήξερε ακριβώς τί γινότανε, αλλά του είχε έμπιστοσύνη.

— Μπορεί να πονέσετε, της ξαναείπε. «Αλλά δε θα πάθουμε τίποτα σοβαρό... Κουράγιο! Και μην κάνετε θόρυβο. — «Εννοία σας... τον καθού-χασε.

Συγχρόνως όμως σφίχτηκε ά-κόμα περισσότερο πάνω του. Το σφύριγμα του άετμού πλη-σίαζε. Δεν άπείχε πιά, παρά δυο κιγκλιδώματα απ' το δικό τους... Τώρα έφτασε στο διπλανό...

Ο Μπόντ έσφιξε τη Γκάλα και κράτησε την άνάσα του. «Για το Θεό! «Ας τελειώνουμε πιά!» έλεπε με το νού του. Σαφινικά, ένα μουγκρητό γέμισε τ' αούτια του. «Ενοίωσε μία δυ-νατή ζέστη κι' ύστερα ένα πάνα διαπεραστικό — ένα μίγμα κρύ-ου και καυτού στα πόδια και στα χέρια, μία έντύπωση βαθείας ύ-γρασίας, μαζί με μία άπελπι-σμένη προσάθεια για ν' άνασά-νη. Το ίδιο κι' η Γκάλα.

«Απομακρύνθηκαν μηχανικά ά-νας άπ' τον άλλον, προσπαθών-τας να κερδίσουν λίγο χώρο και ν' άνακουφιστούν απ' τα έγκαύ-ματα που είχαν κι' όλας άρχισει να φουσκάλιζαν.

«Ανάσαιναν λαχανιασμένα. «Απ' το τσιμεντό σταλάζε νερό μέσα στ' άνοιχτά στόματά τους... «Υστερα το ούρλιασμα του ά-ετμού απομακρύνθηκε, έγινε πάλι ένας ψίθυρος κι' έπαψε επιτέλους. Βασίλεψε πάλι σιωπή μέσα στη στενή τοιμεντένια φυλακή τους — έκτός απ' τη λαχανιασμένη άνάσα τους και το τικ-τάκ του ρολογιού του Μπόντ.

«Η δοκιμασία είχε περάσει... Μισή ώρα άργότερα — που τους φάνηκε πως κράτησε έξη μήνες, ο Βάλτερ, ο Κρέμπς κι' ο Ντράξ ξαναβγήκαν απ' το κτίριο. Για κάθε ένδεχόμενο ό-μως, είχαν άφισει φρουρούς μέ-σα σ' αυτό, κάτω απ' το θόλο που σκέπαζε τον πυράυλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' — Είμαστε σύμφωνα λοιπόν; — Μάλιστα, σέρ Ούγκο, άπάν-τησε ο ύπουργος του Έξοπλι-σμού. Πάρτε τα στοιχεία της ρυθμίσεως. Τα εξέλεγε το προ-σωπικό μου, σήμερα το πρωί, σε συνεργασία με τους ειδικούς του Έργουρίου Έρεπορίας.

Ο Ντράξ πηρε το χαρτί και στράφηκε προς το θόλο. — «Μη κινηθήτε, σέρ Ούγκο! του φώναξαν οι φωτορεπόρτερ. Μείνετε σ' αυτή τη στάσι! Και του τράβηξαν μία τελευταία φωτογραφία. «Υστερα ο Ντράξ προχώρησε προς το θολωτό κτί-ριο. Ο Μπόντ δοκίμασε την έν-τύπωση πως τον κύτταξε στα μά-τια. Άνάμεσα απ' το κιγκλί-δώμα που βρίσκονταν πάνω απ' την πόρτα...

Οι δημοσιογράφοι κι' οι φωτο-ρεπόρτερ διαλύθηκαν. «Εμειναν μόνο μερικές έπίσημες προσωπι-κότητες, που φλυαρούσαν ξωηρά, περιμένοντας την έπιστροφή του Ντράξ.

Ο Μπόντ συμβουλευτηκε το ρο-λόι του. Ήταν 12 παρά τέταρτο. «Η κρίσιμη στιγμή πλησιάζει! «Επανελάβε με το νού του, για τελευταία φορά, τους άριθμούς που τον είχε βάλει ή Γκάλα ν' άποστηθίστη, στις ώρες που πόνου και της ύποκριτικής άκινήσις τους μετά το άτμόλουτρο... Και σάλεψε τα χέρια και τα πόδια του για έκαστη φορά, για να κυκλοφορήσει το αίμα.

— «Ετοιμαστήτε! ψιθύρισε στ' αούτι της Γκάλα. Πως πάτε; — Πολύ καλά, άπάντησε εκεί-νη...

Προσπαθούσε να μη σκέπτεται τα όδοντρά έγκαυμάτά της. «Η πόρτα έκλεισε, από κάτω

τους, κι' άκούσαν τον κρότο της κλειδαριάς. Είχε βγή ή Ντράξ, μαζί με πέντε σωματοφύλακες του. Προχώρησε άργα και με με-γαλωπρέπεια, προς την όμδα των έπίσημων. Κρατούσε άκόμα στο χέρι το χαρτί με τους άριθμούς που του είχε δώσει ο ύπουργός. «Η ώρα ήταν 12 παρά 10'.

— «Εμπρός, πάμε! ψιθύρισε ο Μπόντ. — «Και καλή τύχη!

Χρησιμοποιώντας τους άμους και τα πόδια του, άδιαφορώντας για τα ξεγδαρμένα και τα έγ-καυμάτά του, ο Μπόντ κατέβηκε από ένα ύψος 15 μέτρων. Εύχτα-νε να μπορεί κι' ή νέα γυναίκα ν' άνθεξη σ' αυτό το μαρτύριο, όταν θα τον άκολουθούσε...

Στο τέλος, έπεσε από 3 μέ-τρα ψηλά και χτύπησε στη σπον-δυλική στήλη του. «Ανοιξε ώστό-σο με μία κλωστή ά το έσωτερικό κιγκλιδώμα του άγωγού αερίσμου, πήδησε στο μετάλλιο δάπεδο κι' άρμισε προς τη σκάλα, αφήνον-τας πίσω του ματωμένα άποτυ-πώματα.

Οι προβολείς είχαν σβύσει. Κατέβαινε όμως μέσα στο «πη-γάδι» το φώς της ήμέρας, απ' τον άνοιχτο θόλο που άφινε να φαίνεται ένα μεγάλο κομμάτι ού-ρανού.

Μέσα στη σιωπή που τύλιγε τον άστραφτερό πυράυλο, ο Μπόντ ά-κούγε καθαρά ένα γρήγορο τικ-τάκ στο έσωτερικό του. «Ήξερε ότι, όταν ο Ντράξ θα πατούσε το κουμπί της πυροδοτήσεως, το τικ-τάκ αυτό θα έπαυε ξαφνικά και θα το άντικαταστάσει το έ-λαφρό βουητό των άντλιών τρο-φοδοτήσεως, κι' ύστερα το ούρ-λιασμα των φλογών που θ' άνύ-ψωναν σιγά-σιγά τον πυράυλο και θα τον έδωζαν στην τροχιά του...

Είδε μπροστά του ένα κινητό γεφυράκι. Κατέβασε ένα μοχλό, κι' άμέσως το γεφυράκι χαμήλω-σε και στράφηκε προς την κλει-στή πορτίτσα του θαλάμου των γυροσκοπίων.

Ο Μπόντ μπήκε γρήγορα σ' αυτό το τμήμα του πυράυλου, προσέχοντας να μη χτυπήσει που-θενά το κεφάλι του. «Η Γκάλα τον είχε οδηγήσει τι έπρεπε να κάνει. Ρύθμισε γρήγορα-γρήγορα τις διάφορες συσκευές.

«Έριξε μία τελευταία ματιά, για να βεβαιωθεί πως ήταν όλα έν τάξει. Είχε άλλα τέσσερα λε-πτά στη διάθεσή του. Δεν έπρε-πε να κινή την ψυχραιμία του... Βγήκε, ξανάκλεισε την πόρτα, κατέβηκε τη σκάλα.

Το τικ-τάκ έξακολουθούσε, μέ-σα στον πυράυλο... Ο Μπόντ είδε το κλωμό πρό-σωπο της Γκάλα, που κρατούσε άνοιχτή την πόρτα του γραφεί-ου του Ντράξ. Μπήκαν κι' οι δυο μέσα κι' έκλεισαν καλά τις δυο άπομονωτικές πόρτες.

«Ερμήσαν στο λουτρό, άνοιξαν τ' όντους, και το νερό άρχισε να πέφτει με όρηι πάνω στα σφι-χταγκαλιασμένα κορμιά τους. Παρ' όλους τους χτύπους της καρδιάς του, ο Μπόντ άκούσε τη φωνή του σπήκερ του ραδιοφω-νικού σταθμού, στο μεγάλο ραδιό-φωνο του γραφείου του Ντράξ.

Το είχε άνοιξει ή Γκάλα, την ώ-ρα που ο Μπόντ άσχολετό με τα γυροσκοπία του πυράυλου. — «... πέντε λεπτά καθυστέ-ρησι, έλεγε ή φωνή. «Ο σέρ Ντράξ θα πη λίγες λέξεις στο μικρό-φωνο. Φαίνεται γεμάτος άυτοπε-ποίησι. Κάτι ψιθυρίζει στ' αού-τί του ύπουργού και γελάνε κι' οι δυο τους. Περι τίνος πρόκει-ται άρα γε;

«Α, να κι' ο συνάδελφός μου με το τελευταίο μετεωρολογικό

δελτίο του Έργουρίου Έρεπο-ρίας... Ο καιρός είναι θαυμασί-ος, οι άτμοσφαιρικές συνθήκες ιδέαιδες... Έκατοντάδες χιλιά-δες άνθρωποι περιμένουν τη μεγά-λη στιγμή...

«Μά τι συμβαίνει εκεί κάτω, κοντά στην προβλήτα; «Αναδύθη-κε ένα ύποβρύχιο. Πιστεύω πως είναι απ' τα μεγαλύτερα που ύ-πάρχουνε... Οι άνθρωποι του σέρ Ούγκο έχουν παραταχθεί όλοι στην προβλήτα, σαν να το ύπο-δέχονται έπισημως...

«Τώρα άνεβαίνουν ένας-ένας στο ύποβρύχιο, με θαυμαστή πει-θαρχία. Θάναι ιδέα του Ναυαρ-χείου, για να γίνη επιτιλιχτώτε-ρο το θέαμα... Τώρα προχωρεί προς το μέρος μας ο σέρ Ούγκο. Θα μάς μιλήσει... Βλέπω τη μύ-τη του πυράυλου, που γυαλίζει στον ήλιο, καθώς ξεπροβάλλει λί-γο άπ' τον άνοιχτό θόλο... «Α-κούστε τώρα το σέρ Ούγκο Ντράξ!

«Ο Μπόντ κι' η Γκάλα κυττά-χτηκαν. «Αγκαλιασμένοι, μυσκε-μένοι, τρέμοντας από συγκίνησι, δε μπορούσαν να μιλήσουνε...

— «Μεγαλειοτάτη! Άντρες και γυναίκες της Άγγλίας. Είμαι έ-τοιμος ν' αλλάξω το όδρο της Ιστορίας αυτής της χώρας... Σε μερικά λεπτά, θα μεταβηθή ή ζωή όλων σας, και μάλιστα κατά τρόπο ριζικό... απ' το «Πουλί του Άπείρου». Είμαι περήφανος κι' ετυχής, γιατί το πεπρωμένο με διάλεξε άνάμεσα σ' όλους τους συμπατριώτες μου για να έκτο-λεύσω το μεγάλο αυτό έκδικητικό βέλος προς τον ούρανό και να έκδικηρώ έτσι στα μάτια όλό-κληρου του κόσμου τη δύναμη της πατρίδας μου!

«Ελπίζω πως αυτό θ' άποτε-λέση μία προειδοποίηση προς τους έχθρούς μας ότι ή τύχη τους θα γραφή στη στάχτη, στα δάκρυα και στο αίμα... Σας εύχα-ριστώ όλους που μ' άκούσατε, και έλπίζω ειλικρινώς ότι όσοι ά-πο σάς μπερδέουν, θα έπαναλά-δουν άποψη τα λόγια μου στα παιδιά τους, άν έχουν.

«Ακούστηκαν στο ραδιόφωνο μερικά διαταχτικά χειροκροτήμα-τα, κι' ύστερα πάλι ή φωνή του σπήκερ: — «Ο σέρ Ούγκο Ντράξ σας έλεπε μερικές λέξεις, πριν μπη στο κτίριο πυροδοτήσεως και πατήση το κουμπί της έκσφενδονίσσεως του πυράυλου.

«Είναι ή πρώτη φορά που ά-πευθύνεται στο κοινό. «Όπως έ-δατε, δε μασεί τα λόγια του... Και τώρα παραχωρώ το μικρόφω-νο σ' ένα ειδικό: τον ταγματάρ-χη Τάντυ, του Έργουρίου Έ-

ξοπλισμού, που θα σας περιγρά-ψη την έκσφενδονίσι του «Που-λιού του Άπείρου». «Υστερα θ' άκούσετε τον ήπτερ Τρίμπλ, που βρίσκειται πάνω στο περιπολικό σκάφος «Μέργκαντζερ». Αυτός θα σας δώσει μία έντυπωσιακή περι-γραφή του θέαματος κοντά στο στόχο... Ο ταγματάρχης Τάντυ στο μικρόφωνο...

«Ο Μπόντ κύτταξε την ώρα. — «Ενα λεπτό άκόμα, έλεπε στη Γκάλα. Πήρε το σαπούνι και τόσπασε σε μικρά κομμάτια. — «Βουλώστε μ' αυτά εδώ τ' αούτια σας, πρόσθεσε. Ο θόρυ-βος θάναι τρομαχτικός. Για τη ζέστη, δεν ξέρω. Πιστεύω όμως πως δε θα κρατήσει πολύ και πως θ' άνθεξη ίσως ή χαλύβδινη θω-ράκισι.

«Η Γκάλα του χαμογέλασε. — «Αν με σφίγγετε στην άγ-καλιά σας, θάχω περισσότερο θάρρος, άπάντησε. — «... Τώρα ο σέρ Ούγκο ά-κούμπησε το δάχτυλό του στο κουμπί, έλεγε ή φωνή στο ρα-διόφωνο. Παρακολουθεί το χρονό-μετρο.

Μία άλλη φωνή, ήπρη σαν καμ-πάνα, άρχισε να μετρά άργά: — «Δέκα... Ο Μπόντ άνοιξε περισσότερο το ντουσί, πάνω απ' τα άγκαλια-σμένα κορμιά τους. — «Εννέα!

«... ή χειριστάι του ραν-τάρ είναι άφορηωμένοι στις συ-σκευές τους... — «Οχτώ!

«... έχουν όλοι βουλωμένα τ' αούτια τους με βαμπίκι. Το κτίριο έλέγχουν πρέπει ν' άνθεξη. Έχει τοίχους από μπτεν, πά-χους 4 μέτρων, και μία στέγη πυραμιδοειδή, με πάχος 9 μέ-τρων στο σημείο πού... — «Έφτά!

«... πρώτα, θα σταματήση ο μηχανισμός επιβραδύνσεως των στροβίλων... — «Έξη!

«... θ' άνοιξουν οι βαλβί-δες, για να διοχετευτή το ύγρό καυσίμο... — «Πέντε!

«... θ' άναφλεγή, όταν φτά-ση στον κινητήρα του πυράυλου... — «Τέσσερα!

«Το όζον και το ύπερμαγ-νητικό έχουν κι' όλας άναμικθί και περάγουν άετο, για την κί-νησι των στροβιλαντλιών. — «Τρία!

«... ή θερμότης θα είναι ά-φάνταστη. Τρισημίση χιλιάδες βαθμοί!... — «Δυό!

«Ο σέρ Ούγκο θα πίεση το

κουμπί... Είναι ιδρωμένος... Σιω-πή άπόλυτη... — «Ενα...

«Δεν άκούστηκε τίποτ' άλλο απ' το νερό που κυλούσε συνεχώς πά-νω στα δυο άγκαλιασμένα κορ-μιά. — «Πύρ!

«Ο Μπόντ νόμισε πως ή καρ-διά του ανέβαινε ως το λαϊμό του. «Ενοίωσε τη Γκάλα ν' άνα-τριχιάξη... «Η σιωπή έξακολου-θουσε για λίγο.

«... Ο σέρ Ούγκο βγήκε απ' το κτίριο πυροδοτήσεως και διευθύνεται ήσυχα προς την προ-βλήτα. Θα επιβιβάσθη κι' αυτός στο ύποβρύχιο... Στην όθόνη της τηλεοράσεως φαίνεται τώρα λί-γος άτμός, που βγαίνει απ' την ούρα του πυράυλου... Ο σέρ Ούγκο έφτασε στην προβλήτα. Στρέφεται και σηκώνει το χέρι του, για να χαιρετήση...

«Ενας θόρυβος, σαν βροντή, έφτασε ξαφνικά στ' αούτια του Μπόντ και της Γκάλα. «Υστερα δυνάμωσε... Το πάτωμα άρχισε να τρέμη κάτω απ' τα πόδια τους. Είχαν την έντύπωση πως θα γίνονταν σκόνη!

Οι τοίχοι πάλανταν και κά-πνιζαν... Τώρα το νερό ήταν ά-ναδραστικό! Έπρεπε να το στα-ματήσουν. Μα δε μπορούσαν. Εί-χε σπάσει ο σωλήνας! «Ατμοί, μυρδιά πυρωμένου σίδερου και μπουιάς...

«Ο Μπόντ νόμισε πως θα λι-ποθυμούσε... Μα όχι! Έπρεπε να σώση τη Γκάλα... «Υστερα άπλώθηκε και πάλι σιωπή, βαρεία, πνιγηρή...

«Βρίσκονταν τώρα στο πάτωμα του γραφείου του Ντράξ. Μόνο το φώς του λουτρού ήταν άκόμα άναμμένο. Οι καπνοί κι' οι μυρ-μυδιές διαλύονταν. «Η συσκευή κλι-ματισμού τις τραβούσε έξω.

«Ο χαλύβδινος τοίχος είχε κυρτωθή προς το μέρος τους, σαν τεραστιά άμμουλα. «Η Γκάλα άνοιξε τα μάτια της και χαμογέλασε.

«Μά ο πυράυλος... Τί είχε γί-νει; Θάπεφτε στη Βόρειο Θάλασ-σα; «Η στο Λονδίνο; Το ραδιόφωνο δεν είχε πάθει τίποτα κι' έξακολουθούσε να λει-τούργη. Ο Μπόντ θυμήθηκε τα κομμάτια του σαπούνιού που φρά-ζανε τ' αούτια του, και τα έδω-λε για ν' άκούση καλύτερα.

«... πέρασε το φράγμα του ήχου, έλεγε το ραδιόφωνο. Τον ραντάρ τον παρακαλούθι. «Η έκ-σφενδονίσι πέτυχε περιήφια. «Ε-νας θόρυβος που έκκούριαν, οι φλογές που βγαίνανε απ' το τούνελ εξαερίσμου, ή μυτη του πυράυλου που ανέβαινε σιγά-σιγά απ' το θόλο... Φαίνονταν σαν ένα μεγάλο άσημένιο μολύβι, που έ-σσορπούσε πάνω στην τεραστιά στήλη των φλογών.

«Τα μικρόφωνα μας πήγαν να σπάσουνε, απ' το ούρλιασμα του πυράυλου. Γκερίστηκαν μεγάλα κομμάτια της άποκρημνής άκτής. Και το «Πουλί του Άπείρου» άνε-βασε, όλο και πιο γρήγορα.

«Τώρα έχει φτάσει σε ύψος 500 χιλιομέτρων. Φυσικά, δε διακρί-νεται πιά... Ο σέρ Ούγκο πρέ-πει νάναι περιήφιος για το έρ-γο του.

«Βρίσκεται τώρα στη Μάχη. «Απ' το αλάτι που άφινε πίσω του το ύποβρύχιο, ύπολογίσανε πως ή ταχύτης του περνούσε τους 20 κόμβους. Διευθύνθηκε προς το βορρά. Θάφτασε γρήγο-ρα τα περιπολικά σκάφη μας... Μα αυτό ήταν έντελώς άπρόσ-πατο. Δεν το ήξερε κανείς εδώ...

«... ούτε και οι έκπραστοι του ναυ-τικού. Ο ναύαρχος Νδρ άρμισε στο τηλεόφωνο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

ΔΙΣΚΟΠΑΘΕΙΑ
Κήλη μεσοπτονδυλίου δίσκου
ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΣ
ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ
ΜΕ ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ — ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ
Στο 12ον τεύχος του περιοδικού ΣΛΑΠΙΣΜΑ ΥΓΕΙΑΣ
Ζητήστε το από πά κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα
«Αθηνών — Πειραιώς και τα Έμπορακτορεία του Νέου Πρα-κτορείου Έφημερίδων.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ, ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
51 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 51

ΙΔΙΟΤΙΚΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΟΤΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΕΚΟΛΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
«Ανεγνωρισμένη από το Κράτος»
Αριθ. άδείας Έργουρίου Βιομηχανίας 18931)55
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ . ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20
ΤΗΛΕΦ. 612-588 — ΑΘΗΝΑΙ
ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΦΟΙΤΗΣΙΣ — ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ από πεπρωμένους Καθηγητών Άνωτ. Σχολών:
1) Γαλλική Τεχνική Όρολογία. 2) Χημεία. 3) Ήλεκτροτεχνία. 4) Αισθητική άγωγή. 5) Ύγιεινη και συμπεριφορά. 6) Ύγιεινη Κόμης και Δέρματος. 7) Έλευθερον Σχέδιον. 8) Προακτική έξασκησις.
ΕΝΑΡΞΙΣ ΝΕΑΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ από 1-9-1958
Αριθμ. περιορισμένος. Πληροφορία καθημερινώς από 9-1 και 4-8

μία παγωμένη ΦΙΕ...

Ξεκύραδο

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ!

Πώς ν' αποφεύγετε τὰ πιὸ συνηθισμένα λάθη

Η δουλειά της νοικοκυράς την αναγκάζει, αρκετές φορές στο διάστημα της ημέρας, να σηκώσει από το πάτωμα κάτι βαρύ, με τὰ δύο της χέρια: Ένα κουβά νερό, ένα πανέρι με πλυμένα ρούχα, κλπ. Αν δεν ξέρει, λοιπόν, πώς να κάνει αυτή την κίνηση, κουράζεται εύκολα και υποφέρει από πόνους στα μπράτσα και στη ράχη.

Πρώτα απ' όλα, εξετάζετε αν η γενική στάση σας είναι καλή. Δε θα κάνετε άσχημα, αν κυταλάσατε κάπου-κάπου στον καθρέφτη, για να διορθώσετε τὰ ελαττώματα της στάσεώς σας — που δε μπορείτε να τ' αντιληφθείτε αλλιώς.

Το κεφάλι σας πρέπει να είναι στην ίδια γραμμή με το κορμί σας. Οι μύες του λαιμού ελεύθεροι. Το σώμα ίσιο. Οι ώμοι, ούτε να γέρνουν μπροστά ούτε ν' ανασπώνονται. Η αναπνοή εύκολη. Η κοιλιά όχι τραβηγμένη προς τα μέσα, ούτε και πεταγμένη μπροστά. Τα γόνατα ελαφρά λυγισμένα. Τα πόδια λίγο ανοιχτά. Και το βάρος του σώματός να πέφτει ομοιόμορφα σ' όλη την επιφάνεια των πελμάτων.

Αν γέρνετε προς τα πίσω, όταν μεταφέρετε κάτι βαρύ, θα σας πονέσει η πλάτη σας. Γιατί, στην άσχημη αυτή στάση, το κεφάλι έρχεται πολύ πίσω, καταπονούνται οι μύες του λαιμού και της ράχης και πιέζεται η σπονδυλική στήλη. Επίσης δε μπορείτε ν' αναπνεύσετε ελεύθερα και κανονικά, όταν γέρνετε έτσι πίσω.

Για να σηκώσετε από κάτω κάτι βαρύ, μη σκύβετε μπροστά, απ' τη μέση και πάνω, με τὰ γόνατά σας αλύγιστα. Λυγίστε τὰ γόνατα, μισοκάθστε, πιάστε με τὰ δύο σας χέρια τὸ αντίκειμενο κι' ανασπώστε το, κρατώντας το ανάμεσα στα ανοιχτά πόδια σας. Έτσι, μοιράζετε την προσπάθεια στα γόνατα και στους γοφούς σας — αντί να τὴ φορτώνετε ὅλη στους μύες της πλάτης και της μέσης σας. Συγχρόνως αναπνεύστε ήρεμα και κανονικά. Η πλάτη σας δε θα είναι τεντωμένη, ἀλλ' ούτε και πολύ λυγισμένη.

Προκειμένου να πάρετε από κάτω ένα ελαφρό αντικείμενο, φέρνετε τὸ ένα πόδι σας μπροστά απ' τὸ ἄλλο και μισοκάθστε, κρατώντας ἴσιο τὸ σώμα σας απ' τὴ μέση και

πάνω. Είναι μια κίνηση χαριτωμένη και ξεκούραστη συγχρόνως.

Μερικές γυναίκες αποφεύγουν να λυγίζουν τὰ γόνατά τους, για να μη κακοπάθουν οι κάλτσες τους. Μήπως όμως δεν τὰ λυγίζουν όταν κάθονται; Στο κάτω-κάτω, καλύτερα να πάθουν κάτι οι κάλτσες τους, παρά η σπονδυλική τους στήλη.

Δεν πονάει όμως η πλάτη μόνο απ' τὰ βαρύτερα αντικείμενα. Ακόμα και η τσάντα σας μπορεί να σας προκαλέσει δυσάρετους πόνους στον ώμο, αν την κρατάτε επί πολλή ώρα με άσχημο τρόπο. Προσέξτε τι κάνουν μερικές γυναίκες; Κρατάνε την τσάντα τους σφιγμένη στο πλεuro τους, ανασπώνοντας τὸν αντίστοιχο ὡμο τους. Πώς να μην πονέσει τὸ τέλος αὐτὸς ὁ ὡμος; Όχι απ' τὸ βάρος της τσάντας, ἀλλὰ απ' τὴν καταπόνηση τὸν μὴν δίνως λόγο... Ακόμη χειρότερα είναι τὰ πράγματα, αν στο ἄλλο χέρι κρατάτε μιὰ σακούλα με ψώνια κι' ἀφίνετε νὰ τραβᾷ με τὸ βάρος της τὸν ὡμο σας πρὸς τὰ κάτω.

Όταν κρατάτε ένα βαρὺ δίσκο με πιάτα, ποτήρια, κλπ., γέρνετε ελαφρά πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἀπὸ τὴ μέση και πάνω, κρατώντας ὡς ἴσια τὴν πλάτη σας. Ο δίσκος θα βρίσκεται κοντὰ στο σώμα σας, κι' ὄχι σ' ἀπόσταση. Οι ἀγκῶνες σας θα ἀκουμπῶν ελαφρὰ στα πλεura σας, ἀλλὰ χωρίς νὰ σφίγγονται ἀπάνω τους.

Όταν σπρώχνετε ένα βαρὺ ἐπιπλὸν ἢ τὸ καροτσάκι τοῦ μωροῦ σας, λυγίστε λίγο τὰ γόνατά σας, κρατᾶτε ἴσια τὴν πλάτη σας και φέρνετε κοντὰ στο σώμα σας αὐτὸ που σπρώχνετε. Οι ὡμοί σας θα βρίσκονται στην κανονική θέση τους, οὔτε ἀνασπῶν- μένοι οὔτε πεσμένοι πρὸς τὰ κάτω. Τὸ ένα σας πόδι θὰ πατάει

λίγο πιὸ μπροστὰ απ' τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ ἰσορρο- πῇ τὸ βάρος τοῦ σώματός σας.

Αν είναι ἀνηφορικός ὁ δρόμος, ὅπου σπρώ- χνετε τὸ καροτσάκι, σκύβετε λίγο μπροστὰ και λυγίστε ελαφρὰ τὰ γόνατα, χωρίς ὡς νὰ καυ- πουριάεστε.

Έχετε προσέξει πόσο ἀσχημη στάση παίρνουν πολλές γυναίκες, ὅταν πλέκουν ἢ κεντᾷ; Σκυ- βουν μπροστὰ, πιέζοντας τὸ στήθος τους και στραβώνοντας τὴ σπονδυλική στήλη τους. Φυσι- κά, δε μπορούν ν' ἀναπνεύσουν ελεύθερα σ' αὐτή τη στάση. Οι ὡμοί τους είναι ἀνασπῶν- μένοι κι' ἡ κοιλιά κορμασμένη μπροστὰ. Το κεφάλι γέρνει πρὸς τὰ πίσω, τὸ μέτωπο ρυτιδώνεται απ' τὴν προσπάθεια. Μπράτσα και καρποί τὸν χειρῶν μένουν ἀλύγιστα.

Πώς νὰ μὴν πάθουν στο τέλος πονοκέφαλο αὐ- τὲς οι γυναίκες, απ' τὴν καταπόνηση τὸν μὴν τοῦ

1.—Όταν σπρώχνετε ἀπὸ κάτω κάτι βαρὺ, π. χ. ἓνα καλάθι με ρούχα, μὴν παίρνετε τὴν στάση 1, ἀλλὰ τὴ 2. Ἡ στάσις 3 σας δείχνει πῶς θὰ ση- κώσετε ἀπὸ κάτω ἓνα ελαφρὸν ἀντικείμενο, π. χ. ἓνα μαντιλάκι. 2.—Αρριστερά: Αὐτὸς ὁ τρό- πος κρατήματος της τσάντας και τοῦ δικτυοῦ με τὰ ψώνια κάνει νὰ πιαστῇ ἡ πλάτη. Δεξιά: Ὁ τρόπος αὐτὸς είναι πολὺ πιὸ φυσιολογικός και ξεκούρατος. 3.—Όταν κρατᾶτε ἓνα γεμάτο δι- σκο, μὴν παίρνετε ποτὲ τὴν στάση 1. Ἡ σωστή είναι ἡ στάσις 2.

λαιμοῦ και τὸ συνεχὲς ζάρωμα τὸν φρυδιῶν. Πονάει ἐπίσης ἡ πλά- τη τους, πιάσεται ὁ σῆρκος τους και οι ὡμοί τους... Μπορεῖ ἀ- κόμα νὰ νοιώσουν κάτι σαν κάψιμο στους καρπούς τὸν χειρῶν.

Οἱ αὐτὰ, ἀπὸ τὴν ὑπερένταση τὸν μὴν και τὴν κακή στάσι.

Εἰς ἄλλου, ἐπειδὴ δὲν ἀναπνεύουν ἀρκετὰ βαθειά, τίς πιάσει νύ- στα και κουράζονται γρήγορα.

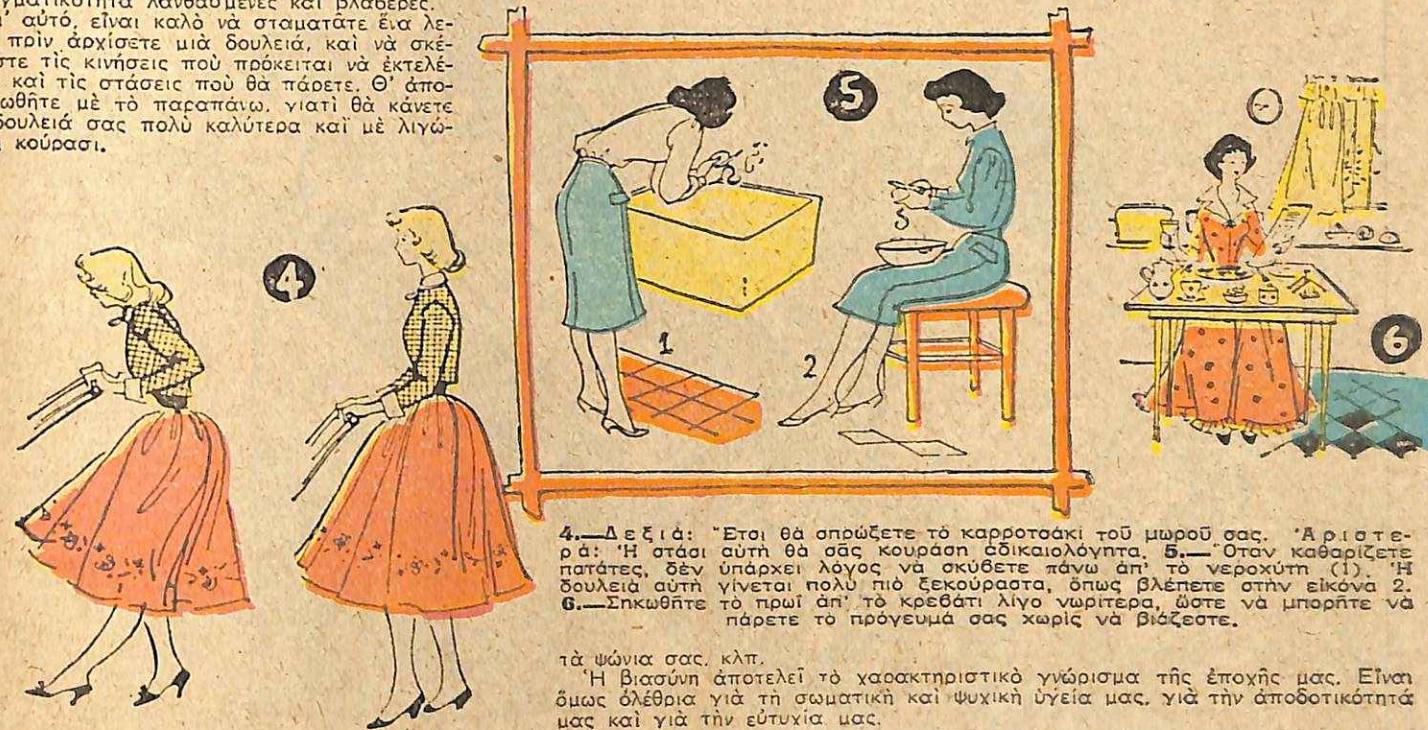
Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσουμε και τὴν αἰσθητικὴ ζημία της ἐμφανισθεῖς τους, ἀπὸ τὴν κακή στάσι.

Όταν καθαρίζετε πατάτες ἢ κάνετε κάποια ἀνάλογη δουλειά, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ στέκεσθε ὀρθὰ και σκυμμένη πάνω απ' τὸ νεροχύτη. Μπορεῖτε μιὰ χαρὰ νὰ καθίσετε και νὰ ρίχνετε τίς φλούδες μέσα σ' ἓνα δοχεῖο τοποθετημένο πάνω στα γόνα- τὰ σας.

Ἡ συνήθεια παίζει μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ μας. Όταν συνηθι- σῶμε σὲ ὀρισμένες στάσεις ἢ κινήσεις, τίς ἐπαναλαμβάνομε συ- νεχῶς και αὐτομάτως.

Μὰς φαίνονται μάλιστα φυσικές, ἀκόμα κι' ὅταν εἶναι στὴν πραγματικότητα λανθασμένες και βλαβερές.

Γι' αὐτὸ, εἶναι καλὸ νὰ σταματᾶτε ἓνα λε- πτὸ πρὶν ἀρχίσετε μιὰ δουλειά, και νὰ σκε- πτεσθε τί κινήσεις πού πρόκειται νὰ ἐκτελέ- σετε και τίς στάσεις πού θὰ πάρετε. Θ' ἀπο- ζημιωθῆτε με τὸ παραπάνω, γιατί θὰ κάνετε τὴ δουλειά σας πολὺ καλύτερα και με λιγώ- τερη κόουρασι.

4.—Δεξιά: Ἐτοί θα σπρώχνετε τὸ καροτσάκι τοῦ μωροῦ σας. Ἀριστε- ρά: Ἡ στάσι αὐτὴ θὰ σας κουράσει ὀδυνηρικὰ. 5.—Όταν καθαρίζετε πατάτες, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σκύβετε πάνω απ' τὸ νεροχύτη (1). Ἡ δουλειά αὐτὴ γίνεται πολὺ πιὸ ξεκούραστα, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα 2. 6.—Σηκωθῆτε τὸ πρῶτὸ απ' τὸ κρεβάτι λίγο νωρίτερα, ὥστε νὰ μπορεῖτε νὰ πάρετε τὸ πρῶτο σας χωρίς νὰ βιάζεσθε.

τὰ ψώνια σας, κλπ.

Ἡ βιασύνη ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα της ἐποχῆς μας. Εἶναι ὡς ὅλεθρος γιὰ τὴν σωματικὴ και ψυχικὴ υγεία μας, γιὰ τὴν ἀποδοτικότητά μας και γιὰ τὴν εὐτυχία μας.

Πόσο ψηλὸ θὰ

Οἱ παρὰγοντες πού ἐπηρεάζουν τὸ ἀνάστημα

Οἱ περισσότεροι γονεῖς ἀνησυχῶν μὴπως τὸ παιδί τους μείνι κοντὸ και τοῦ δημιουργηθῇ ἓτοι ἓνα σὺμπλεγμα κατω- τερότητος, πού θὰ εἶναι ἐμπόδιο σ' ὅλη του τὴ ζωὴ. Ἀλλὰ κι' ὁ ἀντίθετος φόθος τοῦς βασανίζει κάποτε: Μήπως τὸ παι- δί παραμυθίωση και γίνι... ἀνοικονόμητος κρεμνατάς!

Υπάρχει κανεὶς τρόπος, γιὰ νὰ προβλεψοῦμε τὸ ὕψος πού θὰ πᾶρῃ ἓνα παιδί; Και μποροῦμε νὰ ἐπηρεάσουμε τὴν ἀν- τιπτύξί του, ὥστε νὰ γίνι ψηλότερο ἢ κοντότερο;

Θὰ βρῆτε τίς ἀπαντήσεις παρακάτω, βασιζόμενες στὴς νεώ- τερες ἐρεῖνες και παρατηρήσεις τὸν παιδιατρῶν και τὸν ἐν- δοκρινολόγων.

1) Μποροῦμε νὰ προβλεψοῦμε τὸ τελικὸ ἀνάστημα τοῦ παι- διού; — Ναι, με ἀρκετὴ προσέγγιση, ἔχοντας ὡς στοιχεῖα τὸ τωρινὸ ὕψος και τὴν ηλικία του. Υπάρχουν λεπτομερεῖς πί- νakes, πού ἐπιτρέπουν αὐτὸ τὸν ὡλογοισμό, ἰδίως προκειμέ- νως γιὰ παιδιά μεταξύ 5 και 9 ἐτῶν. Ἐχει ἐξασκρηθῇ ἀ- κόμη ὅτι τὸ ἀγόρι διπλασιάζει στὰ 18 χρόνια του τὸ ἀνά- στημα, πού εἶχε ὅταν ἦταν 2 χρόνων. Στὰ κορίτσια, τὸ ἀνά- στημα τους ὅταν ὠρμάσουν εἶναι διπλάσιο απ' αὐτὸ πού εἶχαν στοὺς 18 μῆνες. Ὅταν τὸ ἀγόρι ἐτάξῃ στὰ 6½ χρό- νια και τὸ κορίτσι στὰ 5, ἔχει ἀποκτήσει πιά τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕψους του. Στὰ 9 τὸ ἀγόρι και στὰ 7½ τὸ κορίτσι, ἔχει ἀποκτήσει τὰ τρία τέταρτα τοῦ τελικοῦ ὕψους του.

2) Ποιὸ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ «κανονικὸ» ἀνάστημα; — Ἐ- δὼ ὑπάρχει ὁ ἐξῆς κανὼνας: Ἀπὸ τὰ 2 ὡς τὰ 14 χρόνια, τὸ μέσο ἀνάστημα εἶναι ἴσο με τὸ τετραπλάσιο της ηλικίας συν 75 πόντους. Ἡ ἐτήσια αὔξη εἶναι περίπου 5 πόντοι (ἢ λίγο περισσό- τερο κατὰ τὰ μαθητικά χρόνια). Ὅσοσο οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀπόλυτὴ ἀξία.

3) Πότε ψηλώνει γρηγορότερα τὸ παιδί; — Συνήθως, τὸν πρώτο χρόνο της ζωῆς του. Κερδίζει τότε 20-22 πόντους. Σχετικὰ γρήγορῃ εἶναι ἐπίσης ἡ ἀνάπτυξη κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ηλικία γιὰ τ' ἀγόρια, γιὰ δὲ τὰ κορίτσια λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τὸν ὡλογοῦ ρυθμοῦ.

4) Υπάρχει καμιά διαφορὰ στὸ ρυθμὸ αὔξεως τὸν δύο φύλων; — Γὰ πρώτα 8-10 χρόνια, ἀγόρια και κορίτσια ψηλώνουν με τὸν ἴδιο ρυθμὸ (ἀλλὰ τὰ πρώτα εἶναι πάντα λίγο ψηλότερα και βαρύτερα). Ἀ- πὸ τὰ 10 ὡς τὰ 13, ψηλώνουν πιὸ γρήγορα τὰ κορίτσια, κερδίζοντας 10-12 πόντους τὸ χρόνο. Γὰ μισὰ απ' τὰ κορίτσια τὸν 11-13 ἐτῶν εἶναι ψηλότερα απ' τὰ συνωμῆλικά τους ἀγόρια. Τὸ ἀγόρι ἀρχίζει νὰ

γίνι ἰὸ σαιδί;

κερδίζει πολὺ ἀνάστημα στὰ 14. Μετὰ ἓνα-δύο χρόνια ἐλατ- τώνεται ὁ ρυθμὸς της αὔξεως του και σταματᾷ στὰ 18- 19. Τα κορίτσια παύουν αὐτομάτῃ νὰ ψηλώνουν μετὰ τὴν πρῶ- τὴ ἐμμηνόρρσι. Ὡς τότε, ἔχουν ἀποκτήσει τὸ 96% τοῦ ἀνα- στηματος τους. Μετὰ τὰ 17, δὲν ψηλώνουν πιά καθόλου (ἐκ- τὸς σπανίων ἐξαιρέσεων).

Υπάρχουν ὡστόσο και παραλλαγές σ' αὐτοὺς τοὺς γενι- κούς κανόνες, π.χ. ἀγόρια πού «ξεπετιοῦνται» μόνο ἀπὸ τὰ 16 χρόνια τους.

5) Υπάρχει καμιά βιταμίνη, πού νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀνά- πτυξί τοῦ παιδιού; — Όχι, ὅταν πρόκειται γιὰ παιδιά ὡγιά, πού τρέφονται καλὰ. Ἀλλ' ἡ βιταμίνη B-12 βοηθεῖ στὸ νὰ ψηλώσουν τὰ παιδιά, πού δὲν τρέφονται κανονικά και πού ὀ- ποφείρουν ἀπὸ ἑλλείψι αὐτῆς της βιταμίνης. Σ' αὐτὲς τίς πε- ριπτώσεις, ἡ χορήγησι της βιταμίνης ἐπὶ 2 μῆνες δίνει στὸ παιδί πρόσθετο ὕψος, πού ἀντιστοιχεῖ σὲ 6 μῆνες αὔξης. Ἡ κακή διατροφή εἶναι ἡ συνηθέστερη αἰτία της καθυστερημένης σωματικῆς ἀνάπτυξης.

6) Υπάρχει καμιά ὁρμόνη, γιὰ νὰ ψηλώνουν τὰ παιδιά; — Μιὰ τέτοια ὁρμόνη βρίσκεται τῶρα στὸ πειραματικὸ στά- διο. Ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ὕδρα και διαπιστώνεται ἡ ἐνέργειά της σὲ ὠριμένα κατώτερα ζῷα. Δὲν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀ- κόμη με βεβαιότητα πῶς ἐπιδρά στὰ παιδιά.

7) Μπορεῖ νὰ γίνι κάτι, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ αὔξη ἀπὸς παιδιού; — Αὐτὸ ἐνδεχομένως συνηθέστερα τοὺς γονεῖς ἐνός κο- ριτιοῦ, πού ψηλώνει με πολὺ γρήγορῃ ρυθμὸ. Ὅσοσο, στὴς περισσότερες περιπτώσεις, αὐτὸ ὡδοῖ τους ἀποδεκνόμενοι ἀνά- στοιχοι, γιατί μετὰ τὴν ἐμφάνιση της ἐμμηνόρρσιος παύει νὰ ψηλώνῃ τὸ κορίτσι. Εἶναι δυνατόν λοιπόν νὰ ἐρῇ νωρίτερα ἡ ἐμμηνόρρσις, με τὴν χορήγησι ἐπιδρομῶν, κι' ἔτσι νὰ σταματήσῃ τὸ ὑπερ-βολικὸ ψηλάμ. Αὐτὸ ὡς γίνεται σὲ εἰδικές μόνο περιπτώσεις.

8) Παίζει ρόλο στὸ ἀνάστημα ἡ κληρονομικότης; — Ναι, και πολὺ μάλιστα. Ὅσοσο, τὸ ἴδιο ἀνθρώπινο μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ και ψηλὰ και κοντὰ παιδιά, γιατί ἡ ἐπίδρασι της κληρονομικότητος δὲν περιορίζεται μόνο στους γονεῖς, ἀλλ' ἀντιβαίνει και σὲ μακροτέρους προγόνους. Ἀλ- λοι, σποραδαῖοι παρὰγοντες εἶναι τὸ πρῶτο ἔμβρυον και ἡ διατροφή.

9) Υπάρχει ἄλλη αἰτία, πού μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν αὔξη τοῦ παι- διού; — Ναι. Συχνὰ, οἱ σοβαροὶ μορματικὲς παθήσεις τὴν σταματᾶν προσωρινὰ. Ὅταν ὡς ἰατρικὴ, κερδίζει συνηθῶς ὅλη τὴν καθυστέρη- σι. Ἐπίσης ἔχουν ἐπιδρασί ἡ σοβαρὰ ἀναιμία και ἡ ἑλλείψι ψιλλοῦ, κα- βαροῦ ἀέρος και γυναιατικῆς.

131

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Emm. Capri, 105 North Halsted Street, Chicago 22 Ill., U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ευτιθέα».

Ο Nick Linardos, Manitoba Co Ltd, P.O. Box 688 1he, Pas. Manitoba, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο N. Paracostanti, Rue Toghazee, Salah-El-Dine, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με σκοπό την ανταλλαγή γραμμάτων και καρτ-ποστάλ από όλο τον κόσμο.

Ο Etistathis Theodorakopoulos, 4502 13th St. N.W. Washington 11, D.C., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λουλούδι του λωτού», του 1922 τεύχους.

Ο Dimitrios Nikoikos, 4502 13th St. N.W. Washington 11, D.C., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λουλούδι του λωτού», του 1922 τεύχους.

Ο Alecos Kotsopoulos (20 χρόνων), 74 Woodcrest Ave., Toronto 6, Ont. Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο A. P. Vassiliadis, P.O. Box 83, Coonabarabran, N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες, του εξωτερικού, ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο George Karousou, 2810 1st Ave., New York 10, N.Y., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμάτων και καρτ-ποστάλ.

Ο Carl F. Heind, 16 Offenbach Am Main, Senefelder Str. 3, Göttingen, Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, από την Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Λαμία, Σάμο και Κέρκυρα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Kimon Kafanelis (24 χρόνων), Gran. Moulinio No 23, Fontaines la Marche, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας από την Κόρφο, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ροζαία του Παρισιού», του 1021 τεύχους.

Ο Timoleon Caragounis, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Σκαρλέρ» του ίδιου τεύχους.

Ο Anastasios Berpatis, Dettoulin No 51, Havre, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας από το Πριεστέρι, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αγροκότασος».

Ο Panos Angelopoulos (19 χρόνων) και ο John Bizios (25), P.O. Box 2253, Dar-Es-Salaam, Tanganyika, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύμφωνη μιας αγνής φιλίας.

Ο Theodoros Strantzalis, 34 Atchinson St., Wollongong N.S.W., Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Emm. Alexandros, 219 Osborne St., Williamstown Beach, Victoria, Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας από την Κρήτη, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Δύο μελαχροινά μάτια» του 1015 τεύχους.

Ο Nicolas Vitzentzios (36 χρόνων), Johannes St. 31, Pösch, Köln, Deutschland, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες 25—30 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μεταναστεύση.

Δύο φίλοι, ο Paraschos Tsionis και ο Georgios Ananikis, Victoria Estate, Via Ingham, N. Q.L.D., Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Theodoros Nicolaou (20 χρόνων), 258 Caledonian Road, London N.1., England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 10—23 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύμφωνη μιας αγνής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Michalis Nikolaou

(24 χρόνων), 14 William Street, Essendon, Vic. Melbourne, Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ευπαρουσιάζτες και από καλές οικογένειες, ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Georgios Doussakis και ο S. Dunakis, Co Station Master Dett, S. Rhodesia, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—23 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο N. Diamantakos, ο A. Goras και ο M. Gerbas, Yelabov, Box 66, Q.L.D., Australia, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων.

Ο Dimitrios Georgiadis, P.O.B. 272 (Merkez), Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τις αναγνώστριές μας του 1018 τεύχους, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Δακρυμένο ματι», «Πονεμένη μικρούλα» και «Κρασί τσίλια».

Ο Kypros Christou (24 χρόνων), 11 Ensing St. London E.1., England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18—26 χρόνων, κυρίως Έλληνίδες, με σκοπό τη σύμφωνη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ότι ήθελε προκύψει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο B. Capstan (28 χρόνων), Box 56, Yelabov, Q.L.D., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλλη-

νίδες από την Κρήτη, κατά προτίμηση από τα Χανιά, με σκοπό το γάμο.

Ο Nicolaos Papadopoulos (18 χρόνων), P.O. Box 4004, Old City, Jerusalem, Jordan, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—18 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Dimitrios Gaviliadis, B.P. 5200 A.K.W.A. Douala, Cameroun, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύμφωνη φιλικών σχέσεων. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο M. Kallias, Ludwigshafen Rh. Prunz Regente No 41, Deutschland, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Αμερική, Καναδά και Βελγικό Κογκό καθώς και από κάθε άλλη χώρα.

Ο Andreas Tirogalas, Waragamba Dam, Co Post Office, N.S.W., Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Epaminondas Diamantakos (45 χρόνων), 9 Borselaar St. Rotterdam 2, Holland, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 28—45 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο Dimitrios Kaimeanos (16 χρόνων), 16 Elin Rayey, Sidi, Caber, Alexandria, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και από τον Πειραιά, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Yianhis Marcoroulos (24 χρόνων), Yenisehir Kucuk Mu. Mhane Sok. No 46, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Dimitrios Tzimas (24 χρόνων), Hotel Louise No 24, Micheroux Hassard, Liege, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο George Vlogianitis, ο Spiros Giannacopoulos και ο Nick Kyriakoulas, 7 Wattle C VE) E2, Hawthorn, Melbourne, Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις τρεις φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Δουροφόρος», «Αϊκά» και «Πυρραυλός», του 1015 τεύχους.

Ο Iasos Alexiou (30 χρόνων), Riverside P. St. P.O. Box 4339, Kitimat B.C., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Tom. Stamatiou (23 χρόνων), E.W.S. Dept., Maitland, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Ο Vassilios Kouzios, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Kontoyiannis (23 χρόνων), 15 Walter Street, Garden City Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο Andis Savva, 11424 So. Prairie St., Chicago 28, Ill. U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Antros Constantinou (19 χρόνων), 10 Ball Pond Place, London N.1., England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 1022 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τρελλή από έρωτα».

Ο Ibrahim Naitroukh, P.O. Box 18, Kuwait, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Βεργολυγέρη».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Μαίρη Παρασάκη, Παλιό Πολύγυρο 387, Αθήνα, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Ο Andre Lavranos και ο Pierre Gasteratos, Rue de la Station No 24, Chatelineau, Belgique, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Vassilios Reveliou, Kuzkucuk Kadiye Camka, Sok. No 59 Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κι κλεδιστικό αγένρι» του 1019 τεύχους.

Ο Stavros Iziavaras και ο Antonios Andreou, 4 Hornden St. New Town, Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει.

Ο Basil Tsanidis, Köln Nippes Kempenerstr. 42, B) Heldi Deutschland, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αμερική, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας, που ίσως άργότερα καταλήξει στο γάμο.

Ο Ioannis Hatzigiorgis και ο Pavlos Constantinidis, Carsikieri Iskender Bogazi No 22, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας από την Κέρκυρα, ηλικίας μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Yianhis Marcoroulos (24 χρόνων), Yenisehir Kucuk Mu. Mhane Sok. No 46, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Dimitrios Tzimas (24 χρόνων), Hotel Louise No 24, Micheroux Hassard, Liege, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο George Vlogianitis, ο Spiros Giannacopoulos και ο Nick Kyriakoulas, 7 Wattle C VE) E2, Hawthorn, Melbourne, Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις τρεις φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Δουροφόρος», «Αϊκά» και «Πυρραυλός», του 1015 τεύχους.

Ο Iasos Alexiou (30 χρόνων), Riverside P. St. P.O. Box 4339, Kitimat B.C., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Tom. Stamatiou (23 χρόνων), E.W.S. Dept., Maitland, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Ο Vassilios Kouzios, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Kontoyiannis (23 χρόνων), 15 Walter Street, Garden City Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο Andis Savva, 11424 So. Prairie St., Chicago 28, Ill. U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Antros Constantinou (19 χρόνων), 10 Ball Pond Place, London N.1., England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 1022 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τρελλή από έρωτα».

Ο Ibrahim Naitroukh, P.O. Box 18, Kuwait, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Βεργολυγέρη».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Μαίρη Παρασάκη, Παλιό Πολύγυρο 387, Αθήνα, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Ο Andre Lavranos και ο Pierre Gasteratos, Rue de la Station No 24, Chatelineau, Belgique, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Vassilios Reveliou, Kuzkucuk Kadiye Camka, Sok. No 59 Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κι κλεδιστικό αγένρι» του 1019 τεύχους.

Ο Stavros Iziavaras και ο Antonios Andreou, 4 Hornden St. New Town, Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει.

Ο Basil Tsanidis, Köln Nippes Kempenerstr. 42, B) Heldi Deutschland, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αμερική, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας, που ίσως άργότερα καταλήξει στο γάμο.

Ο Ioannis Hatzigiorgis και ο Pavlos Constantinidis, Carsikieri Iskender Bogazi No 22, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας από την Κέρκυρα, ηλικίας μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Yianhis Marcoroulos (24 χρόνων), Yenisehir Kucuk Mu. Mhane Sok. No 46, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Dimitrios Tzimas (24 χρόνων), Hotel Louise No 24, Micheroux Hassard, Liege, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο George Vlogianitis, ο Spiros Giannacopoulos και ο Nick Kyriakoulas, 7 Wattle C VE) E2, Hawthorn, Melbourne, Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις τρεις φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Δουροφόρος», «Αϊκά» και «Πυρραυλός», του 1015 τεύχους.

Ο Iasos Alexiou (30 χρόνων), Riverside P. St. P.O. Box 4339, Kitimat B.C., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Tom. Stamatiou (23 χρόνων), E.W.S. Dept., Maitland, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Ο Vassilios Kouzios, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Kontoyiannis (23 χρόνων), 15 Walter Street, Garden City Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο Andis Savva, 11424 So. Prairie St., Chicago 28, Ill. U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Antros Constantinou (19 χρόνων), 10 Ball Pond Place, London N.1., England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 1022 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τρελλή από έρωτα».

Ο Ibrahim Naitroukh, P.O. Box 18, Kuwait, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Βεργολυγέρη».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Μαίρη Παρασάκη, Παλιό Πολύγυρο 387, Αθήνα, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Ο Andre Lavranos και ο Pierre Gasteratos, Rue de la Station No 24, Chatelineau, Belgique, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Vassilios Reveliou, Kuzkucuk Kadiye Camka, Sok. No 59 Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κι κλεδιστικό αγένρι» του 1019 τεύχους.

Ο Stavros Iziavaras και ο Antonios Andreou, 4 Hornden St. New Town, Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει.

Ο Basil Tsanidis, Köln Nippes Kempenerstr. 42, B) Heldi Deutschland, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αμερική, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας, που ίσως άργότερα καταλήξει στο γάμο.

Ο Ioannis Hatzigiorgis και ο Pavlos Constantinidis, Carsikieri Iskender Bogazi No 22, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας από την Κέρκυρα, ηλικίας μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Yianhis Marcoroulos (24 χρόνων), Yenisehir Kucuk Mu. Mhane Sok. No 46, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Dimitrios Tzimas (24 χρόνων), Hotel Louise No 24, Micheroux Hassard, Liege, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο George Vlogianitis, ο Spiros Giannacopoulos και ο Nick Kyriakoulas, 7 Wattle C VE) E2, Hawthorn, Melbourne, Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις τρεις φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Δουροφόρος», «Αϊκά» και «Πυρραυλός», του 1015 τεύχους.

Ο Iasos Alexiou (30 χρόνων), Riverside P. St. P.O. Box 4339, Kitimat B.C., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Tom. Stamatiou (23 χρόνων), E.W.S. Dept., Maitland, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Ο Vassilios Kouzios, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Kontoyiannis (23 χρόνων), 15 Walter Street, Garden City Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο Andis Savva, 11424 So. Prairie St., Chicago 28, Ill. U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Antros Constantinou (19 χρόνων), 10 Ball Pond Place, London N.1., England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 1022 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τρελλή από έρωτα».

Ο Ibrahim Naitroukh, P.O. Box 18, Kuwait, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Βεργολυγέρη».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Μαίρη Παρασάκη, Παλιό Πολύγυρο 387, Αθήνα, Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Ο Andre Lavranos και ο Pierre Gasteratos, Rue de la Station No 24, Chatelineau, Belgique, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Vassilios Reveliou, Kuzkucuk Kadiye Camka, Sok. No 59 Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κι κλεδιστικό αγένρι» του 1019 τεύχους.

Ο Stavros Iziavaras και ο Antonios Andreou, 4 Hornden St. New Town, Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει.

Ο Basil Tsanidis, Köln Nippes Kempenerstr. 42, B) Heldi Deutschland, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αμερική, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας, που ίσως άργότερα καταλήξει στο γάμο.

Ο Ioannis Hatzigiorgis και ο Pavlos Constantinidis, Carsikieri Iskender Bogazi No 22, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας από την Κέρκυρα, ηλικίας μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Yianhis Marcoroulos (24 χρόνων), Yenisehir Kucuk Mu. Mhane Sok. No 46, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Dimitrios Tzimas (24 χρόνων), Hotel Louise No 24, Micheroux Hassard, Liege, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο George Vlogianitis, ο Spiros Giannacopoulos και ο Nick Kyriakoulas, 7 Wattle C VE) E2, Hawthorn, Melbourne, Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις τρεις φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Δουροφόρος», «Αϊκά» και «Πυρραυλός», του 1015 τεύχους.

Ο Iasos Alexiou (30 χρόνων), Riverside P. St. P.O. Box 4339, Kitimat B.C., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Tom. Stamatiou (23 χρόνων), E.W.S. Dept., Maitland, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Ο Vassilios Kouzios, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Kontoyiannis (23 χρόνων), 15 Walter Street, Garden City Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράψουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο Andis Savva, 11424 So. Prairie St., Chicago 28, Ill. U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Antros Constantinou (19 χρόνων), 10 Ball Pond Place, London N.1., England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 1022 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τρελλή από έρωτα».

Ο Ibrahim Naitroukh, P.O. Box 18, Kuwait, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Βεργολυγέρη».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Τάκης Παλαμάς, Νικηφόρος Ν.1., θέλει ν' αλληλογραφήσει με τις δύο φίλες, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Βιοέλετα» και «Γιούλα». Ο Άνδρεας Παναγιώτης, Βικτωριος Ούγκω No 26, Αθήνα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Αγροκότασος» από το Πριεστέρι. Ο Αντώνιος Κουτσουρόντης, Γυθειών No 68, Πειραιεύς, σπουδαστής, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τις αναγνώστριές μας «Λευκή δάδα», «Λευκή δάδα» και «Μικρή σκανδαλάρα».

Ο Βασίλειος Παπαδόπουλος, Διόλου καί Β. Αλεξάνδρου 86, Πειραιά, Αθήνα, Greece, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού και του εσωτερικού, με σκοπό τη σύμφωνη μιας φιλίας.

Ο Βασίλειος Παπαδόπουλος, Διόλου καί Β. Αλεξάνδρου 86, Πειραιά, Αθήνα, Greece, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού και του εσωτερικού, με σκοπό τη σύμφωνη μιας φιλίας.

Ο Βασίλειος Παπαδόπουλος, Διόλου καί Β. Αλεξάνδρου 86, Πειραιά, Αθήνα, Greece, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού και του εσωτερικού, με σκοπό τη σύμφωνη μιας φιλίας.

Ο Μάουρο Τζενοβέζι κι' η άρραβωνιαστική του.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΞΑΝΑΔΩΣΕ τὴ χαμένη μιλιὰ!...

Ο μουνγός έρωταυμένος και τὸ ξύπνο
τέχνασμα τῆς άραβωνιαστικῆς του

Στὴν Πιετρασάντα, ἓνα χωριὸ τῆς νότιας
Ιταλίας, ὁ έρωτας έκανε εἰς καὶ λίγες μέ-
ρες τὸ θαῦμα του. Ο Μάουρο Τζενοβέζι, ἑ-
νας νέος ποὺ ἦταν μουνγός εἰκοσιδύο ὁλό-
κληρα χρόνια, ξαναβρῆκε τὴ χαμένη του μι-
λιὰ χάρις σ' ἓνα ξύπνο τέχνασμα τῆς άρα-
βωνιαστικῆς του Μαρίας Τζιαμπιρέλλο.
Ο φόβος μήπως διαλυθῶν ὁ άραβώνας
τους, τοῦ έπυσε μονομίας τὴ γλώσσα. Έ-
τσι, ἐκεῖ ποὺ ἡ έπιστῆμη δὲν εἶχε μπορέσει
νὰ κάνει τίποτα, θριαμβεύσει ἡ άγάπη.
Ο Μάουρο Τζενοβέζι, ἔχασε τὴ λαλιά
του σὲ ἡλικία ὀχτὼ χρόνων, μιά μέρα ποὺ
τὸ χωριὸ του βομβαρδίστηκε ἀπὸ τὴ συμ-
μαχική άεροπορία. Μιά βόμβα έπεσε στὸ
διπλανὸ σπίτι κι' ἡ έκρηξίς τῆς τρώμαξε τό-
σο τὸ παιδικό, ὥστε ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή
δὲν ξαναμίλησε.

Ἡ οικογένειά του, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ εὐ-
κατάστατη, τὸν πῆγε σὲ πολλοὺς γιατρούς,
ἀλλὰ κανένας δὲν μπορέσει νὰ τὸν κάνει κα-
λά. Ἀφῆσαν, ὁμως, ἐλπίδες πὼς μὲ τὸν και-
ρὸ μπορούσε νὰ διορθωθῇ ἡ κατάστασί του.
Μιά δυνατὴ συγκίνησι κι' κανένα ἄλλο ψυ-
χικὸ γεγονός ἦταν πιθανόν νὰ τοῦ ξανα-
φεύρῃ τὴ μιλιὰ.

Γιὰ κάποιο διάστημα ὁ Μάουρο φοίτη-
σε σ' ἓνα εἰδικὸ σχολεῖο γιὰ κοφάλας
παῖδια, ποὺ βρισκεῖται στὴ Φλωρεντία. Ἐ-
κεῖ έμαθε νὰ έκφορᾷ τὶς σκέψεις του μὲ
κατάλληλες χειρονομίες κι' εἰδικευτὴκ στὴν
ξύλουρική, παίρνοντας συγχρόνως καὶ τὰ
μαθήματα τῶν τριῶν τελευταίων τάξεων τοῦ
δημοτικοῦ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Δρχ. 340.—
Εξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Λίρες 7.—
»	Δολάρια 20.—
»	Φρ. Γαλ. 8.000
»	Φρ. Βελγ. 1.000
Εμβάσματα Εσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Εξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαυτῆς πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσάνη 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.	

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοῦδή-
ποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀνευ
τῆς έγγραφου άδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ
«Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6
καὶ 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938. Ἰδιοκτή-
ται: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Πα-
παγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνη 4, δι-
ευθυντῆς — Διαχειριστῆς καὶ υπεύθυνος:
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3.
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέ-
λας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθήναι.

Γύρισε κατόπιν στὸ χωριὸ του κι' ἔπιασε
δουλειὰ σ' ἓνα μικρὸ εργοστάσιο ἐπιπλῶν,
νοιώθοντας τὴν ἱκανοποίησι πὼς δὲν ἦταν ἄ-
χρηστος στὴν κοινωνία. Τέλος ἤρθε κι' ὁ
έρωτας. Σὲ ἡλικία τριάντα χρόνων, ὁ Μάου-
ρο γνωρίστηκε μὲ τὴ Μαρία, ποὺ καταγό-
ταν ἀπὸ ἓνα κοντινὸ χωριὸ κι' ἦταν καλὸ
κι' ἀρκετὰ ὁμορφὸ κορίτσι. Οἱ δύο νέοι ἀ-
γαπήθηκαν βάθει κι' ἀποφάσισαν νὰ παν-
τρευθῶν. Οἱ γονεῖς τοῦ Μάουρο, ποὺ ἐν-
νοιάσαν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν άγάπη τῆς
Μαρίας στὸ ἄτυχο παιδί τους, τῆς εἶχαν
μιλήσει μὲ εὐλοκίαν γιὰ τὶς ἐλπίδες ποὺ
έτρεφαν σχετικὰ μὲ τὴν πάθησί του.

— Οἱ γιατροί, τῆς εἶπαν, μάς δήλωσαν
πὼς δὲν ἀποκλείεται νὰ βρῇ μιά μέρα ὁ
Μάουρο τὴ χαμένη του μιλιὰ. Αυτό, ὁμως,
μπορεῖ ν' ἀργήσῃ πολὺ νὰ συμβῇ ἢ καὶ νὰ
μὴ συμβῇ ποτέ. Χρειάζεται, λοιπόν, ὑπο-
μονή....

Ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν εἶχε καὶ πολλὴ ὑπο-
μονή. Κανένας δὲ γνώριζε τόσο καλὰ τὸ
Μάουρο, ὅπως αὐτή. Ἦξε, λοιπόν, πὼς
παρὰ τὸ φαινομενικὰ πρόσχαρο καὶ ξε-
γνοιαστο χαρακτῆρα του, ὁ ἀγαπημένος
τῆς ἦταν πολὺ δειλὸς καὶ δὲν πίστευε κα-
θόλου πὼς θὰ μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Γι' αὐ-
τό, δὲν έκανε καμμιὰ προσπάθεια, ὅταν ἐ-
κείνη τὸν πρότρεπε καὶ περιοριζόταν νὰ τῆς
δείχνῃ μὲ νοήματα πὼς τῆς κάτανόηται ὅλοτα
περιττό.

Τὴν προπερασμένη Κυριακή, λοιπόν, ἡ
Μαρία πῆγε πρωί-πρωί στὴν ἐκκλησία, ποὺ
ἦταν άδεια γιὰτι κανεῖς δὲν εἶχε πάει ἀκό-
μα. Ἡ κοπέλλα γονάτισε μπροστὰ σ' ἓνα
θαυματουργὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας καὶ ψι-
θύρισε λίγα λόγια προσευχῆς. Εἶχε πάρει
πιὰ τὴν ἀπόφασίς της καὶ χρειαζόταν τὴ
βοήθεια τῆς Παρθένου. Τῆς εἶχαν πῇ ὅτι ὁ
Μάουρο θάπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓνα δυνα-
τὸ ψυχικὸ κλονισμό, ὅποτε θάταν πολὺ πι-
θανὸ νὰ τοῦ ξαναλῇ ἡ γλώσσα. Αυτό, λοι-
πόν, τὸ «σοκ» τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ Μαρία.

Τὸ ἀπόγεμα, οἱ δύο νέοι συναντήθηκαν
κι' ἡ Μαρία πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασί.
— Μάουρο, τοῦ εἶπε, δὲν εἶσαι μουνγός.
Δὲ μιλάς, γιὰτι δὲν πιέξεις τὸν ἑαυτὸ σου,
γιὰ νὰ μιλήσῃς. Εἶσαι ἓνας φοβιστάκης κι'
ἓνας άκαρδος, ἀφοῦ δὲ λογαριάζεις πόσο
κακὸ μοῦ κάνεις. Λοιπόν, μάθε πὼς πῆρα
τὴν ἀπόφασί μου. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ
άραβώνας μας εἶναι διαλυμένος!...

Εἶχε ἀπὸ μέρες ἐτοιμάσει τὰ λόγια, ποὺ
θὰ τοῦ εἶπνε. Καὶ τὰξε διαλέγει νὰ εἶναι τέ-
τοια, ὥστε νὰ τὸν πληγώσουν καὶ νὰ τὸν
συγκλονίσουν. Πολλές φορές τὴν ἔπιανε ὁ
φόβος πὼς τὴν τελευταία στιγμή θὰ λιγο-
ψυχούσε καὶ δὲ θὰ κατόρθωνε νὰ πῇ τὶς
φοβερές ἐκείνες φράσεις στὸν ἀγαπημένο
της. Κι' ὅταν τὸ κατάφερε, ἡ Μαρία ἐν-
νοίωσε ἀνακούφισι.

Ο Μάουρο, βλέποντας τὴ Μαρία νὰ φεύ-
γῃ τρέχοντας, μὴνις τοῦ εἶπε τὰ λόγια ἐ-
κείνα, ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένος. Μετὰ ἀ-
πὸ λίγες στιγμῆς, γύρισε στὸ σπίτι του κα-
τάχλωμος. Ἡ ἀδελφὴ του τὸν εἶδε νὰ βγάξῃ
μὲ ὀργὴ τὴ βέρα ἀπὸ τὸ χέρι του, καὶ νὰ
κλείνεται στὸ δωμάτιό του. Ὑστερα άκουσε
τοὺς λυγμούς του.

Ἔμεινε άγρυπνος ὅλη τὴ νύχτα. Οἱ δικοὶ
του, χωρὶς νὰ ξέρουν τὴ ἀκρίβως τὸ συνέ-
βαινε, κατάλαβαν πὼς ἦταν κάτι τὸ πολὺ
σοβαρὸ καὶ προτίμησαν νὰ μὴ τοῦ ζητή-
σουν ἐξηγήσεις, μιά κι' ὁ ἴδιος δὲν εἶδεινε
διάθεσι νὰ τοὺς τὸ ἐκμυστηρευτῇ.

Τὴν αὐγὴ, ὁ Μάουρο ἦταν κιόλας στὸ
πόδι κι' ὅταν ὁ πατέρας του τὸν φώναξε,
γιὰ νὰ πηδῶν τὸ πρῶτόν τους, ἐκείνος εἶχε
βρῇ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἀφοῦ έκανε βόλτες στὰ χωράφια γιὰ
πολλὴ ὥρα, τράβηξε κατόπιν στὸ σπίτι μιάς
θείας τῆς Μαρίας. Ἡ κοπέλλα, ποὺ θάφευ-
γε τὸ μεσημέρι γιὰ τὸ χωριὸ της, τοῦ ἀνοι-
ξε ἡ ἴδια, ὅταν ἐκείνος χτύπησε τὴν πόρτα.

— Τί θέλεις; τοῦ εἶπε ἑρᾶ.
Τὴ στιγμή, αὐτή, τὸ θαῦμα εἶνε.

— Σ' ἀγαπᾷ, Μαρία! ἀκούστηκε νὰ τῆς
λέη ὁ Μάουρο.

Ἐκείνη έμεινε λίγες στιγμῆς σαστισμένη.
Ὑστερα ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά της, τὸν ἐσφι-
ξε καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

Τὴν περασμένη Κυριακή, ἡ Μαρία ξανα-
γύρισε στὴν ἐκκλησία, αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμως,
δὲν ἦταν μόνη της. Μαζὶ τῆς ἦταν κι' ὁ
Μάουρο. Οἱ δύο νέοι γονάτισαν μπροστὰ
στὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας καὶ προσευχή-
θηκαν θερμὰ, εὐχαριστώντας τὴ μητέρα τοῦ
Θεοῦ γιὰ τὸ θαῦμά της.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΟΛΩΣ — ΛΟΓΑ. 2) ΚΑΦΑΣΙ —
ΓΙΝΑΤΙ. 3) ΛΙΠΟΤΑΞΙΑ. 4) ΑΛΙ — Α-
ΠΟΝΟΣ — ΚΑΡΑ. 5) ΘΟΛΑ — ΑΜΑ. 6)
ΑΤΟΜΙΚΗ — ΛΥΓΑΡΙΑ. 7) ΜΙΑ — ΛΙΕ.
8) ΣΙΑ — ΜΑΝΑΡΙ — ΡΑΚΙ. 9) ΜΑ-
ΚΕΔΟΝΙΑ. 10) ΑΛΑΝΙ — ΜΑΣΗΣΙΣ.
11) ΜΑΛΑΚΟΣ — ΣΙΤΙΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΚΙΑ — ΣΙΚΥΑ. 2) ΚΟΦΑ — ΛΙ-
ΘΟΤΟΜΙΑ — ΛΑΜΑ. 3) ΑΣΙΑΙ — ΛΑΜΙΑ
— ΜΑΝΙΑ. 4) ΠΟΑ — ΜΑΚΕ. 5) ΚΑΤΑ-
ΠΟΣΙΣ — ΑΝΑΔΟΧΟΣ. 6) ΞΙΝΟΣ —
ΡΙΝΙ. 7) ΛΟΓΙΑ — ΑΓΑΛΙ — ΑΜΑΤΙ. 8)
ΓΑΝΑ — ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ — ΣΗΣΙΣ. 9)
ΤΙΑΡΑ — ΚΙΝΗΣΙΣ.

12 ὀνόματα ἀστέρων

1) Γκέλυ Μουροπούλου. 2) Γκρέγκορυ
Πέκ. 3) Τζένιφερ Τζῶν. 4) Δημήτρης
Χόρν. 5) Τζίνα Λολυμπιρέντα. 6) Ντανιέλ
Ζελέν. 7) Μαίρη Μονρόε. 8) Μίμης Φω-
τόπουλος. 9) Τζέμης Μέρσον. 10) Ἀλίκη
Βουγιουλκλή. 11) Γκάρι Κούπερ. 12)
Ντεμπόρα Κέρρ.

Αἰνιγμα

Ο σῶλος — Ἡ αὐλή.

Φωνηεντόλιπον

Σὺν Ἀθῆναι καὶ χεῖρα κίνει.

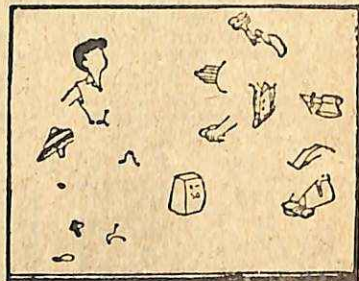
Λεξιγραφος

Χαίρεκακος (Χαῖρε — Κακός)

Κρυπτογραφικόν

1) ΝΑΠΟΛΕΩΝ. 2) ΑΠΟΛΛΩΝ. 3) ΠΕΛ-
ΛΑ. 4) ΟΠΛΟΝ. 5) ΛΕΩΝ. 6) ΕΝΝΕΑ.
7) ΔΩΝ.

20 μικροδιαφορές

Τὸ κλισέ μας δείχνει καθαρά σὲ ποιά
σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 705 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΡΑΡΑΤ — ΑΔΕΛΦΗ. 2) ΑΛΗ —
ΓΑΡΜΑΙ — ΑΡΚ3) ΝΟ — ΑΛΑΝΙ —
ΠΡΑΓΑ — ΙΑ. 4) ΑΡΙΣ — ΟΚΑ — ΣΕ-
ΛΑ. 5) ΜΕΣΤΑ — ΚΕΡΑΣ. 6) ΑΡΙ-
ΣΤΟΝ — ΑΛΑΣΤΩΡ. 7) ΣΑΔ — ΑΝΤΙ-
ΠΑΟΣ — ΡΟΗ. 8) ΛΑΕ — ΙΣΑΛΑ —
ΚΑΝ. 9) ΣΤΕΦΩ — ΙΜΕΡΑ. 10) ΩΡΑ —
ΑΜΑΚΑ — ΤΑΕ. 11) ΑΠΩ — ΚΑΝΑΚΑ-
ΡΗΣ — ΠΑΡ. 12) ΙΑΜΑΙ-ΚΗ — ΑΛΑ-
ΜΑΝΑ. 13) ΟΡΜΟΣ — ΣΙΡΟΣ. 14)
ΣΙΩΝ — ΜΗΝ — ΑΚΡΑ. 15) ΤΑ — Α-
ΝΙΣΑ — ΑΡΚΑΣ — ΝΗ. 16) ΑΛΤ —
ΖΑΝ — ΤΕΑ — ΠΑΛ. 17) ΑΤΕΛΩΣ — ΑΙ-
ΚΙΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΝΑΝΑΣ — ΑΙΜΑΤΑ. 2) ΑΛΟ —
ΡΑΛ — ΩΠΑ — ΑΛΑ. 3) ΡΗ — ΑΜΙΔΑ
— ΡΩΜΟΣ — ΤΙ. 4) ΑΡΕΣ — ΕΞΑ —
ΑΡΙΑ. 5) ΛΙΣΤΑ — ΚΙΜΩΝ. 6) ΑΓΙ-
ΣΤΟΝ — ΑΚΟΝΙΖΩ. 7) ΤΑΝ — ΑΝΤΙ-
ΦΑΝΗΣ — ΣΑΣ. 8) ΡΙΟ — ΙΣΩΜΑ —
ΜΑΝ. 9) ΚΟΥΠΑ — ΑΚΟΜΩ. 10) ΜΠΑ
— ΑΔΙΚΑ — ΝΑΤ. 11) ΑΑΡ — ΚΑΛΑΜΑ-
ΡΑΣ — ΡΕΑ. 12) ΔΙΑΣΕΛΟ — ΗΛΙΑ-
ΚΑΙ. 13) ΓΕΡΑΣ — ΣΑΡΚΑ. 14) Α-
ΛΑΣ — ΚΑΤ — ΜΟΡΣ. 15) ΦΑ — Α-
ΣΤΡΑ — ΑΠΑΣΑ — ΠΑ. 16) ΗΡΙ — Ω-
ΟΝ — ΕΑΝ — ΝΑΙ. 17) ΚΑΘΑΡΗ —
ΡΑΦΑΗΛ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

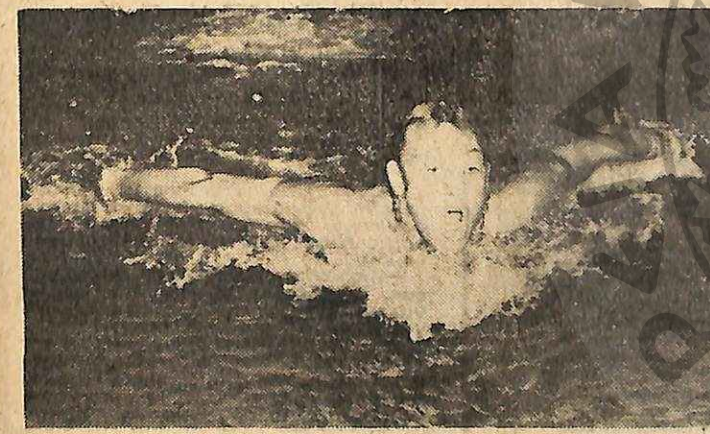
Τὰ καταπληκτικὰ κατορθώ-
ματὰ τῶν Ἀθλητῶν πρῶτος
υπαρχόντων Ἰωάν καὶ Ἰλσας

ΤΡΙΤΩΝΕΣ καὶ Νηρηίδες
τῶν παγκοσμίων ὕδρων στί-
βων, κατέπληξαν τελευταία
τοὺς φιλάθλους ὅλου τοῦ κό-
σμου μὲ τὰ ὑπέροχα κολυμβητι-
κὰ κατορθώματά τους. Μετὰ
τοὺς Αὐστραλοὺς Τζῶν Χένρικς,
Μούραϊ Ρόουζ, Ντέιβιντ Θέιλ,
τὸ Γαπινέζο Μασάρυ Φουρου-
κάουα, τοὺς Ἀμερικανοὺς Γουίλ-
λιαμ Γιόρτζυ, Ρούπερτ Κλοτ-
γούορθ, τὸν Μεξικανὸ Γιάσκιν
Καπίλλα, ἐπηρεδῶν νῆα δελφί-
νια. Τὰ καταπληκτικὰ ἀδελφά
Κόνραντς, ἡ Ἴλσα καὶ ὁ Τζῶν,
ἡ Ντάουν Φράιζερ, ὁ Τζῶν Ντέ-
βιττ, ὁ Τζῶν Μόνκτον, ὁ Γκά-
ρυ Τσάμπαν, ἡ Λάραϊν Κράππ,
ἡ Φέιβ Λή, ὅλοι ἀπ' τὴν Αὐ-
στραλία. Ο Τσουόσυ Γιαρανά-
κα, ὁ Μασαχίρο Γισιμούρα,
ὁ Τοκάσι Ἰσιμότο ἀπ' τὴν Ἰ-
απωνία. Ο Τζῶρτζ Μπρην, ὁ
Ντόναλντ Χάρπερ, ὁ Κάου Τόμ-
πιαν, ἡ Κάριν Κόν, ἡ Νάνου
Ράμει, ἡ Ζᾶν Στούνιο, ἡ Τζιούν
Ἰρβιν, ὁ Φράνκ Μάκ Κινέι, ἡ
Συλβία Ρούσκα, ἡ Μαίρη Σή-
αρς, ἡ Πάουλα Μύερς, ἀπὸ τῆς
Ἡνωμένης Πολιτείας τῆς Ἀμε-
ρικής. Ἡ Ούρσουλα Χάσπε ἀπ'
τὴ Γερμανία. Ο Χάρις Γιούνι-
τσέβ ἀπ' τὴ Ρωσία. Ο Τζῶρτζ
Μούμπεκ ἀπ' τὴν Οὐγγαρία. Ἡ
Τάμγκαρετ Ἐντουαρντ ἀπ'
τὴν Ἀγγλία. Ἡ Τέν Ἐλσεν
ἀπ' τὴν Γερμανία. Ἡ Ἰρέν
Μακιντόναλντ ἀπ' τὸν Καναδά.

*

Πέρασαν ἀπὸ τότε δύο μο-
νάχα χρόνια καὶ ὁ Κόνραντς
θριαμβεύσαν. Στους ἀγῶνες
τῆς Βρετανικῆς Κοινοπολι-
τείας, ποὺ διῶ ἑβδομάδων στὸ
Κάρδιφ, ὁ Τζῶν Κόνραντς κολυ-
μπᾷ τὶς 1650 γυάρδες, δη-
λαδὴ, τὰ 1508,72 μέτρα σὲ
17' 45" 1. Ἐπίσης, τὰ 400 μέ-
τρα σὲ 4' 25" 9. Ἡ εὐκολία
καὶ ἡ χαλαρότης ποὺ εἶδε
κατὰ τοὺς ἀθλοὺς τοῦ αὐτοῦ
ἐπιβεβαιώνουν τὴ γνῶμη τῶν
ἐμπειρογνομόνων πὼς ὁ Τζῶν
εἶχε νὰ προσφέρῃ ἀκόμη μεγα-
λύτερα κατορθώματα στὸ κολυ-
μπι. Ὅταν μάλιστα βαρὴ
ἀντάξιο ἀντίπαλο, τότε ἀσφα-
λῶς θὰ δημιουργήσῃ ρεκόρ ἀ-
προσπέλαστα. Ο Γαπινέζος
Γιαμανάκα θὰ τὸν ἀνταγωνισθῇ
σκληρὰ τὸ μῆνα αὐτὸ στὸ Τό-
κιο καὶ οἱ εἰδικοί προσμένουν
νέο παγκόσμιο ρεκόρ.

Κολυμπώντας στὸ Κάρδιφ,
ὁ Τζῶν Κόνραντς τὰ 1508,72
μέτρα, πέρασε τὶς πρῶτες 110
γυάρδες σὲ 1' 07" 5. Τὶς 220
γυάρδες σὲ 2' 19" 2. Τὶς 440
γυάρδες σὲ 4' 41" 2. Τὶς 880
γυάρδες σὲ 9' 27" 1.

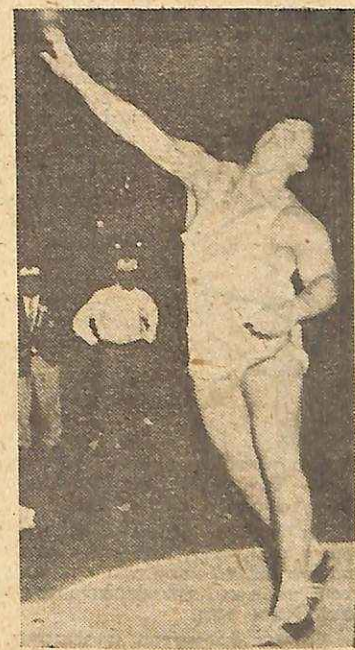

Καταπληκτικὸ κολυμβητικὸ φαινόμενο χαρακτηρίστηκε καὶ ὁ Ἀ-
μερικανὸς Τζῶρτζ Χέρισον, ὅταν σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν κτήρηψε
τὸ ρεκόρ μκτῆς κολυμβήσεως 400 μ. σὲ 5' 23" 3 ἀπὸ 5' 29" 4,
ποὺ ἦταν τὸ παλαιό.

20 ΜΕΤΡΑ στὴ σφαῖρα!

Ντάλλας Λόνγκ ὁ διάδοχος
τοῦ Πάρρυ Ο' Μπράιεν

Τὸν Πάρρυ Ο' Μπράιεν, τὸν Ὀ-
λυμπιονικὸ τοῦ Ἐλσίνκι στὴ σφαι-
ροβολία μὲ 17,41 μ. καὶ τῆς Μελ-
βούρνης, τὸν κάτοχο τοῦ παγκο-
σμίου ρεκόρ μὲ 19,25 μ. ποῖος δὲν
τὸν ξέρει; Στὸν ἀγῶνα Ἀμερικῆς
— Ρωσίας στὴ Μόσχα πέτυχε 19,14
μ. καὶ τρεῖς ἡμέρες προηγουμένως

Ντάλλας Λόνγκ μὲ 18,60 μ.
Ο διάδοχος τοῦ Ὀμπράιεν
στὴ σφαῖρα.

πλησίασε στὴν προπόνησί του τὰ
20 μέτρα.

Θα δοῦμε, λοιπόν, νὰ ξεπερνῶν
οἱ γίγοντες τῆς σφαιροβολίας τὰ
20 μέτρα; Ποῖος ἀπ' ὅλους; Ο
Ο' Μπράιεν; Ο Μπιλλ Νίντερ; Ο
Γιόρτζ Σκόμπλα; Ο Ντάλλας
Λόνγκ;

Ο γιγαντοσώμος καὶ ἐκρηκτικὸς
σὲ δύναμι Πάρρυ Ο' Μπράιεν ἔχει
τὴ φιλοδοξία νὰ εἶναι ὁ πρῶτος
ποὺ θὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιο
ρεκόρ ξεπερνώντας τὰ 20 μέτρα.
Προπονεῖται 3 ὥρες τὴν ἡμέρα. Πέ-
χαι 150 φορές συνεχῶς σὲ κάθε
προπόνησι. Πάντα, διὰ κάτω ἀπὸ
17 μέτρα.

Πήχαι μὲχρις ὅτου μωδιάσουν
τὰ χέρια μου, μὲ εἶπε στὸ Ἐλσίν-
κι, ὅταν τὸν ρώτησα ἂν κουράζε-
ται ἀπ' τὶς πολλὲς θολές.

Ποῖς ἄλλος μπορούσε νὰ στάσῃ
τὰ 20 μέτρα; Πιθανὸν ὁ νεώτερος ἀλ-
λὰ χειροδύναμος καὶ ὁρμονικός
στὸ κορμὶ συμπατριώτης τοῦ Ντά-
λλας Λόνγκ.

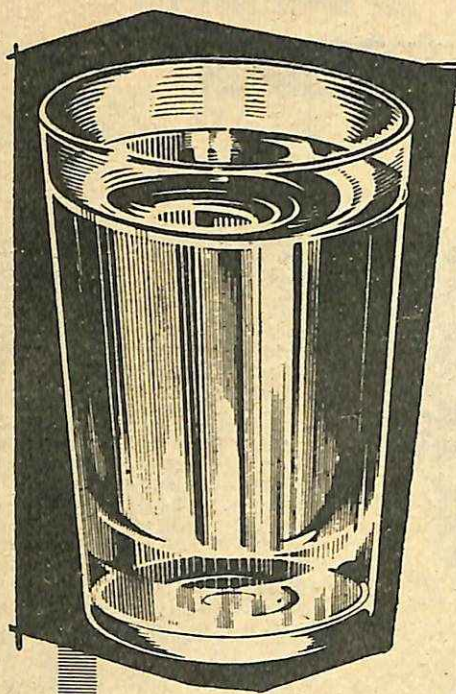
Ο Λόνγκ κατέχει φάτος τὴ θαύ-
τερη θέσι στὸν πίνακα τῶν καλυ-
τέρων ἐπιδόσεων τοῦ κόσμου στὴ
σφαιροβολία μὲ 18,60 μέτρα. Στὴ
Μόσχα ἤθεε δεύτερος, μετὰ τὸν
Ο' Μπράιεν μὲ 17,76 μέτρα, ἀλ-
λὰ ἦταν κρυμμένος.

Οἱ ἐμπειρογνόμονες τὸν θεωροῦν
ὡς διάδοχο τοῦ καταπληκτικοῦ Ο'
Μπράιεν, τὸν σκανταλιάρη αὐτοῦ τῆς
σφαιροβολίας, ποὺ εἶπε πρὸ μηνῶν,
ὅταν ὁ Λόνγκ πέρασε τὰ 18,60
μέτρα.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ στάσω τὰ
20 μέτρα, ἀλλὰ ἂν δὲν τὸ κατορθώ-
σω μὴν ἀνησυχῇτε! Ἐὰν τὸ ἐπιτύχῃ
ὁ Λόνγκ!

Ἡ προφητεία τοῦ Ο' Μπράιεν
ἀσσοῦ παίρνει μεγαλύτερη ἀξία
γιὰτι προέρχεται ἀπὸ ἀθλητὴ, ποὺ
ὕπηρε ἓνας ἐξαιρετικὸς καὶ μετριά-
φρων χαρακτῆρας, ποὺ ἐξέθετε τοὺς
ἀντιπάλους του καὶ ποὺ ποτὲ δὲν
καυχόταν γιὰ τὰ λαμπρὰ κατορ-
θώματά του.

Τ. Γ. Σ.

Κάθε φορά
πού πίνετε
ένα
ποτήρι νερό,
σκεφδείτε
τήν

ΙΖΟΛΑ

"Όπως τὸ νερό είναι ἀπαραίτητο στὸν
ἄνθρωπο, ἔτσι καὶ οἱ συσκευές τῆς
ΙΖΟΛΑ εἶναι ἀπαραίτητες σὲ κάθε σπίτι.

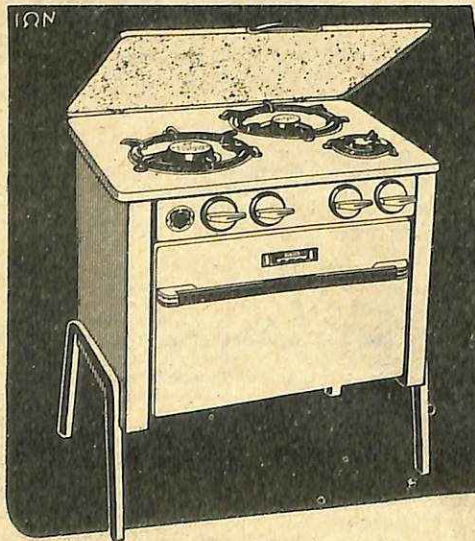
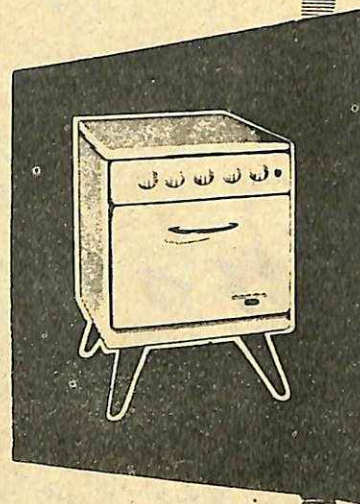
ΚΟΥΖΙΝΕΣ K 600, K 610, K 620

• Τρεῖς ἐστίες ταχυτάτης ἀποδόσεως τῶν
1.800, 1.200 καὶ 800 βάττ, ἀπὸ εἰδικὸ χυτο-
σίδηρο • Φούρνος μὲ θερμοστάτη ἢ ὀχι,
ἀνάλογα μὲ τὴν προτιμῆσιν τοῦ ἀγορα-
στοῦ, μεγαλύτερος ἀπὸ κάθε ἀντίστοιχης
ξένης • Οἱ κουζίνες εἶναι ὁλόκληρες ἐμα-
γὲ καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ἓνα ταψὶ ἐμαγὲ
καὶ δύο σφάρες

ΚΟΥΖΙΝΕΣ K 600, K 610, K 620

ΙΖΟΛΑ

Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 13 ΤΥΠΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

ἡ ΙΤΑΛΓΑΖ

Φροντίζουσα διὰ τὴν ἐξυπηρέ-
τησιν τῶν καταναλωτῶν ὑγραε-
ρίου, ἔθεσεν εἰς τὴν κατανάλω-
σιν τὸ νέο τελειοποιημένο ἀλλὰ
καὶ οἰκονομικὸ κατασκευασμὰ
τῆς, τὸ **ΦΟΥΡΝΑΚΙ - ΚΟΥΖΙΝΑ**
ὑγραερίου, ἀπαραίτητο γιὰ τὸ
σπίτι - ἰδεῶδες γιὰ τὴν ἐξοχί.
Ζητήσατε εἰς ὅλα τὰ καταστήμα-
τα ὑγραερίων νὰ σᾶς ἐπιδείξουν
τὸ **ΦΟΥΡΝΑΚΙ - ΚΟΥΖΙΝΑ**

ΙΤΑΛΓΑΖ

**ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΑ
ΠΟΔΙΑ**

**Διὰ κάλους
ZINO-PADS
Dr. Scholl's**

"Άμεσος
ἀνακούφισις
καὶ θεραπεία.

BATH SALTS DR. SCHOLL
"Οξυγονούχα" Ἀλατὰ
διὰ ὑπερίδρωσιν δυσ-
σομίαν - κόπωσιν.

SOLVEX DR. SCHOLL
"Αλοιφή διὰ τὴν φλό-
γωσιν καὶ φαγούραν
μεταξὺ τῶν δακτύλων.

FOOT BALM DR. SCHOLL
"Αλοιφή δι' ἐντριβὰς
καὶ ἐπαλείψεως. Ἀνα-
κουφίζει ταχέως.

WENAL DR. SCHOLL
"Αλοιφή δι' ἐπάλει-
ψιν εἰς πονεμένα
κότσινα.

FOOT POWDER
Πούδρα διὰ τὴν
ὑπερίδρωσιν, δυσ-
σομίαν κλπ. Ἄμεσον
ἀποτέλεσμα.

Dr. Scholl's

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ SCHOLL
Βουκουρεστίου 21, καὶ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Ὁμόνοια - ΤΗΛ. 532631 - 2 - 3 - 4 - 5

**Σύγχρονη
ὠμορφιά**

**Λανολίνη
Λάδι Ἡλίου
ΜΕΛΠΑΝ**

Lanoline

ΑΘΗΝΑ

Τίτι
Πορτοκαλάδα
Γ. Παπαχριστόπουλος

**ΑΠΟ ΑΓΝΟ ΠΑΣΤΕΡΙΩΜΕΝΟ ΧΥΜΟ
ΠΛΟΥΣΙΟ ΣΕ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ**
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΕΡΙΟΥΧΩΝ ΠΟΤΩΝ - ΤΗΛ. 90.963 - 92.560

**"Ένα
ἀπὸ τὰ δύο!**

"Ἡ τὸ ὁμορφο αὐτὸ φό-
ρεματάκι εἶναι καινούρ-
γιο, ἢ εἶναι πλυμένο μὲ
DAL!

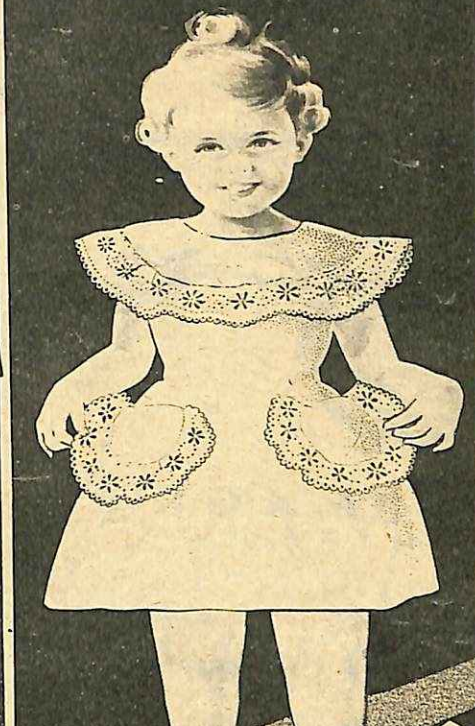
Γιατὶ μὲ τὸ **DAL** τὰ ρούχα
ξανανιώνουν καὶ παίρ-
νουν ὅλη τὴ λαμπράδα
τοῦ καινούργιου

ΕΥΚΟΛΑ
ΑΝΕΤΑ
ΑΚΟΠΑ

• Ἡ συγχρονισμένη νοι-
κοκυρὰ μεταχειρίζεται
DAL.

• Ἡ ἔξυπνη νοικοκυρὰ
μεταχειρίζεται μόνο **DAL**

τὸ DAL
ὁμορφαίνει
ὅ,τι πλένει

ΠΡΟΪΟΝ
"ΒΙΟΧΡΩΜ"

**Παίζουμε
μὲ τὰ
παιχνίδια μου;**

Εὐρωπαϊκὰ
ἐπιστημονικὰ
παιχνίδια
γιὰ παιδιὰ
κάθε ἡλικίας
στὸ εἰδικὸ
Τμήμα μας

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

καὶ φρονιά... κομώμενα Μαρινόπουλου

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ROL

ROL: ΡΟΥΧΑ ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΑ

ROL: ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ Π' ΑΣΤΡΑΦΤΕΙ

ROL: ΤΟ ΜΟΝΟ ΑΠΑΛΟΣΤΑ ΧΕΡΙΔ

- Χρησιμοποιείτε στην μπουγάδα σας ROL και θα πεισδητε μόνες σας ότι με το ROL Έξασφαλίζετε την πιο ΚΑΘΑΡΗ ΜΠΟΥΓΑΔΑ και συγχρόνως την ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΗ
- ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Είναι πραγματικότητας

Για το ROL μιλούν οι χιλιάδες νοικοκυρές που το έδοκίμασαν και το χρησιμοποιούν σήμερα φανατικά!..

ROL

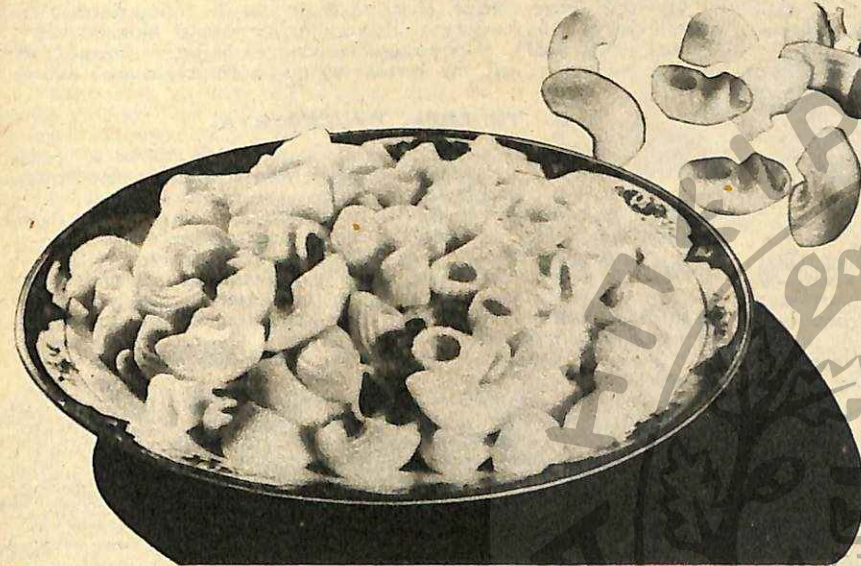
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Καλή όρεξι μέ...

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ

ΕΕΥΠ

ΝΤΕΒΕΤΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ "ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΚΑΡΙΜΒΑΣ,, ΒΟΛΟΣ

ALEMAGNA
MILANO

Αι διεθνώς γνωστά Βιομηχανία Ζαχαροπλαστικής

ALEMAGNA (Άλεμάνια)
MILANO

Έχουν την τιμήν να παρουσιάσουν και εις το Έλληνικόν κοινόν, μερικά τών προϊόντων των, ανωτάτης κλάσεως εις ποιότητα, ιδεώδους γεύσεως, έξοχου άμπαλζ και ειδικώς Σήμερον...

...τήν Καραμέλλα τής εποχής μας.

CHARMS
(τσάρμς)

εις τās άκολούδους γεύσεις:

ASSORTED
ORANGE
LIMONE
CHERRY
COFFEE
CRYSTAL MINT
RABARBARO
ANICE
BANANA
BUTTER RUM
PINEAPPLE
TAMARINDO
HONEY
LAMPONE
UYA
MENTOLO
DOPPIA MENTA
LIQUIRIZIA
MENTA LIQUIRIZIA
PIPPERMINT
CHLOROPHYLL
CITRUS ASSORTMENT

SANA GOLA

Μία σειρά έκλεκτών και ύγιεινών προϊόντων.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Ζαχαροπλαστεία, Περίπτερα, Καταστήματα Τροφίμων

ALEMAGNA
MILANO

Αντίπρ. τηλ 72.201

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Α θέλατε να επιτελέσουμε μία διήμερη ή τριήμερη έκδρομη σ' ένα από τα χωριά της Μακεδονίας; Η έκδρομή μας, όμως, δε θα έχει τουριστικό χαρακτήρα, τύπου «γούρκ-έντ». Θα έχει διδακτικό περιεχόμενο... ηλεκτρολογικής μορφής: Σκοπός της, η μύηση των χωρικών της υπαίθρου στα μυστικά της χρήσεως του ηλεκτρισμού. Και η έκδρομή θα έχει αξιόλογο ενδιαφέρον. Θα πάρουμε μαζί μας ηλεκτρικές κουζίνες, μαγειρικά σκεύη, τ' απαραίτητα ηλεκτρικά συνεργα.

για το
Ελληνικό
Χωριό

Όσο για το φαί... θα το βρούμε εκεί και θα παραστούμε στην παρασκευή του, ενώπιον γενικής συνελεύσεως των κατοίκων.

Αλλά, για να πάμε στην υπαίθρο της Μακεδονίας, πρέπει να βρεθούμε στη Θεσσαλονίκη και ακριβώς στη γωνία των οδών Μεγάλου Αλεξάνδρου—Βενιζέλου, όπου τ' γραφεία της «Εμπορικής Υπηρεσίας» της Δ.Ε.Η. Αυτή η υπηρεσία, έχει καταρτίσει ένα γενικό... επιτελικό σχέδιο, που ονομάζεται «προγραμματισμός» και επί τη βάση αυτού γίνεται η έκστρατεια στα χωριά της Μακεδονίας. Και κάθε εξόρμηση, που περιλαμβάνει, συνήθως, 2—3 χωριά, έχει μία συγχρονισμένη ιεραρχιστική μορφή: Να διδάξει την εφαρμοσμένη θρησκεία του... ηλεκτρισμού στους χωρικούς των περιφερειών που πήραν ηλεκτρικό ρεύμα και βγήκαν από το σκοτάδι τσών αιώνων.

Από το κέντρο εκείνο, ξεκινά δυο-φορές τη βδομάδα, το συνεργείο που αποτελεί το διδακτικό προσωπικό: Δύο υπάλληλοι που έχουν ειδικευθεί στη διδασκαλία και μία δεσποινίς, απόφοιτος της Οικοκυρικής Σχολής, για το πρακτικό μέρος της επιδείξεως, που χρειάζεται γυναικείο χεράκι. Πριν από αυτό το ξεκίνημα, έχει προηγηθεί ένα άλλο: Το αυτοκίνητο με τις ηλεκτρικές συσκευές και το τεχνικό προσωπικό, που πρέπει να φθάσει νωρίτερα, για να ετοιμάσει τη σκηνοθεσία της... παραστάσεως. Γιατί, αυτή η επιδείξις, είναι πάντα ένα σημαντικό γεγονός, για τη μόνον ζωή του ελληνικού χωριού.

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Όποιος έχει ζήσει, έστω και για μία νύχτα σε χωριό... γραφικού τύπου, έχει αντιληφθεί το βραδυνό δράμα του: Με το σούρουπο, λες και κάποιος προσωρινός θάνατος απλώνει τις μαύρες του φτερούγες και σκεπάζει έμπυχα και άψυχα. Κάποια λάμπα του πετρελαίου, ένα λυχναρί, ένα σπερμαστέτο, που ανάδουν για λίγο, μάταια αγωνίζονται με την άσπρη τους φλόγα, να σπάρουν τη θλιβερή μονοτονία της σκοτεινιάς. Και υπάρχουν ακόμα μερικά όρεϊνα χωριά, λησμονημένα από τον κόσμο, που, από φωτιστικής απόψεως, δεν έχουν φτάσει ούτε καν στην εποχή του πετρελαίου: Φωτίζονται ακόμα με... δάδες, όπως στον καιρό του Ομήρου!

Υπάρχουν ακόμα απόμακρα όρεϊνα χωριά, που έχουν προχωρήσει μέχρι... πετρελαίου, για τους κατοίκους των οποίων είναι ολόκληρη περιπέτεια και αυτή η προμήθεια λίγης υγρής καυσίμου ύλης. Είναι μικρά χωριουδάκια που δε διαθέτουν την πολυτέλεια του... έχωριου μπακαλίου. Και οι κάτοικοι είναι υποχρεωμένοι να κάνουν δυο και τρεις ώρες δρόμο με τα πόδια ή επί της ράχης ημιόνου, μέσα από απόκρημνα μονοπάτια, για να πάνε στο γειτονικό μεγαλύτερο χωριό, ν' αγοράσουν, μαζί με τ' άλλα χρεια-

ζούμενα το πετρέλαιο για τη λάμπα τους. Και καταλαβαίνει κανείς τί... ρωμαντική περιπέτεια εν' αυτή το χειμώνα ιδίως, με τις βροχές, τα κρύα και τα χιόνια. Αυτή, μαζί με πολλά άλλα, είναι η έτέρα όψη της διήμερης «εξελθιακής» ζωής του ελληνικού χωριού, που μάς την έχουν εξυμνήσει οι παλαιότεροι ήθογραφοί, από το εν' Αθήναις γραφείο τους.

Τώρα, όμως, τα τελευταία χρόνια, το σκοτάδι του χωριού διαλύεται σιγά-σιγά. Το ηλεκτρικό φώς, κομιστής ζωής, χαράς, τάλλινου πυργού της ΔΕΗ, περνώντας από ποτάμια, σκαρφαλώνοντας σε βουνοπλαγιές, παρατασσόμενος σε κάμπους, μεταφέρει το ηλεκτρικό ρεύμα στην υπαίθρο. Ένας διακόπτης ανάβει και ιδού το φώς το αληθινό, που διαλύει τα σκότη των αιώνων. Μέχρι σήμερα 600 περίπου χωριά έπλησαν ρεύμα. Και ο «εξελθισμός» του χωριού συνεχίζεται, σύμφωνα με το πρόγραμμα που υπάσχεται, μέσα σε λίγα χρόνια, να ηλεκτροφοτίσει όλη την υπαίθρο, ως τον πιο απόμερο συνοικισμό.

Πρόκειται για μία αληθινή επανάσταση, που κυριολεκτικά θ' αλλάξει την όψη του χωριού, θα το φέρει, μ' ένα πήδημα αιώνων, σ' επαφή με τον πολιτισμό. Και την αλλαγή αυτή τη βλέπει κανείς ζωντανή σε όσα χωριά είχαν την τύχη να φθάσουν ως εκεί τα ηλεκτρικά καλώδια. Σαν κάποιο μαγικό χέρι να σήκωσε τους ζοφερούς πέπλους του σκοταδιού και άπλωσε το χαρούμενο φώς της ζωής.

Αλλά αυτό το πρόγραμμα που τιτλοφορείται «εξελθισμός» του χωριού δεν περιορίζεται στο φωτισμό, στις αρδεύσεις, και στη λειτουργία του ραδιοφώνου, όπου χρησιμοποιείται, αποκλειστικά σχεδόν, έως τώρα. Φιλοδοξία του είναι να επεκτείνει τη χρήση του ρεύματος σε όλες τις δουλειές του σπιτιού, αρχίζοντας από την κουζίνα. Πρώτα-πρώτα να εκτοπίσει το τζάκι με την καπνιά και τη γκαζιέρα και να γλυτώσει τη βασανισμένη νοικοκυρά του χωριάτικου σπιτιού από την τυραννία των ξύλων. Και ύστερα να προχωρήσει και σ' άλλα.

Κι' αυτό, όπως είπαμε, είναι το θέμα των δισεβδομαδιαίων έκστρατειών που οργανώνει η «Εμπορική Υπηρεσία Μακεδονίας—Θράκης» της ΔΕΗ. «Προγραμματισμός επιδείξεων» ονομάζεται αυτή η επιχείρηση και την εκτελεί το μικρό επιτελείο που αναφέραμε.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΠΡΟΣΕΡΧΕΤΑΙ

Συνήθως οι επιδείξεις γίνονται προς το βράδυ, ώστε να έχουν επιπτώσεις από τα κτήματα οι χωρικοί. Και τόπος της ηλεκτρικής παραστάσεως ή αίθουσα του κινηματογράφου—αν υπάρχει—το καφενείο ή η αγροτολέσχη. Το συνεργείο έχει από νωρίς διαρρυθμίσει την αίθουσα. Πρώτα η διακόσμηση: Χάρτες, φωτογραφίες, στατιστικοί πίνακες, και συνθήματα στους τοίχους. Έπειτα το τεχνικό μέρος: Τραπεζία, όπου τοποθετούνται οι ηλεκτρικές κουζίνες και συνδέονται με τις πρίζες, μαγειρικά σκεύη, πιάτα και μαχαιροπήρουνα για το γεύμα που θα επακολουθήσει και δίπλα το μωσαράκι τεμαχισμένο, οι πατάτες τα μακαρόνια, το βούτυρο, το αλεύρι, έτοιμα να επιδειχθούν, να μαγειρευτούν και να... φαγωθούν.

Όλη αυτή η σκηνοθεσία απαιτεί ώρες. Και το χωριό, που έχει προετοιμασθεί, βρίσκεται σε ανυπόμονο συναγερμό. Πολύ πριν από την ώριστη ώρα, αρχίζει η προσέλευσις. 'Επί κεφαλής οι επίσημοι του τόπου: Ο πρόεδρος της Κοινότητας με το συμβούλιο, ο παπάς, ο δάσκαλος, ο διοικητής της χωροφυλακής, που καταλαμβάνουν τις διακεκριμένες θέσεις. Και έπονται οι κάτοικοι του χωριού, γρήες, μεσόκοπες, παντρεμένες, με τα μωρά στην αγκαλιά, παιδιά και κορίτσια. Στις γυναίκες, κυρίως απευθύνονται οι επιδείξεις μαγειρικής. Πολλές φορές, όμως, τις πρώτες σειρές των καθισμάτων, τις παίρνουν με το δικαίωμα του... Ισχυρού φύλου, οι άντρες. Τού κάκου τα μέλη της ηλεκτροπαιδαγωγικής εξοδεύονται σε συστάσεις:

—Μπροστά να καθίσουν οι γυναίκες! 'Η απόστοματική απάντησι των αρρένων είναι συνήθως:

—Εμείς θα κάτσουμε μπροστά, γιατί εμείς θα τα πληρώσουμε!

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Και μέσα σε μία κατανυκτική σιγή, άρχε-

—Ο Ιερεύς του χωριού κηρύσσει τό... ευαγγέλιον του ηλεκτρισμού.

ται ή εκτελεί το πρόγραμματος: Προηγούνται οι απαραίτητοι διαφωτιστικοί λόγοι: Με πολύ απλά λόγια, ο αρμόδιος έξηγει τί είναι περίπου ο ηλεκτρισμός και τί σκοπό επιδιώκει ή ΔΕΗ: Να φέρη τον πολιτισμό του ρεύματος στο χωριάτικο σπίτι και ν' απαλλάξη τη γυναίκα από τους μεγάλους κόπους του νοικοκυριού. Γίνεται μία σύγκρισι της ηλεκτρικής κουζίνας με τα παλαιά μέσα μαγειρέματος και έπίσης μία σύγκρισι του κόστους. Γιατί αυτό που κρατεί ακόμα σε κάποια επιφύλαξη το χωρικό, απέναντι των ηλεκτρικών συσκευών, είναι το κόστος. Νομίζει πως το ρεύμα θα του στοιχίση πολύ περισσότερο από τ' άλλα καύσιμα. 'Ο αρμόδιος, λοιπόν, έξηγει το τιμολόγιο «οικιακής χρήσεως» και αποδεικνύει ότι το μαγειρέμα με την ηλεκτρική κουζίνα, εκτός από την εύκολια και την οικονομία χρόνου, στοιχίζει κατά 30—35% φθηνότερα από τ' άλλα... ψηστικά μέσα. Κι' εδώ πρέπει να σημειωθή ότι, στο λογαριασμό του σπιτιού της επαρχίας, που παίρνει ρεύμα, δεν χρεώνεται ούτε έννοικιον μετρητού, ούτε «πάγιον» ούτε άλλα τέτοια... προνόμια, που απολαμβάνουν οι καταναλωτά της πρωτεύουσας. Και ακριβώς σ' αυτό το σημείο περιστρέφονται κυρίως οι ερωτήσεις του ανδρικού άκροατηρίου: Στο πόσο θα κοστήση το μαγειρέμα με την ηλεκτρική κουζίνα, που έχει τοποθετηθή σε περιθελπη προκλητική θέσι!

—Δηλαδή, ένα ψητό πόσο θα μου στοιχίση;

—Πάσες οκάδες;

—'Ας πούμε τρείς.

Και πόσο θα στοιχίση μία μακαρονάδα.

Και πόσο το βραστό. Και πόσο οι τηγανίτες πατάτες. Και ούτω καθεξής.

Δίδονται οι σχετικές πληροφορίες, που εκπληρώνουν εύχαρίστως τους άκροατάς, μερικοί των οποίων κρατούν και σημειώσεις. Τό φτηνό κόστος του ρεύματος, αποδεικνύεται ό πιο καλός... άγωγός του ηλεκτρισμού.

Μέσα μέρος της θεωρίας καταναλίσκεται στην έπεξηγησι αυτού του αινιγματικού όρισμού που λέγεται «ώρα ή κιλωδάτ».

—Δηλαδή, παρατήρησε κάποιος χωρικός, τί είναι αυτό το ώρα ή κιλωδάτ;

—Τό ώρα ή κιλωδάτ, παρακαλώ. Αυτό είναι που λέμε μόνος ηλεκτρικής ένεργειας.

—Τώρα, μ'ας φάσμε!

—Θά σ'ας φάσμε, 'Ας πούμε πως έχουμε στο σπίτι μας μία λάμπα των 50 κεριών. 'Α-

μα, λοιπόν, την έχουμε ανάμειν είκοσι ώρες, ξοδεύουμε χίλια βάτ. Δηλαδή ένα κιλωδάτ.

—Και ή κουζίνα πόσο καίει;

—Αυτό εδώ το μάτι, τό μεγάλο, καίει ένα μισό κιλωδάτ την ώρα. 'Ετούτο τό μικρότερο, ένα. Που πάει να πη, ότι για να μαγειρέ-

ψουμε ένα φαί που θέλει μία ώρα, θά ξοδέψμε μόνος τόσο ρεύμα, όσο θά ξοδέψη μία λάμπα των 50 κεριών, που καίει συνέχεια είκοσι ώρες. 'Αμ τότε συμφέρει!

—'Ετσι απλά πρέπει να έξηγηθούν τα πράγμα-τα, για να κατανοήση ό άνθρωπος τί είναι τό «κिलωδάτ» και να θεραπείη από τό δέος που νοιώθει στο άκουσμά του.

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ... ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΑΣ

Ακολουθεί κατόπιν επίδειξι των αποτελεσμάτων, που έχει επί των μαγειρικών σκευών το μαγειρέμα με τα παλιά μέσα, εν συγκρίσει με την ηλεκτρική κουζίνα. 'Ο «κονφερανσιέ», με τό λόγο για τί την περιστάσι ύφος ταχυδακτυλουργού, παίρνει πρώτα με την έπιβαλλομένη προσοχή, μία κατσαρόλα κι' ένα τηγάνι, που έχουν γίνει κατ'αμμουρά από την καπνιά.

—Τό έξέρετε, βέβαια, αυτό!

—Τό ξέρουμε!

—Μετά τό μαγειρέμα θέλτε μισή ώρα, για να τό τρίβετε και πάλι ή καπνιά δε φεύγει. Και μουντζουρανόσαστε κι' όσεις και χαλάτε και τα χέρια σας. Λοιπόν, αυτό με την ηλεκτρική κουζίνα, δε θά τό ήπτε. 'Ορίστε! ('Εδώ ό κονφερανσιέ λαμβάνει μαγειρικά σκεύη απαστράπτοντα). Τη βλέπετε αυτή την κατσαρόλα; Κ' ασκεύη απαστράπτοντα! Μ' αυτά εδώ έχουμε μαγειρέψει εκατό φορές και αυτό τό τηγάνι! Μ' αυτά εδώ έχουμε μαγειρέψει εκατό φορές και είναι σαν να τα πήραμε μόλις από τό μαγαζί. Τώρα θά ήδτε που θά μαγειρέψουμε μπροστά σας και δε θά έχουν ούτε ήνος μουντζούρας!

—Οι' αυτά τό απλά πράγματα ίσως προκαλούν κάποιο μειδίαμα στους ανθρώπους των πόλεων, που έχουν έξοικειωθεί με όλες σχεδόν τις έφαρμογές του ηλεκτρισμού. 'Ας έρθουμε, όμως, για μία στιγμή, στη θέσι των τυρανισμένων κατοίκων των χωριών, που ζούν σε πρωτόγονες συνθήκες ζωής και μόλις τώρα πιάμας, με την όποια παρακολουθούν αυτές τις επίδειξεις και την ίκανοποίησι που νοιώθουν. Κι' αν έχουμε συμπονέσει τον άνθρωπο της υπαίθρου—από την όποια καταγόμεθα και τό 95 τών... γηγενών 'Αθηναίων—θά αίσθανούμε και κάποια συγκίνησι, νομίζω. Κι' άς μ'ην έξηγουμε ότι με ενδιαφέρον του αυτού τύπου και με τον

Πρό της επιδείξεως της ηλεκτρικής κουζίνας, ή θεωρία.

Ένώ ό αρμόδιος της Δ.Ε.Η. έξηγει ή δεσποινίς της Οικοκυρικής, προχωρεί στην επαλήθευσι της θεωρίας.

Ίδιο θαυμασμό, ζήτημα κι' έμεις και πληροφορούμεθα τα μυστικά του «αίρ-κοντισιόνινγκ», του «μίζερε» και των άλλων αγαθών της... «πολυτελούς διαδίσσεως» ανεξάρτητα από τό αν είμαστε σε θέσι να τ' αποκτήσουμε ή όχι.

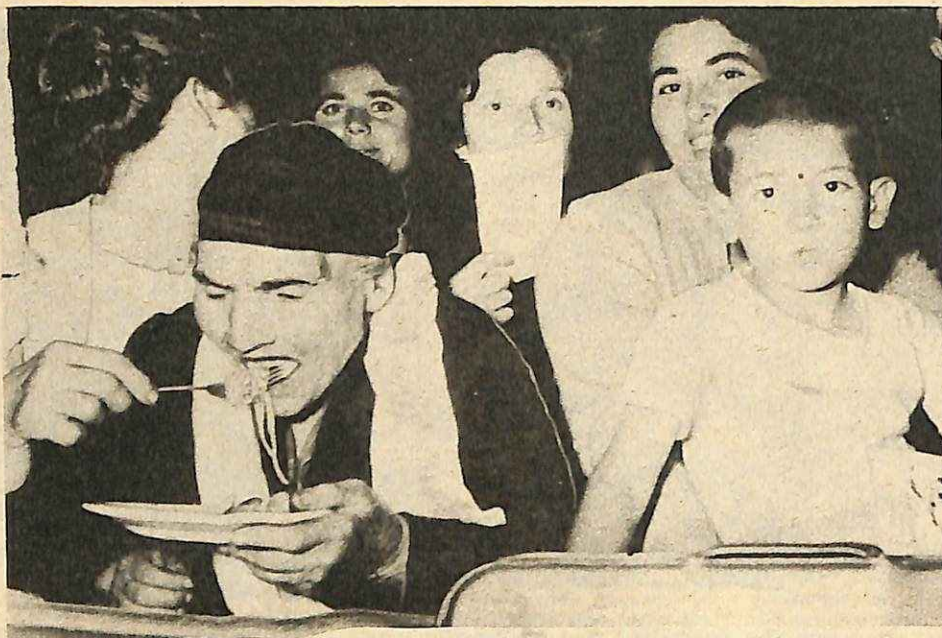
ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΘΑ ΜΑΓΕΙΡΕΨΟΥΜΕ

Και έπειτα τό «μέρος τρίτον»—τό σπουδαιότερο του προγράμματος: 'Επίδειξι μαγειρικής. Τώρα, λοιπόν, από τη θεωρία περνάμε στην πράξι: Θά μαγειρέψουμε. Τό λόγο έχει ή... πρωταγωνίστρια του θέασιου. 'Η δεσποινίς που θά φτιάξη τό φαγητό. Πρώτα, έξηγει πως λειτουργεί ή ηλεκτρική κουζίνα, με τα δύο μάτια και τό φούρνο. Πως ανάβει, πως δυναμώνει ή ελαττώνεται ή δύναμις της φωτιάς και τα λοιπά. Κι' έπειτα βάζει τό κρέας στο φούρνο, και την κατσαρόλα στην έστια, όπου ρίχνει τό νερό, τό βούτυρο και τ' άλλα υλικά, που δεν είναι της άντρικής αρμοδιότητας—για την ώρα τουλάχιστον.

Τό «μενού» συνήθως αποτελείται από ένα ψητό του φούρνου—μωσαράκι ή αρνάκι—με πατάτες, και μία μακαρονάδα με κόκκινη σάλτσα και παρμεζάνα. Και ύστερα κατασκευάζεται κι' ένα κέκι, για συμπλήρωμα. Μέχρις ότου ψηθούν ό' αυτά, υποβάλλονται ένα σωρό ερωτήσεις εκ μέρους των άκροατών. Και οι ερωτήσεις διαιρούνται σε δύο κατηγορίες: Στις άνδρικές και τις γυναικείες. Οι μ'εν άνδρικές περιορίζονται πάντοτε στο κόστος—και όποιος έχει ήδρα τί σημαίνει και τό τάλληρο για τό χωρικό, θά των δικαιολογήση—οι δε γυναικείες όταν τράπο της λειτουργίας. Σ' αυτές τις τελευταίες ύπάρχει ό θαυμασμός για τό πρωτογνώριστο αγαθό του ηλεκτρισμού, ή συγκινητική άγνοια και ή λαχτάρα για μία καλύτερη ζωή.

—'Ωστε αυτή ή μηχανή ψήνει χωρίς να βλέπουμε φωτιά;

—Μάλιστα. Βλέπετε μόνο την πλάκα που πυρώνει!

Μετά το μαγείρεμα, η δοκιμή: Πέτυχε η μακαρονάδα!

χουν, πρὸς τὸ παρόν, κάποιο δισταγμὸ στὴν εὐρύτερη χρησιμοποίησι τοῦ ρεύματος, πού ὀφείλεται στὸ φόβο τοῦ φουσκωμένου λογαριασμοῦ.

Ἐτσι, γιὰ τὴν ὥρα ἔχουν περιορίσει τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ρεύματος στὴν τριλογία: «Φῶς-ραδιόφωνο - ηλεκτρικὸ σίδερο». Τώρα ἡ ΔΕΗ ἔχει ἀρχίσει τὴν προσπάθειά, γιὰ νὰ εἰσαγάγῃ στὸ ἀγροτικὸ σπίτι τὴν ηλεκτρικὴ κουζίνα.

Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τί σημασία θὰ ἔχῃ, ἀπὸ κάθε ἀποψη, ἡ γενίκευσις αὐτῆς τῆς συσκευῆς, στὴν ὑπαίθρου. Θὰ εἶναι ἓνα ἀληθινὸ ἐκίνημα γιὰ τὸν ἐκπολιτισμὸ τοῦ ἑλληνικοῦ χωριοῦ, πού βρίσκεται αἰῶνες πίσω ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας.

Αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία, ἀρχισε καὶ διεξάγεται ἐντατικά μέχρι σήμερα στὴν περιοχή τῆς Μακεδονίας.

Ὅπως μαθαίνω, πρόκειται σύντομα νὰ συνεχισθῇ στὴν Πελοπόννησο καὶ νὰ ἐπεκταθῇ σὲ ὅλες τὶς ἀγροτικὲς περιφέρειες πού ἔχουν πάρει, ὡς τώρα, ηλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸ δίκτυο τῆς ΔΕΗ.

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πρὶν κλείσω αὐτὸ τὸ σημείωμα, θὰ ἤθελα νὰ τονίσω καὶ μιὰ παρόμοια προσπάθεια, σὲ γενικώτερο πεδίο, πού γίνεται μέσα στὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης: Στὴ γωνία Μεγάλου Ἀλεξάνδρου-Βενιζέλου, ἡ ΔΕΗ ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ «Κέντρον Ἐξυπηρέτησεως Πελατών». Εἶναι τρία διαμερίσματα (ἰσόγειο, ἀνάγειο, ὑπόγειο) φτιαγμένα καὶ διακοσμημένα μὲ ἀπίστευτο, γιὰ τὸν τόπο μας, καλλιτεχνικὸ γούστο. Στὸ ὑπόγειο ὑπάρχει διαρκὲς ἐκθεσι δῶν τῶν ηλεκτρικῶν συσκευῶν οἰκιακῆς χρήσεως, ὅπου, κάθε δυὸ μῆνες ἐκθέτουν τὰ εἶδη τῆς παραγωγῆς τῶν, μὲ τὴ σειρά, τὰ ἑλληνικὰ ἐργαστήσια καὶ οἱ ξένες ἀντιπροσωπείες αὐτῶν τῶν εἰδῶν.

Ἐκεῖ, στὴν ἀπαρτιζόμενη εὐρύχωρη αἴθουσα, γίνονται Τρίτη καὶ Πέμπτη βράδυ, ἐπιδείξεις χρήσεως αὐτῶν τῶν συσκευῶν ἀλλὰ καὶ μαγειρικῆς, περίπου κατὰ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐπιδείξεων τῆς ὑπαίθρου.

Ἄς μὴ φανῇ τὸ πρᾶγμα παράδοξο γιὰ μιὰ μεγαλούπολι ὅπως ἡ Θεσσαλονίκη. Πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι αὐτὴ ἡ μεγαλούπολις, ἡ καὶ «συμπρωτεύουσα» ἐπιλεγμένη, μέχρι πρὸ διετίας ὄχι ὑπόθεσι ηλεκτρικῆς κουζίνας δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ ἀνευροτολήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ φατισμὸς ἀκόμα, ἀποτελοῦσε γι' αὐτὴν κάθε βράδυ δρᾶμα... σκοτεινότητις ὑποθέσεως. Τὰ ηλεκτρικὰ τῆς φῶτα μόλις κατάρθωναν νὰ ἔχουν τὴ φωτιστικὴ δύναμι πυγολαμπίδος.

Σήμερα ὅμως ἡ Θεσσαλονίκη ἔχει φῶς καλύτερο καὶ δυνατότερο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡ δὲ πληθώρα τῶν φωτεινῶν ἐπιγραφῶν, στοὺς κεντρικοὺς τῆς δρόμους τῆς δίνει τὴν ὄψιν μιᾶς μοντέρνας ζωανῆς κοσμοπόλεως. Ἀναπόφευκτος καρπὸς τοῦ προσφάτου σκοτεινοῦ παρελθόντος.

Εἶναι καὶ ἡ καθυστέρησις τῆς στὸ θέμα τῶν οἰκιακῶν ηλεκτρικῶν ἐφαρμογῶν.

Ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐπιδείξεις τῆς ΔΕΗ συγκεντρώνουν κάθε φορὰ 80-100 γυναῖκες πού παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα τοῦ ηλεκτρικῶς μαγειρεύειν, σκουπίζειν, πλένειν κλπ., μ' ἓνα ἐνδιαφέρον πού δείχνει ὅτι γρήγορα ἡ Θεσσαλονίκη θὰ πηδήσῃ τὴν ἀπόστασι πού τὴ χωρίζει ἀπὸ τὶς ηλεκτρικὲς μας... ἡμέρες.

Ἄς εὐχηθῶμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ ἑλληνικὸ χωριό.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ,

— Δηλαδή, γυρνᾷς ἓνα κουμπὶ καὶ μαγειρεύεις τὸ φαί σου;
— Καὶ τὸ καλομαγειρεύεις, μάλιστα. Καὶ τόχεις καὶ γρήγορα.
— Ἄλλη μελαγχολικὴ παρατήρησι:

— Ὁραία εἶν' αὐτὰ παιδιὰ μου, ἀλλὰ εἶναι γιὰ μᾶς πού εἴμαστε ὅλη μέρα στὰ χωράφια;

— Ἀκριβῶς γιὰ σᾶς εἶναι. Γιατί, ἀντὶ νὰ τυραννίσαστε δυὸ ὥρες, ὅταν γυρίσετε ἀπὸ τὰ χωράφια γιὰ νὰ φτιάξετε ἓνα φαί, γυρίζετε τὸ κουμπὶ καὶ μαγειρεύετε γρήγορα καὶ ξεκούραστα.

— Ἄλλη ἀγρότισσα, ἔχει ἄλλου εἶδους ἐπιφυλάξεις:

— Κι' ἂν πᾶν τὸ παιδί καὶ τ' ἀγγίξῃ;

— Τὸ παιδί τ' ἀγγίζει ν' ἀγγίξῃ τὰ ξύλα ὅταν ἀνάβουν καὶ τὴ φωτιά τῆς γκαζιέρας;

— Κάθε ἐρώτησι βρίσκει πειστικὴ ἀπάντησι. Ὅλες οἱ γυναῖκες τῶν χωριῶν γοητεύονται ἀπὸ τὴν ηλεκτρικὴ προπαγάνδα καὶ κατανοοῦν πόσο θὰ τὶς ἀνακουφίσῃ ἡ κουζίνα.

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὅμως, ὁ λόγος ἀνήκει στὸν ἄντρα:

— Ἄμα θὰ παντρεύουμε τὸ κορίτσι, θὰ τῆς πάρουμε μιὰ, στὴν προκίαν τῆς.

— Ἄλλη τὸ κορίτσι, ἄλλη ἐμεῖς, Γιάννη!

— Καλὰ, θὰ ἰδοῦμε...

Εἶναι μιὰ ὑπόσχεσι, πού τὴ συνοδεύει κι' ἓνα ποιητὴρ κλείσιμο τοῦ ματιοῦ, πρὸς τοὺς προπαγανδιστὲς τοῦ ηλεκτρικοῦ μαγειρέματος. Αὐτὸ σημαίνει πῶς, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, πρέπει νὰ... ψηθῇ ὁ σύζυγος. Ὁ ὅποιος καὶ θὰ ψηθῇ. Γιατί οἱ γυναῖκες ἔχουν πολλὰ ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρώτο λόγο ἔχει ἡ νυκτερινὴ μουρμούρα.

Στὸ μεταξὺ, ὅμως, ἔχει γίνῃ τὸ φαγητό. Καὶ γιὰ νὰ πειστή τὸ ἀκροατήριον ὅτι, ὄχι μόνον ἐγίνε γρήγορα, ἀλλὰ εἶναι καὶ νόστιμο, ἐνεργεῖται διανομὴ καὶ σερβίρισμα. Ἡ πρώτη καὶ καλύτερη μερίδα, τιμῆς ἐνεκεν, παραχωρεῖται στὸν πρόεδρο τῆς Κοινότητος. Οἱ ἐπόμενες στὶς ἀρχὲς τοῦ τόπου καὶ οἱ ὑπόλοιπες στοὺς παριστάμενους. Τὸ μόνον πού λείπει εἶναι τὸ κρασί.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΛΗΡΩΣΙ

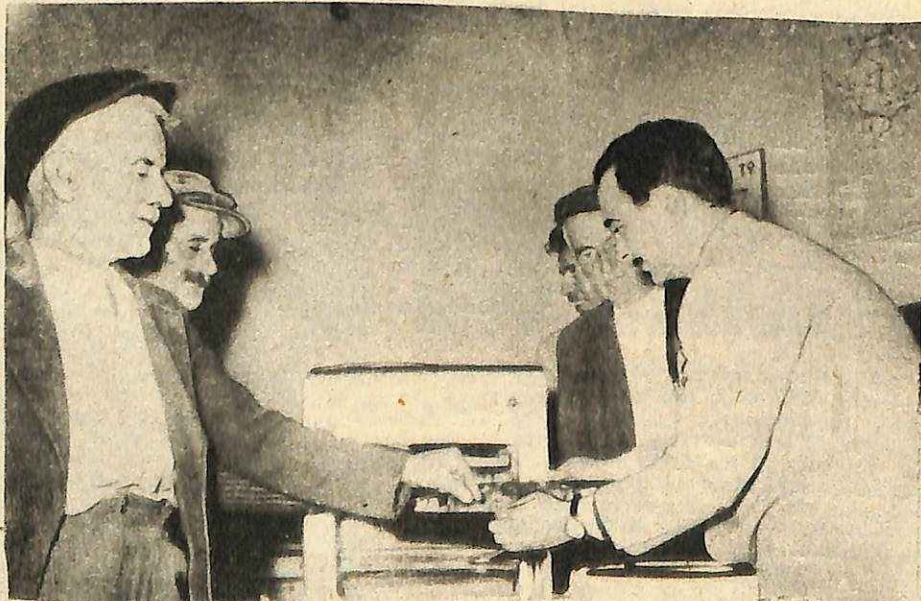
Τέλος τοῦ προγράμματος: Ὅχι ἀκόμα. Ὑπάρχει καὶ τὸ τελευταῖο μέρος, ἴσως τὸ πῶς ἐνδιαφέρει ἀπ' ὅλα: Κληρῶσι τριῶν ἡλεκτρικῶν κουζινῶν, ἢ μάλλον δυὸ, γιατί ἡ τρίτη προσφέρεται στὸν πρόεδρο τῆς Κοινότητος. Οἱ ἄλλες δύο κληρῶνονται μεταξὺ τῶν παρισταμένων. Αὐτὴ ἡ παροχὴ δὲν ἔχει τὸ χάρισμα νὰ εἶναι... χάρισμα. Οἱ τρεῖς κουζίνες πού κληρῶνονται, δίδονται γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν δοκιμαστικῶς ἓνα μῆνα, ὥστε νὰ ἐξοικειωθοῦν οἱ ἀγρότισσες μὲ τὴ χρῆσι τους, καὶ νὰ διαπιστώσουν τὰ πλεονεκτήματά τους. Βέβαια, κοντὰ σ' αὐτὲς θὰ τὰ ἰδοῦν καὶ οἱ ἄλλες χωριανές. (Συχνά, ὅμως, γίνεται καὶ κληρῶσι μιᾶς κουζίνας δωρεάν). Σ' αὐτὸ τὸ δοκιμαστικὸ διάστημα τοῦ μηνός, ἡ ἀγρότισσα δὲ μὲνει μόνη καὶ ἀβοήθητη στὴν ἀντιμετώπισι τοῦ ἀγνώστου: Εἰδικὸς ὑπάλληλος τῆς ΔΕΗ, παρακολουθεῖ, συμβουλεύει, ὑποδεικνύει, καὶ διδάσκει τὴ νοικοκυρὰ καὶ σ' ἓνα μῆνα τὴν κάνει ξεφτέρη.

Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ηλεκτρικὲς συσκευὲς πωλοῦνται στοὺς χωρικοὺς μὲ μεγάλες εὐκολίες πληρωμῆς: Σὲ 24 μηνιαῖες δόσεις, πού κάθε μιὰ εἰσπράττεται μὲ τὸ λογαριασμὸ τοῦ ρεύματος.

Κι' ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ τὸν ἐξηλεκτισμὸ τοῦ χωριοῦ, δὲν νομίζω πῶς θὰ ἦταν ἀσκοπὸ νὰ δώσουμε μερικὲς χαρακτηριστικὲς πληροφορίες. Εἴπαμε ἤδη ὅτι οἱ χωρικοὶ γενικῶς ἐ-

φοβῶνται τὸν ἀγρότη, διὰ τὸν ὅτι ἐνδεχομένως θὰ ἐγείνηται ἐν ὄψει.

Ὁ δύσπιστος ἀγρότης διαπιστώνει ἂν ἐγίνε τὸ ψήφισμα.

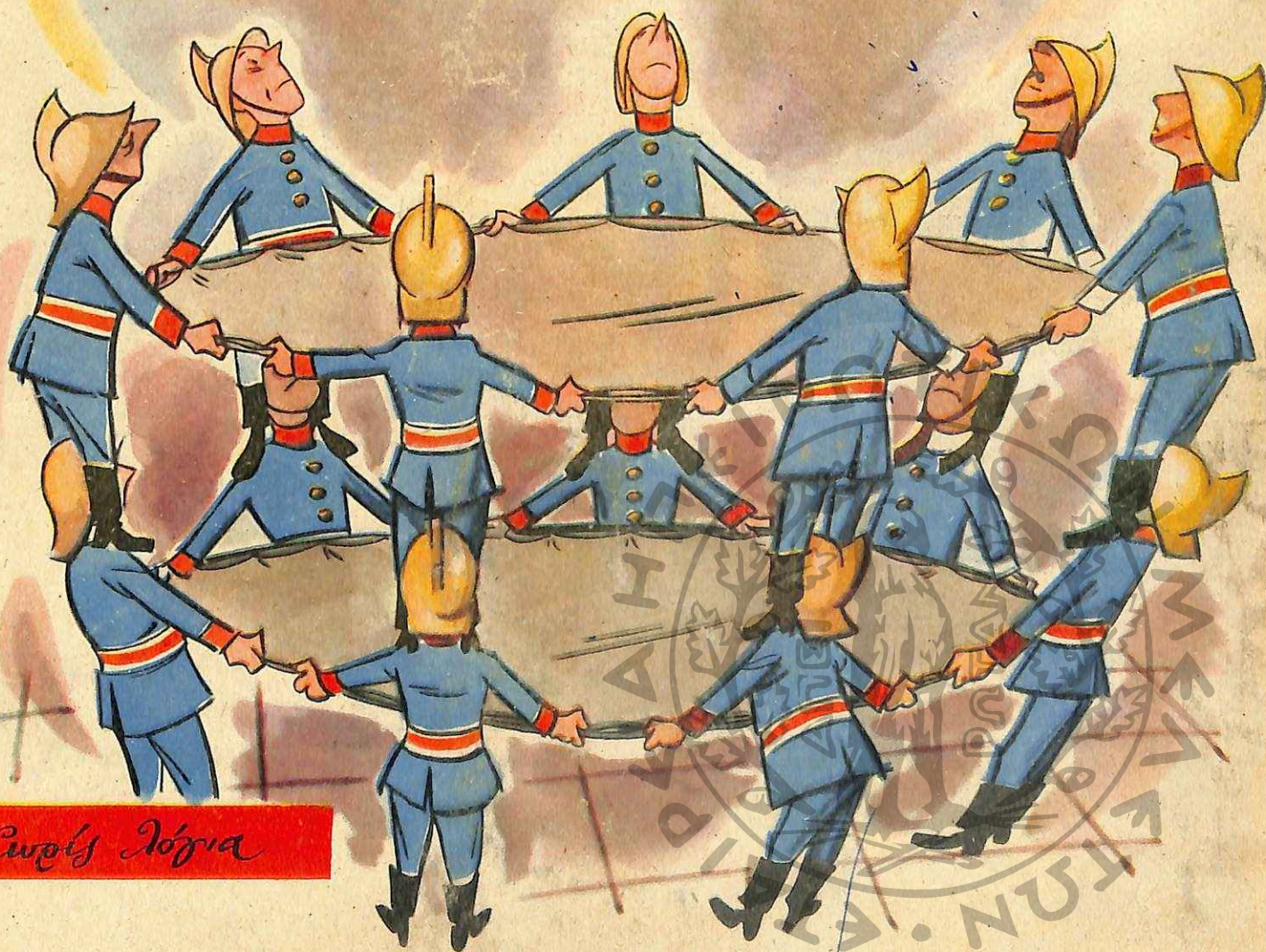
''ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΑΟ **ION** ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Καὶ τὸ Ὁλλανδικὸ κακάο δὲν ἀπέκτησε τυχαῖα τὴν φήμη του. Δι' εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς Βιομηχανικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ φυσικοῦ κακάο καθίσταται περισσότερο εὐδιάλυτον, εὐπεπτον καὶ ἀφομοιῶσιμον ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς συνήδεις τρόπους Βιομηχανοποιήσεως.

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ διαφορά του!

Хорошо игра